

24

WAR

*** CELE MAI BUNE
ACTIUNI DE COMANDO

ROMANE DE RAZDOI
URMARIRI SPECTACULOAS

★ SPIONAJ *** SCENE DE COSMAR *** SABOTAJE ***

★ INTR-UN CUVANT "WAR" - O COLECTIE SENZATIONALA

JACK BRUCE
UMBRA TIGRULUI

JACK BRUCE

UMBRA TIGRULUI

V.1.0
V.1.0

TRADUCERE DE NICOLAE CONSTANTINESCU

**Editura ZZ
1995**

Matahala de negru stătea nemișcată ca o statuie în dosul tufișului stufos.

Era un *bambundu* cu fața aspră și un maxilar proeminent.

În lumina primelor licăriri șovăielnice ale zorilor, ținuta lui de luptă se confunda perfect cu vegetația. Doar capul, cu un păr lănos, scurt și creț, ieșea în evidență cu claritate. La centură avea agățate câteva grenade și o traistă cu muniții. În mână ținea o pușcă de asalt Kalașnikov AK 47 cu încărcător curb.

Se numea Amerigo Kassinga.

Oamenii lui îl porecliseră *Tigrul*.

Hașul pe care-l fumase în cursul nopții aprindea fulgere ucigașe în privirea lui anormal de strălucitoare. Trăsăturile înțepenite căpătaseră acea expresie de cruzime îngrijorătoare pe care o au unele măști de abanos rezervate pentru ceremoniile secrete.

Amerigo Kassinga abia respira, ca un animal la pândă...

Aștepta...

Ghemuit în spatele altui tufiș, la trei metri mai încolo, Enrique Sagarra adoptase aceeași imobilitate ca a negrului *bambundu*, Purta și el o ținută de camuflaj identică, iar pe cap avea o beretă a cărei modă o lansase Fidel Castro. Țeava unei AK 47 i se odihnea în scobitura cotului.

Și el aștepta.

O fâșie îngustă de cer începea să se lumineze spre răsărit, deasupra orizontului ușor undulat al pădurii. Enrique Sagarra își întoarse privirea de la negrul înalt și reîncepu să supravegheze spațiul degajat care se întindea în fața lui.

Acolo se afla tabăra.

Ghidul alesese amplasamentul în mod ideal, într-un luminiș din preajma hățișurilor. Locul se situa la limita pădurii și a savanei.

Se putea astfel vâna și în prima și în a doua, fără a fi nevoie să se recurgă la un prea lung traseu de apropiere.

În același timp, această tactică trăda clientul preocupat mai mult să acumuleze trofee decât să asude zile întregi în urmărirea unei piese rare.

Probabil că era vorba de un miliardar american sau de vreun industriaș european, venit în Angola în căutare de trofee cu care să-și împodobească pereții uneia din reședințe. Alegerea locului îl indica pe novice, sau pe parvenit, doritor să-și uluiască cunoscuții cu numărul mare de capete doborâte. Dacă ar fi fost vorba de un vânător autentic, ghidul ar fi instalat tabăra în altă parte.

Erau acolo vreo jumătate de duzină de corturi. Cele mai mici îi adăposteau probabil pe vânători și pe ghidul lor alb. Cortul cel mai mare, din centru, servea probabil ca încăperea de zi și sală de mese. Celelalte, situate puțin mai într-o parte, constituiau fără îndoială locuința hamalilor, purtătorilor de pușcă, șoferilor și bucătarilor. În partea din spate erau aliniate la ață câteva jeepuri și un camion pentru orice fel de teren.

O astfel de aranjare te făcea să crezi că omul care servea drept ghid era cu siguranță un fost militar. Impresie confirmată și de prezența unei santinele înarmate, cu toate că tabăra se afla departe de zonele lipsite de siguranță.

Enrique Sagarra ar fi dat mult să știe cum putuse să afle Amerigo Kassinga că se vor instala chiar acolo. Faptul că nimerise direct la locul căutat dovedea că fusese perfect informat de la plecare.

Tot așa cum – deși nu considerase util să-l informeze și pe Enrique știa cu siguranță și cine erau vânătorii care dormeau. În corturi.

Această lipsă de încredere putea să treacă drept prudență în ipoteza unei ciocniri cu armata, dar lui Enrique nu-i prea plăcea asta. Se întreba dacă nu cumva acest fapt ascundea totuși altceva. În mod confuz avea sentimentul că se servea de el fără știrea sa. Atitudinea lui Amerigo Kassinga nu se potrivea deloc cu ceea ce aștepta el.

Nu venise în Angola ca să facă un reportaj banal despre rebeli.

Totul începuse atunci când CIA aflase că, în mod sigur, Cuba se pregătea să trimită o mână de „instructori” pe lângă diferitele mișcări insurecționale africane. Unul dintre ei, în mod special, trebuia să ducă bunele sfaturi revoluționare unei organizații de rebeli angolezi instalați în Zambia cu acceptul guvernului de la Lusaka.

Washingtonul nu dorise să-i scape o astfel de ocazie.

„Instructorul” respectiv fusese interceptat în mod discret pe drum, iar o echipă de șoc îl „spovedise” cum se cuvine pentru a

avea siguranța că operațiunea nu prezenta prea multe riscuri. După care Enrique Sagarra devenise Ramon Campos, un *barbundo* frumos colorat și mare specialist în subversiuni.

Pe lângă originile lui spaniole care făceau din el un cubanez cât se poate de acceptabil, Enrique efectuase recent un stagiul într-o tabără de antrenament de lângă Havana dându-se drept un agitator antifranchist. Îndeplinea deci toate condițiile pentru a fi omul situației. Cu excepția cazului în care ar fi nimerit peste alt „instructor” care îl cunoștea pe adevăratul Ramon Campos, Enrique avea toate șansele să se descurce fără necazuri.

De altfel, până în prezent totul se desfășurase fără probleme. Cum sosise la Lusaka, fusese primit de un comitet al MPLA-ului¹ care îl întâmpinase cu flori și îl expediasă imediat în tabăra de la Mongu, nu departe de frontiera cu Angola.

Acolo fusese dezamăgit. După spusele unei anumite prese internaționale, portughezii duceau o luptă fără speranță în fața unei populații angoleze unanim hotărâte să dea capitalismul afară din țară. Enrique nu găsisese acolo decât o adunătură de soldați de operetă, care își petreceau timpul fudulindu-se în niște uniforme noi, lăsând impresia că nu au nici un chef să treacă frontiera pentru a înfrunta armata portugheză.

Conștient de decepția ilustrului său vizitator, comandantul bazei afirmase că era vorba doar de o tabără de tranzit pentru răniți sau convalescenți, că lucrurile serioase se petreceau în altă parte și că gherilele obțineau rezultate mai bune ca oricând în interiorul Angolei. Enrique se prefăcuse că îl crede și își îndeplinise cu cea mai mare seriozitate munca lui de consilier în domeniul morții violente.

Totul durase numai câteva zile, spre marea ușurare a combatanților libertății, pe care marșurile forțate și ședințele de îndoctrinare nu păreau a-i entuziasma peste măsură. Apoi Enrique fusese condus în tabăra de la Sikonga, între Zambezi și frontiera angoleză, până la care nu era mai mult de patruzeci de kilometri.

Aici îl întâlnise pe comandantul Amerigo Kassinga.

Tigrul nu-i lăsase timp să răsuflă sau să vadă mare lucru. Tocmai fusese pusă la punct o operațiune. Plecarea coloanei spre

¹ MPLA - Mișcarea Populară de Eliberare a Angolei. Una din principalele organizații de gherilă ai cărei conducători sunt refugiați în Congo-Brazzaville.

Angola avea loc a doua zi. Valorosul trimis al poporului frate din Cuba putea să-și dea seama direct cum merg lucrurile...

Enrique avusese impresia că voiau să-i forțeze mâna pentru un motiv care deocamdată îi scăpa. Dar i-ar fi fost greu să refuze fără să-și piardă prestigiul sau să atragă bănuielile șefului rebel. Așa că acceptase, manifestând un zel pe care nu-l împărtășea nici pe departe. Pentru pecetluirea acordului dintre ei, Amerigo Kassinga izbucnise într-un râs de te treceau fiorii și îi trăsese pe spate o lovitură neașteptată, în stare să scoată un copac din rădăcini.

Un moment îi trecuse prin minte ideea neplăcută că nimerise într-o capcană. Dar o respinsese imediat. Dacă i-ar fi descoperit adevărata identitate, l-ar fi lichidat pe loc, fără să se mai încurce cu el expunându-se pericolului pe care-l reprezenta pentru ei.

În noaptea următoare trecuseră frontiera și intraseră în Angola împreună cu vreo treizeci de oameni înarmați până în dinți. Existase un moment critic, atunci când fuseseră nevoiți să traverseze cordonul de siguranță al posturilor portugheze, dar nu se produsese nici un incident.

În continuare, Enrique remarcase că rebelii evitau atât punctele controlate de armată cât și satele indigene. Gherilele din Angola nu păreau să fie apreciate de toată populația...

Timp de patruzeci de zile cât durase marșul epuizant prin junglă, grupul nu se oprise decât de vreo trei ori, în niște cantoane amărâte, pierdute în plină pădure. Acolo, câțiva rebeli în zdrențe, echipați cu arme dispartate, trăiau cu iluzia că țin în puterea lor țara. Îl primiseră pe *Tigru* cu manifestări care spuneau mult despre moralul și valoarea lor combativă. Se crezuseră fără îndoială uitați atât de portughezi cât și de frații lor de luptă.

Acum, în lumina zorilor care se iveau, Amerigo Kassinga observa mica tabără de vânătoare cu o expresie de ferocitate care nu lăsa să se prevadă nimic bun pentru evenimentele ce aveau să urmeze.

Enrique se străduia să nu gândească, să-și facă gol în minte.

Faptul că urma să vadă murind zece-cincisprezece persoane necunoscute îl lăsa indiferent. Omorâse mult mai multe în cursul carierei lui zbuciumate în cadrul CIA. Dar această bandă de negri amețiți de hașis, nu-i inspira decât o încredere foarte limitată. S-ar fi putut întâmpla orice.

Îngrijorarea care îl chinuise în Zambia îl cuprindea din nou.

Poate aveau intenția să-l suprimе și să-l lase la fața locului. Mai devreme sau mai târziu, tot îi vor descoperi adevărata identitate. Iar asta ar provoca un război strașnic. Portughezii s-ar grăbi să acuze numaidecât CIA că îi susține pe rebeli.

Enrique suspină. Va vedea...

Oricum, era ferm hotărât să fie mereu în gardă, în caz de nevoie, intenționa să-și vândă scump pielea!

În stânga lui, *Tigrul* făcu o mișcare imperceptibilă să se uite la ceas. Fâșia de cer luminos devenea tot mai lată cu fiecare minut care trecea. Peste un sfert de oră soarele avea să-și facă apariția deasupra pădurii.

Pentru a-și amăgi nerăbdarea, Enrique își verifică fără zgomot arma AK 47.

În timpul marșului interminabil pornit de la tabăra din Sikonga, încercase să-l cunoască mai bine pe Amerigo Kassinga, ca să-și dea seama ce are în țeastă. Tentativele lui se izbiseră de un zid.

Matahala de negru se mulțumise să glorifice prietenia dintre Cuba și masele revoluționare angoleze. Scos din acest cadru, rămăsese mai închise decât o stridie.

Același lucru era valabil și pentru ceilalți rebeli. Enrique simțise o reticență la toți însoțitorii lui. Acceptau prezența lui în grup, dar încercau să-i arate că acest lucru nu însemna că este de-al lor.

Poate așteptau să le arate de ce era în stare ca să-l accepte pe deplin...

Enrique înțelesese încă de la început că îl urmăreau pentru a-i vedea reacțiile. Refuzând oferta lui Amerigo Kassinga de a-și repartiza echipamentul la ceilalți membri ai grupului, Enrique ținuse să-și ducă totul singur. Nu fusese deloc ușor și strânsese din dinți de mai multe ori. Totuși, observase cât se poate de clar că în felul acesta câștigase un punct în fața *Tigrului* și a tovarășilor lui.

Mai rămânea trecerea adevăratului examen de acceptare...

În centrul luminișului, santinela se așezase lângă rămășițele fumegânde ale focului. Cu pușca așezată între picioare, omul părea că ațipise.

Strecurându-se prin iarbă cu o prudență de reptilă, o formă nedeslușită se îndrepta spre el apropiindu-se pe nesimțite.

Ora era bine aleasă. Cei care au stat de veghe toată noaptea, slăbesc totdeauna atenția în zori, când iminența zilei le dă impresia pur subiectivă că orice primejdie se estompează o dată

cu întunericul. *Tigrul* știa foarte bine asta.

Enrique ar fi putut să zică foarte bine că din greșeală apăsase pe trăgaciul armei și astfel să dea alarma în tabăra adormită. Dar asta n-ar fi schimbat cu nimic rezultatul final. Nu cu câteva puști pentru bivol sau pentru elefant ar fi putut vânătorii să respingă treizeci de oameni îndopați cu hașiș, care dispuneau de arme de asalt și de grenade.

Marele *bambundu* n-ar fi ezitat să pedepsească, în singurul mod posibil, ceea ce ar fi considerat negreșit drept o trădare.

Să-l doboare de la prima împușcătură, sperând că moartea lui va provoca o ezitare în rândul rebelilor? Cu cei doi *guerilleros* postați ca acoperire la câțiva metri în spatele lor, Enrique n-ar fi avut nici cea mai mică șansă să scape. L-ar fi ciuruit chiar mai înainte de a fi avut timp să întoarcă arma spre ei.

Oricum, orice ar fi făcut, vânătorii tot mureau. Era stupid să se lase ucis zadarnic.

Înainte de orice trebuia să se gândească la misiunea lui. Totuși, Enrique simțea în gură un gust scârbos de cenușă.

Cu acea rapiditate caracteristică răsăritului dar și apusului de soare la tropice, cerul spre est începea să se aprindă în timp ce întreaga boltă pălea. Tonuri pastelate înlocuiau cerneala nopții, ștergând pe nesimțite stelele. Câteva păsări începuseră deja să cânte prin copaci.

Enrique își îndreptă toată atenția spre omul în ținută leopard care continua să se târască pe tăcute în iarba scurtă. Aproape că ajunsese la spațiul degajat al luminișului. Se mai deplasă încă un metru apoi se opri.

Nu mai avea decât vreo treizeci de pași până la santinelă.

Urmără câteva zgomote de chiulasă care, deși bine înăbușite, dădură impresia unor bubuituri de tunet. Santinela nu auzise nimic și continua să moțăie.

Provocată de zgomotul armelor, un fel de tensiune plutea de acum înainte în aer.

Enrique aruncă o privire piezișă spre Amerigo Kassinga. Negrul ridicase țeava armei. Mușchii maxilarelor erau proeminenți sub pielea de un negru lucitor. Ochii, aveau o strălucire foarte greu de înfruntat.

La limita luminișului, omul care se țâra reîncepu să înainteze lent.

Deși venea dintr-o parte, mai avea de parcurs mai mult de douăzeci de metri total descoperit. Dacă ar fi deschis ochii,

santinela l-ar fi putut vedea imediat.

Fără să vrea, Enrique își ținu răsuflarea, încă cincisprezece metri!

Omul înainta mereu. Pumnalul pe care îl strângea între dinți reflecta primele raze de lumină ale zilei.

În momentul acela, o pasăre mare își luă zborul de la celălalt capăt al taberei cu un zgomot de aripi care sparse cu brutalitate liniștea.

Santinela se trezi tresărind, ridică brusc capul și îl zări pe omul care înainta spre ea.

Enrique îi văzu gura deschizându-se în timp ce punea mâna pe armă. Dar agresorul ridică cu repeziciune brațul și lama de oțel lovi fulgerător.

Un urlet înspăimântător țâșni din gâtul santinelei când pumnalul îi pătrunse în piept până la mâner.

Nu se mai punea problema surprizei... *Tigrul* se ridică dintr-o săritură și răcni:

— *Vamos imbora!*

Strigătul lui fu repetat de treizeci de guerilleros ca de un singur om.

II

Amerigo Kassinga sărise peste tufiș agitându-și arma și vociferând din toate puterile îndemnuri la luptă.

Enrique se repezi pe urmele lui și sări în mijlocul rămurișului.

Nu era momentul să stea pe tânjeală. Trebuia neapărat să dea impresia că e la înălțime, chiar dacă doar făcând zgomot.

Din toate părțile, membrii acelui comando de drogați țâșniseră din ascunzătorile lor grăbindu-se să prindă tabăra ca într-un clește. Acum că *Tigrul* dăduse semnalul de atac, toți se puteau elibera de tensiunea așteptării. Scoțând urlete de țî se făcea părul măciucă, haita de *guerilleros* se năpustise la asalt trăgând ca niște apucați.

Ca să nu rămână mai prejos, Enrique trase câteva rafale scurte, având grijă ca gloanțele să se piardă toate în sus.

În mijlocul vacarmului de detunături se auziră țipete de spaimă. În corturi se dezlănțuise panica!

Din primul cort mic se ivi deodată un om. Era un alb cu pielea arsă de soare. Nu avea pe el decât un șort și ținea în mână o pușcă Winchester cu care începu imediat să tragă, doborând pe cel mai apropiat *guerillero*.

Preț de o secundă, Enrique citi pe fața lui hotărâtă că știa foarte bine ce-l aștepta. Fără îndoială că mai fusese în Angola și, pe vremea răzmerițelor sângeroase din 1961, în cursul cărora fuseseră masacrați aproape două mii de albi cu o atrocitate întrecând orice închipuire.

Solid fixat pe picioare, cu fața lipsită de orice expresie, omul sparse capul unui al doilea *guerillero* la fel de calm de parcă ar fi tras într-o antilopă.

Dar fu nimerit în plin de gloanțele unei rafale, care îi trasă cu sânge o linie punctată de la pulpă până la umărul opus.

Cu toate astea, omul găsi forța să mai doboare încă un atacator înainte de a se prăbuși cât era de lung, cu corpul ciuruit de gloanțe. Apoi o grenadă îl dădu gata, ciopârțindu-i capul și smulgându-i jumătate de braț.

Adăugându-se efectelor hașişului, vederea sângelui reuși să-i întărească și mai tare pe rebeli. În timp ce o grenadă cu fosfor incendia cortul cel mare.

Agresorii începură să-i mitralieze cu sălbăticie pe negrii care ieșeau afară din, el.

— Nu în albi! urlă *Tigrul*, încercând să domine cu vocea lui vacarmul focurilor de armă. Nu în albi!

În ciuda acestor îndemnuri, unul din oamenii lui trase o rafală lungă într-unui din corturile mici râzând ca un dement. Imediat se auzi țipătul unei femei.

Lovindu-l cu patul armei, Amerigo Kassinga îl respinse cu brutalitate pe unul din tovarășii lui care se pregătea și el să tragă mișcându-și ochii în cap ca un nebun.

— Pe albi îi vreau vii! zbieră el cu ferocitate. Apreciind că ordinul nu era valabil și pentru frații lor de culoare, ceilalți *guerilleros* continuară măcelul. Enrique preferă să se oprească la o distanță respectabilă. După felul cum trăgeau în toate direcțiile, era un miracol că nu se omorau între ei! Nu avea nici un interes să stea în fața unui glonț rătăcit...

O altă grenadă incendie și al doilea cort. Cu corpul aprins de fosfor un negru țâșni afară urlând de moarte. Fugi vreo douăzeci de metri, răspândind un miros îngrozitor de carne carbonizată și încercă cu disperare să scape de foc rostogolindu-se pe jos în mijlocul, unui nor de fum.

Cu un răs sinistru, unul dintre oamenii lui Kassinga îi înfipse *maceta* între umeri. Imediat doi dintre tovarășii lui îl imită cu o ferocitate ilară, îl lovire până când omul se transformă într-o masă însângerată incapabilă să mai urle.

Enrique văzuse multe atrocități în viața lui, dar așa ceva mai rar. Se văzu obligat să facă un efort considerabil, reușind să-și înfrâneze pornirea de a-și goli încărcătorul în grămadă.

În timp ce în luminiș răsunau ultimile împușcături, iar agresorii sfârșeau de masacrat cu veselie ultimii negri din tabără, *Tigrul* își formase un grup în fruntea căruia îi scotea pe vânătorii albi din corturile lor.

Aceștia erau în număr de patru – doi bărbați și două femei.

Primul cuplu depășea în mod vizibil vârsta de cincizeci de ani. Bărbatul era înalt, voinic, cu puțină burtă și avea pe el numai pantalonii de pijama. Fusese atins de rafală. Cu trăsăturile crispate de durere, bărbatul își apăsa șoldul plin de sânge. Cu fața plină de lacrimi, femeia îl susținea pe cât putea. Avea picioarele goale și era îmbrăcată cu o bluză de noapte pe gât și niște pantaloni roz care se opreau la jumătatea pulpei.

Al doilea alb avea aproape aceeași vârstă, dar femeia care îl

Însoțea nu avea mai mult de treizeci de ani. Tânăra purta o cămășuță aproape transparentă, întinsă pe sânii ale căror vârfuri se detașau sub țesătură. O pereche de pantaloni scurți cu volane, lăsa să i se vadă două picioare lungi și bronzate. În fața priveliștii cumplite din jur, fața ei deveni parcă de ceară.

Susținut de soția lui, primul bărbat i se adresa lui Amerigo Kassinga, care se uita cercetător la prizonieri sfidându-i cu un zâmbet plin de cruzime.

— Sunteți niște asasini, îi zise albul cu o voce răgușită din cauza durerii. Nu aveți dreptul...

Unui din oamenii *Tigrului* îl lovi cu patul armei peste față. Un val de sânge țâșni din buzele plesnite și omul își pierdu echilibrul cu un geamăt.

— John! urlă femeia încercând să-l țină.

Fără menajamente, un alt *guerillero* o apucă de partea din față a hainelor și o aruncă jos de-a rostogolul. În timp ce femeia se lovea violent cu capul de o piatră, țesătura se rupse, lăsând să se vadă un piept încă rotund și tare.

Printre agresori se auzi imediat un mârâit aprobator.

— Revoluția are toate drepturile, proclamă Amerigo Kassinga cu un zâmbet sardonice. Nu sunteți decât niște putregaiuri spurcate de exploatare capitaliști!

Bărbatul căzut la pământ încercă să se ridice, apăsându-și soldul din care sângele continua să curgă. Lovindu-l din nou cu arma, un alt *guerillero* îl trimise iar la pământ, pe jumătate terminat. Scoțând gemete tânguitoare, soția lui se târî până la el încercând să-l protejeze. Un *guerillero* o apucă de păr și o aruncă înapoi.

— Nu încă! zise *Tigrul* văzând că omul lui începuse să-i smulgă nenorocitei bluza de pijama ruptă. Fiecare lucru la vremea lui...

Apoi se răsti la doi rebeli care se pregăteau să tragă un glonț în capul unuia dintre hamalii cu picioarele rupte de schije de la grenadă.

— Aduceți-l aici!

Cei doi se apropiară târând victima care sufla din greu. La un moment dat se opriră și îl trimiseră de-a rostogolul în mijlocul cercului format în jurul celor patru albi.

— Îndurare! imploră rănitul cu un ton plângăreț, îndurare...

Tigrul rânji.

— Nici o îndurare pentru valeții servili ai capitalismului, zise el cu asprime.

La un gest al căpeteniei, unul dintre oameni se aplecă deasupra rănitului, îi ridică cu brutalitate capul și îi tăie gâtul de la o ureche la alta.

— Asta e soarta rezervată tuturor celor care ling curul albilor! tună *Tigrul* adresându-se oamenilor lui.

Rebelii scoaseră un murmur înăbușit de mulțumire la vederea valului de sânge care țâșnea din acea rană oribilă.

Până atunci, ușor retras, Enrique nu se clintise din loc. Știa perfect ce avea să urmeze. Simțea o mâncărime furioasă în degetul crispăt pe trăgaciul armei. Încă o dată își repetă că moartea lui Kassinga nu schimba nimic și că misiunea lui trebuia să rămână pe primul plan.

Își promise că va savura îndelung momentul când Amerigo Kassinga va ajunge în sfârșit în dreptul armei sale...

Al doilea cuplu urmărise execuția fără să scoată nici un cuvânt. Albă la față ca varul, tânăra femeie închisese ochii. Cel de lângă ea însă rămăsese cu capul sus, măsurându-l pe *Tigru* cu o privire de sfidare liniștită.

— De-acum n-o să mai dureze mult, zise el cu un ton calm, punând o mână liniștitoare pe umărul femeii de lângă el: Curaj...

Apoi făcu un pas înainte.

— Suntem gata să murim, declară el cu o voce fără urmă de tremur. Vă cer doar să procedați curat și să le cruțați pe femei de...

— Asta e! îl întrerupse *Tigrul* cu o fermitate răutăcioasă. Îmi plac bărbații care știu să moară fără să facă pe ei...

Negrul apucă *maceta* plină de sânge cu care fusese tăiată beregata hamalului rănit.

— În rest, îmi plac și mai mult femeile care știu să se agite când un mascul adevărat se ocupă de ele așa cum se cuvine...

Un strigăt frenetic îi salută vorbele, însoțit de gesturi obscene care nu mai lăsau nici o îndoială asupra intențiilor acelei adunături de *guerilleros*.

Albul devenise deodată foarte palid, cu privirea șovăielnică.

— Doar n-aveți să...

Tigrul sprijini vârful *macetei* în dreptul buricului celui care vorbise.

— De parcă ne-am jena! îi tăie el vorba ironic.

Bărbatul vru să spună ceva, deschise gura, dar cuvintele îi rămaseră blocate în gât.

Cu o încetineală calculată, marele *bambundu* îi vârî lama lată

de oțel în pânțele, urcând-o cu o mișcare scurtă spre stomac.

Tânăra femeie scoase un țipăt strident și căzu leșinată.

Preț de o interminabilă secundă, albul părui buimăcit, privindu-și, fără să înțeleagă, intestinele care se revărsau afară din plaga deschisă. Vru să le rețină, apăsă masa sângerândă cu amândouă mâinile și se prăbuși cu un horcăit de agonie.

Un urlat isteric ieși din gâturile rebelilor.

Unul din rebeli se repezi la muribund și îi rupse cu pumnalul pantalonii de pijama. Îi apucă sexul cu o mână și i-l tăie cu o mișcare scurtă, agitându-l apoi ca pe un trofeu. În timp ce tovarășii lui zbierau plini de satisfacție, el sfârâmă dinții încleștați ai bărbatului cu patul armei și îi vâră sexul în gură.

Ca și cum asta n-ar fi fost destul, rebelul se dezlănțui ca un dement, vârându-și pumnalul în gâtul și în pieptul victimei, scormonind. Prin carne și sânge ca să-i smulgă inima din piept.

În vreme ce se îndârjea astfel cu o înverșunare de bestie, alți trei *guerrilleros* se năpustiră asupra celui de al doilea alb, respingând-o pe femeia care urla cu șuturi brutale în coaste și în spate.

Nenorocitul se pomeni și el într-o clipă cu burta tăiată, jugănit, cu sexul vârât forțat între buzele sparte și dinții rușiți cu sălbăticie.

Femeia începuse să urle ca un animal rănit.

— Ea voastră! le zise *Tigrul*. Arătați-i că sunteți bărbați!

Vreo șase negri cu ochii înnebuniți de poftă puseră mâna pe ea și o imobilizară. Îi sfâșiară hainele cu cuțitele dezbrăcând-o complet.

Cu un mârâit care nu avea nimic omenesc, un *guerrillero* se aruncă peste ea, lovind-o cu brutalitate peste gură ca s-o facă să înceteze cu strigătele.

Enrique își păstra din ce în ce mai greu calmul. Reuși totuși să-și ascundă furia sălbatică care clocotea în el.

Misiunea înainte de orice! Sacrificiul lui nu i-ar fi împiedicat nicicum pe rebelii dezlănțuiți să le violeze pe cele două femei...

Negrul în ținută de camuflaj se agita cu frenezie. Centura îi alunecase în jos lăsând să i se vadă pielea asudată. Sub el, femeia nu mai urla, mulțumindu-se să geamă tânguitor.

— Vino, camarade! făcu *Tigrul* cu un ton jovial adresându-se lui Enrique.

Omul de la CIA avu o tresărire imperceptibilă, își reveni însă imediat și se apropie de negru cu o față inexpresivă.

— Ce părere ai despre atac? îl întrebă *Tigrul* cu un gest al mâinii care trecea în revistă tabăra plină de cadavre. Ți-a plăcut camarade?

Enrique își recăpătase toată stăpânirea de sine. Cu o mișcare neglijentă, arată spre unul dintre cei trei rebeli doborâți de albul cu pușca Winchester.

— Am pierdut trei oameni, remarcă el. E prea mult...

Amerigo Kassinga se încruntă la auzul a ceea ce ar fi putut fi luat drept o critică. Preț de o secundă, negrul se uită țintă în ochii lui Enrique. Apoi săltă nepăsător din umeri și izbucni într-un râs tunător.

— Data viitoare voi apela la tine, camarade consilier, zise el.

Apoi făcu o mică pauză înainte de a adăuga cu seriozitate:

— Un adevărat revoluționar trebuie să fie gata să-și dea viața pentru Causă!

Arată spre femeia în cămășuță leșinată pe pământul înroșit, la doi metri de cadavrul martirizat al soțului ei.

— Odihna luptătorilor, camarade, declară el cu o expresie de lăcomie deșănțată.

— Trebuie să ne grăbim, adăugă el. Uneori, portughezii trimit dimineața devreme în această regiune avioane de recunoaștere...

Apoi, întorcându-se spre oamenii lui care îl observau cu atenție, le ordonă:

— Duceți-vă după apă ca s-o trezim! Și dezbrăcați-o să vedem dacă merită...

Unul din rebeli se repezi și, cât ai clipi, îi tăie cu pumnalul cămășuța și pantalonii scurți cu dantele.

Tânăra femeie avea un corp admirabil, cu sâni durdulii și pulpe rotunde. Părul lung și abundent cu nuanțe de blond îi făcură, să râdă pe negrii obișnuiți cu smocul scurt și creț al femeilor din rasa lor. Cel care tăia pantalonii chiar trase de părul acela blond ca să se convingă că era adevărat, provocând o veselie generală.

— Imbecilule! îi zise *Tigrul* dându-l la o parte cu o lovitură de picior. Încă nu știai că albele sunt păroase ca niște maimuțe?

În timp ce veselia sporea, un guerillero se apropie cu o canistră cu apă. Unul dintre tovarășii lui îl ajută s-o deschidă și s-o verse pe fața tinerei femei.

Nenorocita se scutură gemând și deschise ochii. O fracțiune de secundă pe fața ei se putu citi cea mai mare mirare. Apoi își

aminti și privirea i se umplu de groază.

— Omorâți-mă, murmură ea cu o voce mică de tot. Mai curând moartă...

— Una n-o exclude pe ailaltă, rânji *Tigrul* apropiindu-se de ea.

În același timp își desfăcu centura scoțând la iveală un sex de-a dreptul nemăsurat.

— Dar înainte, adăugă el cu o privire care începuse să-i lucească, am să te fac să guști ceva ce cu siguranță că n-ai mai întâlnit vreodată...

Cu o privire rățăcită, tânăra femeie încercă să se ridice și s-o ia la fugă.

— Nu! urlă ea când unul din rebeli îi apăsă umerii pentru a o ține cu umerii lipiți de pământ. Nu! Omorâți-mă, dar asta nu...

Cu energia disperării, nenorocita încercă să se zbată, să zgârie cu unghiile, agitându-și picioarele pentru a-i împiedica pe ceilalți să se apropie.

În ciuda acestor eforturi, doi *guerilleros* o apucară de glezne și îi desfăcură picioarele fără menajamente.

Cel care o ținea la pământ îi trase un pumn în frunte care îi smulse un țipăt și o lăsă groggy.

— N-o mai lovi! interveni *Tigrul*. Trebuie să știe ce i se întâmplă...

Dar, în momentul în care se pregătea să se suie pe tânăra femeie păru că îi trece ceva prin minte, se răzgândi și se întoarse spre Enrique.

— Tu ai onoarea primul, camarade...

Și ridică brațul făcând un gest care nu mai avea nevoie de comentarii.

— Ia arată-ne și nouă cum se face asta în Cuba...

Enrique simți brusc un gol mare în stomac.

Așadar asta era testul pe care i-l rezervase!

Cu toate că într-un fel știuse tot timpul că va trebui să ajungă aici, sperase ca însoțitorii lui să-l uite în focul acțiunii.

Acum era cu neputință să se sustragă.

Tigrul îi observă ezitarea și îi zise rânjind:

— Doar dacă n-o preferi pe bătrână! făcu el ironic arătând spre ceilalți *guerilleros* care se schimbau reciproc peste cealaltă femeie. Le pot spune să-ți cedeze locul...

Enrique înghiți în sec și se apropie de tânăra femeie ținută cu picioarele desfăcute.

— Asta îmi convine perfect, zise el. Sunt mișcat de onoarea pe

care mi-o faci oferindu-mi-o mie primul...

O secundă se temu că nu va reuși să fie la înălțime.

Cea mai mare rușine în ochii celorlalți!

Se strădui să uite cercul negrilor nerăbdători să-i ia locul, concentrându-și atenția asupra sânilor și pântecelui tinerei femei.

Imediat natura făcu restul și temerile îi dispărură.

Când o pătrunse, tânăra femeie scoase un strigăt ascuțit de disperare și începu să hohotească, cu tot corpul scuturat de tremurături.

Enrique strânse din dinți și își jură că îl va ucide pe *Tigru* cu propriile lui mâini.

În jurul lui, rebelii băteau din palme să marcheze ritmul.

Între timp, soarele apăruse deasupra orizontului și urca deja pe cerul de culoare sângerie.

*

Vulturii se roteau greoi în aer.

Tigru scoase brațul prin portiera Land-Rover-ului, îl ridică și dădu semnalul de plecare. Una câte una, vehiculele se puseră în mișcare stârnind un nor de praf ocru.

Trebuia s-o șteargă în viteză înainte ca măcelul să fie descoperit și ca armata să pornească în urmărirea grupului de comando.

Primul Land-Rover se îndreptă spre est, în direcția frontierei cu Zambia.

Cu arma între genunchi, Enrique întoarse capul să arunce o ultimă privire spre ceea ce fusese, cu câteva ore înainte, o tabără pașnică de vânătoare.

Lângă cadavrele golite de sânge, capetele celor două femei stăteau fixate în niște pari de lemn înfipti în pământ...

Culme a rafinamentului, rebelii le tăiaseră sânii și le umpluse pântecul cu pietre înainte de a le decapita cu maceta!

Apoi stinseseră corturile care continuau să ardă.

Amerigo Kassinga avusese oarecare dificultate în a pune puțină ordine în rândurile trupei. Toți negrii își vârâseră în cap să violeze pe rând fiecare femeie și câțiva chiar voiau s-o ia de la început cu tânăra femeie care își pierduse cunoștința de multă vreme. Cum nici nu putea fi vorba să mai întârzie acolo, *Tigru* fusese obligat să-i amenințe că va omorî unu-doi din ei ca să dea exemplu. După care cele două femei fuseseră masacrate.

Acum erau nevoiți să se grăbească. Nu trebuia ca vreun avion

al armatei portugheze să repereze fumul și să vină să vadă despre ce era vorba. Fuga lor ar fi fost cu atât mai ușoară cu cât măcelul s-ar fi descoperit mai târziu.

Enrique văzu pentru ultima dată tabăra plină de cadavre.

Primii vulturi coborau deja în recunoaștere cu zborul lor planat...

Enrique se uită țintă la jungla din fața Land-Rover-ului.

Își concentra mintea într-o singură direcție: felul cum va proceda pentru a-i suprima pe *Tigrul*!

Când va sosi momentul, va face în așa fel încât totul să dureze multă vreme.

Foarte multă vreme...

Înaltul bambundu se instalase la volan și conducea în viteză evitând arbuștii și tufișurile spinoase, în stânga lor, vreo douăsprezece antilope porniră în goană ca niște săgeți, înspăimântate de zgomotul motoarelor aduse la turație maximă.

— Păcat că nu le putem vâna, comentă *Tigrul* suspinând. Am fi făcut rost de carne proaspătă și ne-am mai fi distrat puțin...

Ai fi zis că se plictisise de la atacul taberei, sau că nu cursese și așa destul sânge!

Bizar! Enrique se gândi că nici măcar nu cunoștea numele tinerei femei.

Amerigo Kassinga probabil că îi citise gândurile, căci izbucni imediat într-un râs deșănțat.

— Cum ți-a plăcut femeia? întrebă el făcându-i cu ochiul. De data asta parcă-parcă aș fi târât după mine o prizonieră! Ne-am mai fi putut distra cu ea încă o zi-două...

Enrique simțea că trebuie să-i răspundă ceva.

— Ai făcut bine că ai omorât-o ca și pe ceilalți, se constrânse el să declare. Colonialiștii trebuie să înțeleagă că revoluția nu acordă iertare. Ai fi greșit cruțând-o pe această femeie pentru plăcerea ta.

Tigrul dădu viguros din cap trăgând într-o parte de volan ca să ocolească uni baobab.

— Ai dreptate, camarade, aprobă el cu gravitate. Dar m-aș mai fi distrat o dată cu ea dacă n-am fi fost atât de grăbiți!

În spate, rebelii se îngrămădiseră pe platformă și păreau cufundați într-o apatie ursuză. Efectele hașişului începeau să dispară.

Enrique se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi nimerit peste armata portugheză...

Scoase capul prin portieră și se convinse că celelalte două mașini veneau în urma lor, înconjurate de un nor de praf. Nu trebuia să uite de rolul lui de consilier pe lângă rebeli. Acum când aceștia îl adoptaseră, Enrique considera că era timpul să profite pentru a-și întări mai bine poziția în fața *Tigrului*.

De la plecarea din tabără, cele trei mașini mergeau pe lângă pădure. Rebelii trebuiau să-și recupereze echipamentul lăsat în locul unde se opriseră să petreacă noaptea, la vreo zece kilometri de acolo. Ca să facă marșul de apropiere și atacul asupra taberei mai ușoare, Amerigo Kassinga preferase să nu ia cu el decât armele și munițiile necesare.

Doi oameni rămăseseră la locul cu pricina să păzească materialul suplimentar și alimentele indispensabile grupului. Pentru a evita satele, grupul de comando trebuia să-și ducă cu el cele necesare traiului pentru toată durata expediției.

Tigrul mai merse tot așa încă vreo doi-trei kilometri, înainte de a se îndrepta direct spre pădure.

Cei doi rebeli rămași de pază întâmpinară grupul de comando cu manifestări zgomotoase de entuziasm. Prezența vehiculelor dovedea că atacul reușise perfect.

Sacii individuali au fost încărcăți în mașini în mai puțin de zece minute. Oamenii își regăsiră o parte din antren povestind despre masacru celorlalți doi tovarăși ai lor. Aceștia păreau să regrete foarte mult că nu luaseră și ei parte. Tigrul le promise că în curând vor putea să-și scoată pârleala.

Enrique urmărise încărcarea sacilor cu o oarecare liniște. Apoi îi zise negrului când acesta tocmai se pregătea să dea semnalul de plecare:

— Nu crezi că ar fi mai bine să mergem mai departe pe jos prin pădure? se încumetă el să-i spună. Dacă ne reperează un avion de recunoaștere...

Amerigo Kassinga îl întrerupse cu un zâmbet.

— Mergem doar până la râu, îl liniști el. Dacă apare vreun avion, vom avea destul timp să abandonăm mașinile. Până când dă alarma și vin celelalte, noi suntem la adăpost...

Probabil că avea motivele lui, așa că Enrique nu insistă. Convoiul își reluă înaintarea spre est, urmat de un nor gros de praf.

În curând a apărut și râul.

Era un fel de râuleț lat, leneș, mărginit de o fâșie mlăștinoasă plină de stuf. Probabil că era mult mai lat în perioada de creștere

a apelor.

Stimulați de vociferările Tigrului, rebelii reușiră să se încarce cu tot bagajul. În ciuda ordinelor primite, unii dintre ei aveau „amintiri” sustrate de prin corturile taberei. Câțiva își prinseseră în banduliere pe lângă arma lor, o carabină sau o pușcă de vânătoare.

Inflexibil, *Tigrul* îi obligă să se debaraseze de ele și să le arunce în mlaștină împreună cu tot ce a putut să vadă asupra lor, lucruri pe care ei nu avuseseră prudența să le ascundă în sac. Nu le dădu voie să oprească decât banii, bijuteriile, ceasurile și aparatele fotografice.

Patru oameni înaintară apoi în mijlocul stufului sub conducerea unui „sergent” care servea drept adjunct Tigrului. Râul nu era prea adânc în acel anotimp. La traversare apa nu le urcă decât până la jumătatea coapselor.

Ajunși pe celălalt mal, rebelii începură să calce în picioare vegetația în mod conștiincios și să-și imprime de nenumărate ori tălpile în solul umed unde rămâneau amprente. Același lucru se repetă și acolo unde începea lateritul roșu, printre ierburi.

Intrigat, Enrique se întoarse spre Amerigo Kassinga care urmărea cu atenție operațiunea.

— De ce? se interesă el.

Negrul zâmbi din nou arătându-și dinții lucitori.

— Vor lăsa destule urme ca să-i facă pe portughezi să creadă că vrem să ajungem la frontiera zambiană, îi explică el. Au, obiceiul...

Se întrerupse și arătă spre râul care se pierdea în pădure ceva mai, încolo.

— Noi vom urma curentul, adăugă el. Ajunși în mijlocul copacilor, ne vom întoarce spre mal ștergând astfel orice urmă a trecerii noastre.

Făcu cu ochiul și adăugă:

— Îți rezerv o surpriză, camarade. Misiunea noastră nu s-a terminat încă. Nici vorbă să ne întoarcem în Zambia. Dimpotrivă, ne vom îndrepta spre ocean.

Ridică brațul cerându-le rebelilor să se încoloneze în spatele lui.

— Portughezii vor crede că am reușit să trecem prin ochiurile plasei. N-o să le treacă niciodată prin minte să ne caute lângă coastă...

*

Masacrul taberei a fost descoperit de un avion L-19 „Bird Dog”, atras de rotirea a zeci de vulturi deasupra aceluia loc.

Asta se întâmpla cam pe la amiază.

În timp ce dădea alarma prin radio, pilotului nu-i fu deloc greu să observe urmele lăsate în laterit de vehicule. Reperă foarte repede și mașinile părăsite lângă râu.

La fața locului a fost imediat trimis un grup de intervenție transportat de elicoptere.

Primul raport al ofițerului care comanda acest grup de intervenție indica că rebelii erau probabil în număr de treizeci și că după toate aparențele fugiseră spre est.

După urmele lăsate, aveau un avans de patru-cinci ore. După ce traversaseră râul, o tăiaseră spre pădure și se înfundaseră în ea.

Mai departe era practic imposibil să li se ia urma.

Comandantul armatei deduse din acest raport că rebelii, ca de obicei, vor încerca să ajungă la sanctuarele situate de cealaltă parte a frontierei zambiene.

Albii asasinați nu erau niște oarecare! Ținând cont de repercusiunile pe care masacrul avea să le aibă pe plan internațional, cartierul general organizează o vastă operațiune de încercuire încercând să taie drumul fugarilor.

După douăzeci și patru de ore, un grup de patru rebeli a căzut într-o ambuscadă organizată de-a lungul uneia dintre căile de retragere pe care grupul de comando ar fi putut s-o aleagă.

Cei patru oameni au fost împușcați. Asupra unuia dintre ei s-a găsit un portofel care aparținuse uneia dintre victime.

Comandantul a tras în felul acesta concluzia că raționamentul lui era just și că rebelii încercau într-adevăr să se întoarcă în Zambia.

Banda se împărțise pur și simplu în grupuri mici în speranța că vor fi mai greu de reperat și interceptat.

Numai că toate celelalte căutări s-au dovedit până la urmă zadarnice.

III

Hubert intră în birou și lăasă ușa grea să se închidă automat în urma lui.

Domnul Smith stătea cu nasul în dosarul așezat în fața lui pe birou. Era încruntat. Era cât se poate de clar că ceea ce citea nu-i făcea prea mare plăcere.

Hubert se apropie de unul din fotoliile de piele rezervate vizitatorilor, se lăasă să alunece în el și se așează picior peste picior. Purta un costum gri foarte sobru și o cravată în dungii. Fața lui de prinț, arsă de soare, era cât se poate de destinsă.

Domnul Smith ridică în sfârșit capul și se uită la Hubert prin lentilele groase ale ochelarilor lui de miop, care îl făceau să semene cu o broască țestoasă bătrână și nostalgică.

— Ce mai faci flăcăule? întrebă el cu un ton mohorât.

— Am privirea vioaie și urina limpede, răspunse Hubert.

— Perfect, zise domnul Smith. Îmi pare bine pentru tine...

În realitate nu arăta deloc ca un om căruia îi pare bine de ceva. Rareori îl văzuse Hubert atât de preocupat.

— Iar au crescut arabii prețul la petrol? se hazarda el. Dolărelul nostru a luat-o iar peste bot?

Domnul Smith suspină din toți, rărunchii.

— Dacă ar fi numai asta! se plânse el. Dar totul merge prost...

Hubert începu să râdă.

— În locul dumatăle, eu aș lăsa totul baltă și m-aș duce opt zile în Florida. În zona aia femeile nu lipsesc și nimic nu e mai potrivit pentru refacerea moralului.

Domnul Smith suspină din nou.

— Numai că nu ești în locul meu, din fericire pentru tine... Dacă m-aș hotărî să pun cheia sub preș, la Casa Albă s-ar stârni panică!

Hubert nu rezistă la tentația unei înțepături.

— Nimeni nu e indispensabil...

— Du-te și explică asta acolo sus, îi răspunse domnul Smith. Eu am încercat s-o fac, dar nici n-au vrut să mă asculte. Când mă duc să cinez acasă la vreunul din prietenii mei, doar că nu mobilizează Garda Națională!

Hubert dădu grav din cap.

— Vă plâng, oftă el. În mod sincer...

Domnul Smith îi aruncă o privire piezișă, ezitând asupra felului în care trebuia să înceapă.

— Hum..., făcu el.

Își așază mâinile de prelat cu palmele lipite de birou.

— Să vorbim mai bine despre tine, flăcăule, reluă el schimbând subiectul... Pentru că te simți în formă, e bine să profiți de asta.

Luă în mână o mapă și 6 deschise.

— Presupun că ai auzit de Jonathan Weaver?

Hubert încuviință.

— Membrul Camerei Reprezentanților care a fost asasinat în Angola? Numai despre asta scriu toate ziarele.

Domnul Smith arătă cu degetul durduliu spre dosar.

— Tocmai am primit fotografiile de la locul masacrului, zise el. Nu sunt prea plăcute la vedere...

Hubert dădu neputincios din umeri.

— I-am cam căutat, nu-i așa? remarcă el. Ce idee să te duci la vânătoare într-o țară plină de rebeli! Trebuia să se aștepte la una ca asta...

Domnul Smith dădu ușor din cap.

— Așa pretind ziarele, îi atrase el atenția. Cazul e prea frumos ca să scape ocazia și să nu scoată articole de senzație. Mă întreb dacă nu cumva chiar ăsta e motivul urmărit de rebeli. Asmuțirea opinci americane printr-o lovitură de răsunet!

Hubert ridică interesat din sprâncene.

— De fapt, reluă domnul Smith, Jonathan Weaver, soția lui și prietenii lor vânau într-o regiune pacificată. Nici o tulburare nu mai avusese loc acolo de multă vreme. Pe de altă parte, era suficient de îndepărtată de zonele de insecuritate pentru ca aparent să nu existe nici o teamă.

— Se pare că rebelii le-au demonstrat contrariul.

— Ai dreptate, recunosc domnul Smith. Dar ceea ce s-a întâmplat era cu totul imprevizibil.

Făcu o pauză.

— Ziarele și televiziunea s-au ocupat imediat de această întâmplare din cauza personalității victimelor, adăugă el. Dacă e să le dai crezare, Angola ar fi pustiită de un război civil înverșunat. Rebelii ar mișuna peste tot și ar masacra pe toată lumea...

— Exact ce înțelegeam și eu, zise Hubert.

— Imaginea e cu totul falsă, replică domnul Smith. După răzmerițele sângeroase din anii şaizeci, portughezii au reuşit să restabilească ordinea aproape în toată ţara. Cu excepţia unui triunghi îngust situat în nord şi unele zone de frontieră din est, se poate admite că pacificare este un succes total. De un an şi jumătate gherila scârţâie rău de tot.

Domnul Smith se întrerupse puţin, apoi continuă:

— Au mai rămas doar câteva sute de rebeli ce se ascund în unele păduri greu accesibile. Mai mult foamea decât altceva îi împinge uneori să atace plantaţiile.

— După câte am citit, masacrarea lui Weaver şi a celor care îl însoţeau a fost executată de o bandă bine organizată şi puternic înarmată, obiectă Hubert.

— Informaţiile obţinute de mine confirmă acest lucru, recunosc domnul Smith. După toate probabilităţile, a fost vorba de un comando venit din Zambia. În urma eşecului rebeliunii, şefii şi o parte din oamenii lor au trecut frontiera pentru a se pune la adăpost. Guvernele de la Lusaka, Kinshasa şi Brazzaville le-au acordat azil politic şi dreptul de a-şi instala tabere de antrenament pe teritoriul lor. Şi de acolo bandele fac incursiuni în Angola. Dar este pentru prima dată, de multă vreme, când una dintre ele pătrunde atât de departe în ţară.

— E sigur că venea din Zambia? întrebă Hubert.

Domnul Smith îşi îndepărtă mâinile cu palmele îndreptate spre tavan.

— Portughezii nu au nici o dovadă sigură, dar este ipoteza cea mai verosimilă, răspunse el. Rebelii purtau ţinute de camuflaj în bună stare şi erau înarmaţi cu puşti Kalaşnikov nou-nouţe. Pe de altă parte, urmele pe care le-au lăsat indică că s-au repliat spre est. Armata a organizat o acţiune de încercuire şi a reuşit să intercepteze patru dintre rebeli pe un drum ce ducea spre frontiera zambiană.

— Sunt vii? se interesă Hubert.

— Morţi, răspunse domnul Smith. Restul bandei a trecut prin ochiurile plasei...

Hubert îşi frecă bărbia gânditor.

— Ce amestec avem noi în povestea asta? întrebă el. E adevărat că Jonathan Weaver era membru al Camerei Reprezentanţilor, dar asta nu explica de ce CIA ar...

— Weaver nu se dusese în Angola doar să vâneze, îl întrerupse domnul Smith. Călătoria mai avea drept scop unele contacte cu

guvernul în vederea studierii posibilităților de investire în Angola a capitalurilor americane particulare.

Hubert încuviință clătinând din cap.

— Credeți că asasinarea lui poate avea un scop politic?

— Nu e imposibil, răspuse domnul Smith. După moartea lui, societățile vor fi mult mai puțin dispuse să-și plaseze dolarii într-o țară pradă subversiunii armate...

— Campanie de presă?

— Să nu mergem până acolo, răspuse domnul Smith. Nu cred că trebuie să vedem în asta o manevră orchestrată. Ziarele s-au repezit asupra acestui fapt pentru că au văzut în el un mijloc de a-și spori tirajul. Nu se întâmplă în fiecare zi ca un membru al Camerei Reprezentanților să fie tăiat în bucăți și nevasta lui violată de vreo treizeci de negri dezlănțuiți. Dacă și-ar fi găsit moartea într-un accident de mașină, nu li s-ar fi acordat decât câteva rânduri...

Hubert știa că e inutil să-și „bruscheze” șeful. Domnul Smith nu aborda fondul problemei decât atunci când credea el că a sosit momentul. Așa că se instala cât mai confortabil în fotoliu și se înarma cu răbdare.

— După cum știți, reluă domnul Smith, mișcările revoluționare angoleze sunt și mai divizate decât în țările arabe ceea ce nu e puțin lucru. De o parte se află *Guvernul revoluționar al Angolei* în exil și *Armata de eliberare națională a Angolei*. Zona lor de influență se situează în principal în nordul țării. De cealaltă parte, *Partidul luptei unite a africanilor din Angola* care provine din *Mișcarea populară de eliberare a Angolei*. Acestea mențin tensiunea la frontierele orientale.

Domnul Smith făcu un gest cu mâna de parcă s-ar fi scuzat pentru enumerarea care avea să urmeze.

— GRAE și MPLA sunt principalele organizații subversive, dar sunt departe de a fi singurele, continuă el. Mai există și *Frontul democratic pentru eliberarea Angolei*, *Uniunea populațiilor din Angola* și *Mișcarea anticolonialistă*. Fără a uita *Uniunea națională a muncitorilor din Angola* și *Uniunea națională pentru independența totală a Angolei*...

— De ce să nu fie? zise cu ironie Hubert.

— Și încă nu ți le-am amintit decât pe cele mai importante, îl asigură domnul Smith. GRAE își are bazele în Congo-Kinshasa, iar MPLA în Congo-Brazzaville precum și în Zambia. Ceilalți se descurcă și ei cum pot...

Se întrerupse două secunde.

— Toți acești oameni se înțeleg între ei precum câinele cu pisica, continuă domnul Smith. Deși obiectivul lor comun este acela de a-i arunca pe portughezi în mare, nu e mai puțin adevărat că toți sunt foarte hotărâți ca lucrul acesta să se realizeze numai în propriul lor profit. Își petrec timpul redactând proclamații răzbunătoare în care se acuză reciproc de cele mai mari rele. Își pun fără încetare bețe în roate și asta nu numai la figurat. Li s-a întâmplat nu o dată să se dedea la adevărate bătălii între ei și au mers până acolo încât au furnizat portughezilor informații care să ducă la o și mai sigură eliminare a conaționalilor lor....

— Încântătoare mentalitate!

— După cum vezi... O asemenea atitudine poate să ne pară absolut illogică și de neînțeles, dar trebuie să nu uităm că ne aflăm în Africa. Cu toate că nimeni nu recunoaște, rivalitățile tribale joacă aici un rol determinant. În nord se găsesc mai ales bakongoși, în vreme ce centrul e populat de barabunduși, iar sudul țării e ocupat de umbunduși. Cele trei etnii nu s-au iubit prea mult niciodată...

— Așa...

— Mai trebuie să adăugăm și opiniile politice radical opuse, continuă domnul Smith imperturbabil. GRAE se vrea strict naționalist și de inspirație religioasă. În așa măsură încât și-a fondat propria Biserică, *Biserica lui Cristos din Angola*. Una dintre caracteristicile ei este de a primi fără deosebire în rândurile ei pe credincioșii de toate confesiunile. Un soi de ecumenism *avant la lettre*. Rugăciunea e obligatorie, iar oficianții sunt atât preoți catolici cât și preoți protestanți.

— Cu alte cuvinte, acești oameni cumsecade nu-și taie gâtul decât după ce s-au rugat la Dumnezeu...

— Aproape cam așa... În schimb, MPLA este marxistă convinsă. Majoritatea cadrelor ei au fost instruite la Moscova sau la Pekin. Au înlocuit biblia cu cârticica roșie. Obiectivul lor este să instaureze în Angola o democrație populară.

Hubert începea să-și facă o idee despre ce-l aștepta.

— Ca să rezumăm, conchise domnul Smith, este un adevărat bazar. Și politica noastră nu aranjează nimic! Cu toate că Portugalia este aliata noastră în cadrul NATO, Departamentul de Stat a susținut totdeauna mai mult sau mai puțin pe unii rebelii în numele anticolonialismului. Avem o responsabilitate directă în

special în declanșarea răzmerițelor sângeroase din 1961.

Hubert dădu indiferent din umeri.

— Nu e nimic nou, observă el. L-am susținut și pe Fidel Castro ca să-i permitem să ia puterea!

Domnul Smith încruntă din sprâncene de parcă s-ar fi simțiți vizat.

— De multă vreme munca noastră constă în a corecta minciunile gogonate ale politicienilor, comentă el cu un ton dezamăgit. Li se pare că e un lucru inteligent să sufle în foc în numele marilor principii. După aceea însă, când toată casa arde, încep să strige și ne cheamă pe noi să stingem focul...

Domnul Smith suspină.

— În ceea ce privește Africa, continuă el, în sfârșit au înțeles. Dar va fi mereu harababură atâta timp cât Departamentul de Stat nu se va hotărî să adopte o politică coerentă. Nu putem lupta împotriva chinezilor în Tanzania sau în Congo-Brazzaville și în același timp să condamnăm Rhodesia și Africa de Sud la ONU. Aceeași problemă e și în Angola.

Hubert îl aprobă clătinând din cap.

— Efectiv... trebuie să-ți fi pierdut judecata continuând să susții rebeliunea în vreme ce oamenii noștri de afaceri intenționează să facă investiții în țara respectivă...

Domnul Smith avu o mimică sceptică.

— Să sperăm că vei fi auzit...

Luă o foaie din dosar și o parcurse în mare viteză.

— Dar nici noi nu am rămas inactivi, declară el. Rolul nostru e de a prevedea viitorul, oricare ar fi el. Am reușit să plasăm câteva „jaloane” pe lângă GRAE și MPLA ca și în interiorul altor mișcări de mai mică importanță.

Hubert s-ar fi mirat să fi fost altfel.

— În principal, poate că te va interesa să știi că „vechiul” tău complice Enrique Sagarra se află în Zambia, adăugă domnul Smith. Ține locul unui „instructor” cubanez pe care Havana îl trimisese acolo ca să-i organizeze pe rebelii din MPLA.

— Sărmanul! făcu Hubert. Presupun că, a avut ceva necazuri pe traseu?

Domnul Smith nu-i răspunse.

— A trecut ceva timp de când Enrique nu ne-a mai trimis vești, reluă el. Nu e deci imposibil să fi participat chiar la operațiunea împotriva taberei lui Weaver. Altfel, asta ar însemna că...

Își lăsă fraza neterminată însoțind-o cu o grimasă de

neputință.

— Deocamdată prefer să cred că nu i s-a întâmplat nimic neplăcut, adăugă el. Te trimit deci la Luanda. Avem un contact cu o celulă din GRAE. Aceasta va completa informațiile pe care Enrique ni le va trimite despre MPLA.

Hubert strâmbă din nas.

— Păi adineauri ați spus că aveți deja informatori la fața locului...

— Mi se pare de dorit să avem acolo pe cineva ca tine, se limită să răspundă domnul Smith.

Pentru cine îl cunoștea, aceasta nu putea să însemne, decât un singur lucru: știa mai mult decât voia să spună.

— Este posibil ca uciderea lui Weaver să nu fie decât o manevră pentru a-i face pe oamenii de afaceri americani să nu mai investească în Angola, declară el. Totuși nu putem elimina toate celelalte eventualități. Rebeliunea pare definitiv potolită, dar asta ar putea să fie semnul că se pregătește o vâlvătaie.

Domnul Smith își scoase ochelarii și începu să-și lustruiască cu meticulozitate lentilele, cu o bucată de piele de căprioară scoasă din buzunarul de la vestă.

— Tu trebuie să descoperi ce se ascunde aici...

Făcu o pauză.

— Angola este o țară de viitor, actualmente în plină dezvoltare, reluă el. Venitul pe cap de locuitor este deja unul dintre cele mai importante din Africa. Este pe locul trei printre producătorii de cafea. Tot acolo se găsesc diamante și minereuri de fier cu concentrații mari. De curând s-au descoperit zăcămintele importante de petrol și nu e deloc exclus ca subsolul să conțină cupru și uraniu...

— Înțeleg, zise Hubert. Ar fi cu totul regretabil ca rebelii să transforme acest adevărat El Dorado în democrație populară...

— Asta e, flăcăule, zise domnul Smith. E rândul tău să intri în scenă!

Hubert înțelese că întrevederea s-a terminat. Se ridică.

— Howard îți va înmâna „instrucțiunile amănunțite”, conchise domnul Smith. Îți urez noroc...

IV

Hubert dădu cheia funcționarului de la recepție și se îndreptă spre ieșire.

Hotelul *Continental* era situat pe *rua* Duarte Lopes, colț cu *avenida* Restauradores de Angola, una dintre principalele artere ale cartierului european din Luanda.

Hubert închinase o mașină Volkswagen pe care o lăsase în față la *Judo-Club*, la doi pași de acolo. Ajunse la mașină mergând cu pasul lui suplu care trăda atletul în plină condiție fizică, se așează la volan și porni motorul.

După ce demară, intră pe *rua* Avelino Dias și se integră în fluxul circulației îndreptându-se spre *Matumba*, piața cea mare care constituie pentru luandezi centrul orașului.

În măsura posibilului, de fiecare dată când avea o misiune într-un loc pe care nu-l cunoștea, Hubert începea prin a face cât mai bine cunoștință cu cadrul.

În afara faptului că asta îi permitea să se familiarizeze cu locurile și să-și stabilească puncte de reper, experiența îl învățase că un astfel de demers se poate dovedi foarte prețios mai târziu. Un fel de al șaselea simț îl făcea să perceapă anumite tensiuni ascunse care existau uneori în spatele unei atmosfere nepăsătoare sau vesele.

Soarele scăpata cu repeziciune deasupra Atlanticului împodobind deja cu nuanțe roz etajele superioare ale marilor imobile ultramoderne.

O dată cu ora închiderii birourilor și administrațiilor, străzile fuseseră invadate de numeroase mașini, dar lățimea șoselelor și mulțimea locurilor de refugiu făceau circulația destul de suștinută.

În ciuda latitudinii, la mai puțin de zece grade de ecuator, căldura și umiditatea rămâneau perfect suportabile. Influența oceanului era benefică. Nici pomeneală de căldura copleșitoare din alte orașe precum Kinshasa, unde Hubert avusese deja ocazia să poposească.

Pe trotuarele decorate cu mozaicuri după vechea tradiție lusitană, trecătorii mergeau fără să se grăbească. Erau tot atâția negri în haine europene cât și albi. Fiecare mergea alături de

celălalt într-o ambianță de cumsecădenie naturală, fără nici o stinghereală.

Mai puteai remarca un număr important de *mesticos* amintind că prezența portughezilor data de peste patru secole și făcând astfel dovada absenței totale a rasismului la ei.

În unele privințe, mai ales în problema asimilării, Luanda nu se deosebea mult de Brazilia.

Văzând mulțimea destinsă și zâmbitoare, îți venea greu să-ți închipui că în câteva provincii se mai mențineau încă focare de gherilă.

Hubert merse în direcția colinei care domina portul, apoi făcu la dreapta ca să ajungă pe celebra *Avenida Marginal* care se întindea de-a lungul țărmului.

La extremitatea cheiului lung – împânzit de macarale – care proteja portul, un pachetot alb se pregătea să acosteze. Vreo șase cargouri trăsese deja în fața antrepozitelor perfect aliniate. Altele așteptau în larg. Portul dădea impresia unei animații prospere.

Hubert frână să dea prioritate unui autobuz cu imperială vopsit în verde și alb.

Aterizase în cursul după-amiezii pe aeroportul Presidente Craveiro Lopes, venind de la Paris, cu escală la Lisabona. Călătoria nu ridicase nici o problemă.

În această misiune, actele lui Hubert îi atribuiă naționalitatea franceză și certificau că este ziarist. Howard nu-și prea chinase creierii să-i găsească o acoperire originală...

Polițistul însărcinat cu controlul pașapoartelor pusese viza turistică fără să clipească. Nu scria în el că Hubert se considera că lucrează pentru un ziar cu opinii foarte net progresiste și că publicase deja mai multe articole ostile menținerii suveranității portugheze în Angola.

Un taxi, condus de un tânăr negru ce părea pe deplin satisfăcut de soarta lui, îl duse pe Hubert până în oraș. De la Paris îi fusese rezervată pe numele lui o cameră la hotelul *Continental*.

După ce luase în primire camera și făcuse un duș, Hubert ieșise la plimbare. Sunase de la o cabină publică la numărul care figura în „instrucțiunile amănunțite”.

Acestea indicau că corespondentul lui purta numele de cod *Florentino*, dar nu se preciza dacă persoana în cauză știa că lucrează în realitate pentru CIA. În această privință se impunea

deci cea mai mare prudență.

După schimbarea frazelor de recunoaștere, *Florentino* îl făcuse pe Hubert să înțeleagă că îi era cu neputință să stea prea mult de vorbă la telefon, dar că aștepta venirea lui la Luanda și că în consecință totul era pregătit. Îi fixase o întâlnire la zece seara pe *Ilha* și îi comunicase noi fraze de recunoaștere.

În toată povestea asta se simțea amatorul conștiincios, dar Hubert nu putea decât să accepte. „Instrucțiunile amănunțite” insistau într-adevăr asupra faptului că trebuia să aibă încredere în *Florentino* și să nu ia contact cu reprezentantul CIA decât în ultimă instanță. Fără îndoială că se intenționa ca acesta să nu afle că mai există o rețea de care el nu știa.

Și mai exista o explicație. Reprezentantul CIA ocupa un post oficial la consulatul general al Statelor Unite din Luanda. În aceste condiții, dacă era supravegheat, ar fi putut să pară ciudat că se întâlnește cu un ziarist „angajat”. Acoperirea lui Hubert ar fi putut fi grav compromisă.

Oricum, Hubert ar fi vrut tare mult să știe ce hram purta acest *Florentino*. Era un agent de-al domnului Smith, sau servea doar ca intermediar pentru a pune în contact anumite persoane „de încredere” cu rebeliunea? În acest ultim caz, cunoștea în mod obligatoriu filiera pariziană prin intermediul căreia fusese contactat.

Hubert se vedea deci obligat să joace foarte strâns pentru a nu se da de gol. Dar domnul Smith și Howard avuseseră probabil motivele lor lăsându-l în mod voit în incertitudine.

Va vedea el...

Deocamdată, Hubert nu avea nimic de făcut înainte de ora întâlnirii. Așa că putea să vadă orașul. După aceea se putea duce să ia masa într-unui din restaurantele de pe *Ilha*.

Avenida Marginal era plină de lume. Era ora la care luandezii ieșeau la plimbare și admirau apusul soarelui. O mulțime colorată și veselă zăbovea sub palmierii dinspre ocean, pe trotuarele împodobite cu motive decorative care aminteau de Copacabana.

Dacă asemănarea cu faimoasa plajă de la Rio de Janeiro devenea și mai surprinzătoare când vedeai marile clădiri ultramoderne, mai departe însă nimic nu mai era la fel.

Priveliștea merita osteneala deplasării, putând să admiri antica fortăreață Sao Miguel pe care soarele la asfințit o înveșmânta în nuanțe de mov.

Hubert admira spectacolul, dar acorda și o mare atenție oglinzii retrovizoare.

Un obicei mai vechi...

Pe când vira în direcția pieții Diego Cao, unde buildingul care adăpostea *Centro de informacao e turismo de Angola* marca sfârșitul aleei și totodată începutul portului, Hubert zări o mașină Opel de culoare cenușie care se ținea după el.

Coincidență?

Devenea din ce în ce mai greu de admis. Hubert reperase deja mașina cenușie în urma lui imediat după ce demarase. O văzuse apoi la aceeași distanță respectuoasă pe toată durata traseului.

Dat fiindcă se lăsase în voia circulației și că aceea nu era singura mașină care se menținea în urma lui, nu-i acordase o atenție deosebită, mulțumindu-se doar să-i înregistreze prezența. Acum însă, ținând cont de ocolul pe care-l făcuse, ca să poată ajunge la *Avenida Marginal*, totul semăna cu un filaj clasic.

Prima idee a lui Hubert fusese că *Florentino* pusese pe cineva să-l urmărească. Cu toate că nu-i spusese unde stă, la Luanda nu erau chiar atât de multe hoteluri și se putea informa foarte bine prin telefon.

Dar de ce?

Florentino nu era decât un intermediar. Rolul lui era să-l pună pe Hubert în legătură cu cei pe care dorea să-i întâlnească. Era puțin probabil să fi avut pe cineva în slujba lui care să-i facă această treabă.

Rețeaua luandeză pe care o avea GRAE?

Nu era imposibil. În ciuda recomandării lui *Florentino*, era normal să fie bănuitori. Faptul că îl introduceau pe Hubert în organizație, constituia pentru ei un mare risc. Poate voiau să se asigure că se comporta ca un ziarist și că nu se întâlnea cu persoane cu care n-ar fi trebuit să se întâlnească...

Printre altele, cu poliția portugheză...

Eventualitatea intervenției unei rețele rivală cu GRAE nu era nici ea exclusă. Își amintea că la Washington domnul Smith insistase asupra războiului pe care îl duceau între ele diferitele mișcări de rebeliune.

Hubert se hotărî să verifice. Semnaliza, trecu pe banda din stânga și încetini spre a face cale întoarsă la următoarea intersecție.

O camionetă, pe care o depășise cu o clipă mai înainte, se plasă exact în spatele lui în momentul în care frâna, ascunzând

din nefericire mașina Opel.

În față circulația era relativ densă. Hubert trebui să aștepte înaintea de a putea manevra astfel încât să se strecoare printre mașinile care veneau din sens invers.

Când reuși în sfârșit s-o facă, Opel-ul nu se mai vedea nicăieri.

Hubert dădu resemnat din umeri. Pentru că nu-l depășise pe stânga atunci când se oprise, probabil că făcuse la dreapta sau intrase în garajul unui imobil. Fusesse deci o alarmă falsă...

În mijlocul golului, *Ilha de Luanda* și insulițele care o prelungeau, cocotierii își etalau frunzișul des care contrasta plăcut cu nisipul alb. Câteva veliere profitau de timpul rămas până la apusul soarelui pentru a mai face câteva plimbări. Două bărci cu motor trăgeau doi schiori care se distrau întretinând mereu dărele de spumă. Hubert supraveghea din instinct oglinda retrovizoare. Tocmai depășise clădirea care adăpostea *Automovel Clube* când Opel-ul cenușiu apărură din nou în spatele lui, depășind cele două șiruri de mașini pentru a ajunge iar la distanța potrivită...

De data asta nu mai putea fi nici cea mai mică îndoială.

Deși la Luanda existau cu siguranță mai multe Opeluri cenușii, faptul că se menținea în permanență la o distanță de cinci vehicule de el echivala cu o certitudine. De acum înainte trebuia să mai afle ce doreau ocupații lui.

Hubert încercase de câteva ori să zărească câte persoane erau înăuntru. Nu reușise. Fie că îl împiedicaseră mașinile intercalate, fie că soarele, jos la orizont, se reflectase în parbrizul mașinii cenușii. Așa cum se întâmpla și acum. În timp ce continua să înainteze, adaptându-și viteza la viteza celorlalte vehicule, Hubert se strădui să reflecteze puțin la situația de față. Nu credea că viața i-ar fi în pericol. Nu mai fusese la Luanda de destul de multă vreme.

Era prea devreme pentru ca acoperirea lui să fi fost dată în vileag. Asta ar fi putut însemna o greșeală făcută la Paris, ceea ce era puțin probabil.

Pe de altă parte, nu s-ar fi arătat chiar așa, cu riscul de a-l pune în gardă. Presupunând că ar fi vrut să-l suprimă, ar fi trebuit să aștepte o ocazie favorabilă pentru a-l ataca prin surprindere.

Nu putea afla mai mult decât obligându-i să dea cărțile pe față.

Dificultatea manevrei consta în faptul că un simplu ziarist nu

s-ar fi arătat bănuitor și n-ar fi descoperit așa de rapid filajul. Trebuia deci să acționeze în așa fel încât ceilalți să nu bănuiască nimic.

Pe de altă parte, nici nu putea fi vorba să-i țină după el până la ora întâlnirii...

La hotel consultase un plan al orașului Luanda și al împrejurimilor. Putuse deci să-și facă o idee relativ precisă asupra locului. Poate că șoferul Opel-ului nu se gândise să facă plinul în vederea unei deplasări lungi. Mașina lui însă avea rezervorul plin. Poate că exista o posibilitate. Dacă n-ar fi mers, Hubert s-ar fi străduit să găsească altceva înainte de ora întâlnirii.

În schimb avea să se expună deliberat, fără nici o posibilitate de ripostă. Ceilalți nu încercaseră nimic atâta vreme cât se aflaseră în oraș. Dar odată părăsită Luanda, nimic nu putea permite să li se prevadă intențiile...

Din cauza controalelor de la aeroport, Hubert considerase preferabil să nu-și ia nici o armă. Calitatea lui de ziarist progresist poate că fusese semnalată poliției, ceea ce ar fi putut să ducă la un control serios al bagajelor. Descoperirea unei arme ar fi compromis din start misiunea în această țară.

În aceste condiții, nu putea decât să spere că următorul sau urmăriții nu aveau intenții prea rele în privința lui.

Înainte de a ajunge la colina în vârful căreia se ridica fortăreața Sao Miguel, Hubert încetini ca și cum ar fi vrut să contemple minunata panoramă pe care o oferea *Ilha*. Mașina cenușie îl imită cu o conștiinciozitate demnă de laudă, păstrând aceeași distanță.

Tot nu putea să vadă câți erau înăuntru...

Hubert accelerează din nou ca să ocolească promontoriul care marca extremitatea golfului și capătul vestitei *Avenida Marginal*. Merse mai departe pe *Praia de Bispo*, unde câțiva înotători întârziați se pregăteau să-și strângă bagajele, apoi treci pe lângă *Barrio Económico*. În mai puțin de un sfert de oră, globul enorm și însângerat al soarelui avea să se scufunde în valuri.

Un avion Fokker de pe liniile interne trecu pe deasupra țărmului pentru a ateriza pe aeroportul a cărei pistă principală se îndrepta spre ocean, dar nu ajungea chiar până la mal.

În față, drumul continua pe lângă țărm până la locul de vărsare al râului Cuanza, la șaptezeci de kilometri de Luanda. Contrar nordului Luandei care se termina cu faleze, coasta de

sud era plată, cu excepția câtorva coline, printre care Morro dos Veados, Colina Cerbilor. Interesul pentru ea consta în principal în aceste plaje splendide și în admirabila peninsulă Mussulo, adevărat paradis plantat cu stejari și cocotieri. Nu era deci nimic ciudat în dorința lui Hubert de a admira apusul soarelui din acel loc.

În spate, mașina cenușie nu mai putuse să umple distanța. De la ieșirea din Luanda, nu mai puteai întâlni decât mașini care se întorceau de la plajă și se îndreptau spre capitală.

Hubert conduse mai departe încă vreo douăzeci de kilometri. După micul sat balnear Belas, ascuns printre copaci, Hubert consideră că plimbarea durase destul. Deoarece urmăritorii se țineau după el cu încăpățănare, trebuia să-i oblige să acționeze. Oprindu-se la ieșirea din următoarea curbă fără vizibilitate, Hubert i-ar fi constrâns să ia o hotărâre într-un sens sau în altul.

Sau și-ar fi continuat drumul ca și cum n-ar fi fost nimic – și ar fi fost destul să facă cale îndoarsă pentru a i se pierde urma – sau ar fi oprit și atunci ar fi urmat explicațiile...

Hubert nu trebui să aștepte apariția locului ideal. Văzu în oglinda retrovizoare cum Opel-ul se apropia din ce în ce mai mult.

Cât vedeai cu ochii nu se zărea nici o altă mașină. Hubert simți un nod în stomac.

După toate probabilitățile, ceilalți hotărâseră să treacă la acțiune.

Stăpânindu-și pornirea de a apăsa pe accelerație, Hubert se lăsa prins din urmă fără să mărească viteza. În același timp se întreba dacă nu cumva făcuse o greșală grosolană facilitându-le astfel misiunea. Nu puteai găsi un colț mai favorabil pentru o lichidare discretă!

Opel-ul cenușiu continua să câștige teren. Hubert putu acum să constate că înăuntru erau trei oameni. Încercă zadarnic să-și dea seama dacă își pregătiseră armele să deschidă focul în momentul în care urma să treacă în depășire pe lângă Volkswagen.

În acest caz, singura soluție eficace era să frâneze brusc când vor ajunge în dreptul lui, deregându-le astfel tirul. Lăsând mașina să-și continue drumul, Hubert se pregăti pentru acționarea pedalei de frână.

Mașina din urma lui ajunsese acum la vreo douăzeci de metri. Nici o armă nu părea să țintească prin ferestrele deschise, dar

asta nu însemna nimic. Poate că ceilalți nu voiau să-și trădeze intențiile decât în ultima secundă.

Apoi totul se petrecu foarte repede.

Exact înainte de a ajunge în dreptul mașinii lui Hubert, șoferul Opel-ului încetini ușor pentru a diminua viteza relativă. Apoi, în timp ce Hubert apăsa cu toată puterea pe frână, mașina cenușie se abătu din drum să-i taie calea. Cu un scrâșnet dublu de cauciucuri, cele două mașini începură să se clatine înainte și înapoi.

Dus de elan, Opel-ul luase un avans de vreo treizeci de metri. În vreme ce Volkswagen-ul se oprea la marginea drumului, mașina cenușie încremenea și ea de-a curmezișul șoselei. Ce bine că Hubert prevăzuse totul și începuse să frâneze înainte!

O fracțiune de secundă intenționase să întoarcă pe loc și s-o șteargă, apoi își zise că asta n-ar fi servit la nimic. Mai puternic și mai rapid, Opel-ului nu i-ar fi fost deloc greu să-l ajungă din urmă. Pentru că ceilalți nu încercaseră să-l împuște, era mai bine să vadă ce voiau.

Portierele mașinii cenușii se deschiseră larg. Doi bărbați tâșniră afară, în vreme ce al treilea rămase la volan. Hubert văzu un negru înalt cu o față ca de abanos și un mestico mai mic de statură, dar care impresiona în schimb prin lățimea umerilor. Nici unul dintre ei nu avea în mână vreo armă.

Hubert văzu în asta un indiciu încurajator. Prefăcându-se nedumerit și totodată furios, coborî și el îndreptându-și degetul spre frunte apelând astfel la un gest de o claritate internațională.

— Cred că sunteți cam bolnavi, zise el mânios exprimându-se în franceză. Ați fi putut provoca un accident!

Negrul se opri la trei metri în timp ce metisul rămase în urmă.

— Vrem doar să-ți vorbim, îi răspunse primul cu un accent foarte puternic. Cu aceeași ocazie, am dori să-ți vedem puțin actele...

Hubert se încruntă.

— Sunteți de la poliție? se miră el. Nu cred să fi comis vreo infracțiune...

Cei doi se uitară unul la altul, apoi negru zâmbi amuzat.

— Nu suntem de la poliție, răspunse el. Ba aș zice că dimpotrivă!

Întinse mâna.

— Acum, actele...

În acest timp, șoferul Opel-ului întorsese mașina și oprise pe

partea cealaltă a drumului.

Hubert ezită un moment neștiind ce atitudine să ia.

— Pentru că nu sunteți de la poliție, nu văd nici un motiv pentru care ar trebui să vă arăt actele, răspunse el tăios prefăcându-se că vrea să urce în mașină.

Negrul aruncă o privire rapidă pe drum să se asigure că nu se vedea nici un vehicul.

— Cu atât mai rău pentru dumneata, zise el făcând un semn însoțitorului său. Tot le vom vedea... Fie că vrei sau, nu!

Cei doi bărbați porniră spre Hubert încercând să-l prindă la mijloc, blocându-l cu spatele de Volkswagen pentru a-l împiedica să fugă. Se vedea bine că se pricepeau.

Hubert ar fi putut să se descurce cu ușurință, dar nu era decât un ziarist, iar ceilalți ar fi considerat ciudat că dă dovadă de o prea mare cunoaștere a tehnicilor de luptă fără armă în fața a doi adversari. Acoperirea îi impunea să se lase învins.

Lovi cu pumnul destul de stângaci pentru ca negrul să se poată eschiva fără greutate și se întoarse imediat spre metis, pe care îl lovi la maxilar având grijă să nu fie prea eficace.

Începu o luptă confuză. De o parte, Hubert care se agita ca un apucat, de parcă ar fi vrut cu adevărat să se apere, evitând cu grijă să lovească așa cum ar fi putut. De cealaltă, cei doi bărbați care păreau dornici mai mult să-l imobilizeze și să-l menajeze decât să-l lovească ca să-l scoată din cursă.

Ar fi putut să dureze așa multă vreme...

Până la urmă, cei doi se saturară. Hubert își dădu seama și, fără să încerce să pareze, încasă o directă la stern, urmată de o lovitură la ficat care îi tăie respirația. Se lăsă să cadă în genunchi, dând din cap de parcă ar fi fost complet *groggy*.

Metisul profită ca să se strecoare în spatele lui și să-l imobilizeze mâinile la spate. Cu gura deschisă, de parcă ar fi căutat cu disperare să-și regăsească suflul, Hubert nu încercă nimic pentru a-l împiedica. Apoi negrul se aplecă să-i controleze buzunarele.

— Vezi bine, zise el liniștit. Dacă te-ai fi arătat înțelegător, n-am fi fost obligați să ajungem aici. Dumneata ne-ai împins...

Hubert găfâia destul de convingător și nu opunea nici o rezistență. Negrul îi luă pașaportul și portofelul și se dădu doi pași înapoi să le cerceteze.

După ce răsfoi fiecare pagină a pașaportului pentru a examina vizele și ștampilele poliției de frontieră, deschise portofelul.

Părea în mod deosebit interesat de legitimația profesională, de cartea de credit, de legitimația de membru a unui club, alte hârtii mai mult sau mai puțin personale pe care figurau adrese sau întâlniri care nu trebuiau uitate.

În privința asta nu era nici o problemă. Legitimațiile erau mai adevărate decât dacă ar fi fost autentice și Hubert învățase cu grijă semnificația adnotărilor pe care le făcuse chiar el folosind mai multe pixuri de culori diferite.

Când trebuia să fie pusă la punct o „legendă”, specialiștii CIA respectau cele mai mici detalii. Puteai să ai încredere în ei.

Negrul părți satisfăcut și puse totul la loc în portofel. Apoi, cu un gest neglijent, îl aruncă împreună cu pașaportul pe scaunul mașinii lui Hubert.

— Vă urez ședere plăcută în Angola, declară el. Să aveți totuși grijă. Nu tuturor le plac ziariștii...

După care îi făcu un semn metisului care îi dădu drumul lui Hubert. Și se îndreptară amândoi spre Opel-ul care demară imediat.

Hubert rămase încremenit până când se îndepărtară și dispărură după o cotitură a drumului. Apoi se ridică și-și scutură cu grijă hainele.

Acum nu-i mai rămânea decât să se întoarcă la Luanda.

Mai așteptă încă vreo cinci minute, de parcă nu și-ar fi revenit îndeajuns. Ceilalți puteau să se fi oprit ceva mai încolo și să-i pândească trecerea. Trebuia în continuare să lase impresia că loviturile lor fuseseră suficiente pentru a-l buimăci.

Soarele dispărea la orizont într-un incendiu de culori strălucitoare. Pe drum trecu un autocar, urmat de câteva mașini particulare.

Hubert ar fi dat mult să știe cine erau cei doi. Aparent, intervenția lor nu avusese alt scop decât să verifice dacă era într-adevăr ziaristul francez drept care se dădea.

Florentino? Nu era imposibil. Hubert credea că intervenția venea mai curând din partea rețelei GRAE cu care trebuia să ia contact. Cu siguranță că, înainte de întâlnire, oamenii doriseră să fie siguri de identitatea lui...

Când ajunse la Luanda se făcuse deja noapte.

Nu mai zărise nici un Opel cenușiu și la intrarea în oraș nu-l aștepta nimeni pentru a-l lua în urmărire.

Înainte de a căuta un local unde să ia masa, Hubert făcu un ocol pe la hotel și urcă în cameră.

De la prima privire constată că semnele puse se modificaseră.

Cineva profitase de lipsa lui pentru a-i controla bagajele.

Oricine ar fi fost cei care se interesau de el, persoanele respective păreau hotărâte să nu lase nimic la întâmplare.

Puțin mirat, Hubert se întrebă ce trebuia să gândească despre toate astea...

V

Hubert se uită la ceasul de la mână. Zece fără trei minute. Aproape ora la care fusese fixată întâlnirea.

Noaptea era călduță și cerul plin de stele. Înclinată pe axa ei, Crucea Sudului scânteia pe catifeaua neagră a cerului. O briză ușoară sufla dinspre larg, aducând valuri de răcoare încărcate cu iod.

Hubert o porni încet pe șoseaua mărginită de palmieri și de cocotieri înalți, ale căror frunze foșneau domol în bătaia vântului. Își lăsa mașina ceva mai departe, în față la *Club Naval*.

Ilha din Luanda, în realitate o peninsulă legată de pământ printr-o șosea carosabilă, cunoștea una din obișnuitele ei seri pline de o animație veselă. Dacă nimeni nu mai era de multă vreme pe plajele cu nisip fin, în schimb toate localurile erau pline. Dinspre fiecare *dancing* în aer liber se auzea o muzică ritmată.

Ici și colo, grupuri de tineri își umflau pieptul în fața fetelor ambalându-și motocicletele. Albi și negri, amestecați, se distrau într-o deplină înțelegere. De cealaltă parte a golfului, *Avenida Marginal* revărsa valuri de neon multicolore peste apa liniștită încrețită de briză. Mai în depărtare se distingea turnul-orologiu al căpităniei, chiar la intrarea în port. Mai aproape, impozantă pe promontoriul ei, vechea fortăreață Sao Miguel părea că stă de pază.

Până la urmă Hubert se hotărâse să ia masa de seară la restaurantul de la *Continental*. Bucătăria era mai mult decât satisfăcătoare, iar vinurile proveneau direct din Portugalia.

Neștiind ce-i va rezerva noaptea, Hubert preferase să nu mănânce prea mult.

Apoi, o plimbare prin centrul Luandei și pe drumul spre Cacuaco îi adusese certitudinea că nu era urmărit de nimeni.

Se duse atunci pe *Ilha*, conform instrucțiunilor primite de la *Florentino*.

Statuia lui Paulo Dias de Novais, fondatorul Luandei, se înălța în fața vechii sihăstriei *Nossa Senhora de Nazare*.

În timp ce se apropia, Hubert aruncă o privire cercetătoare în jurul lui.

Locul era liniștit și părea „curat”. Sub un palmier, doi tineri se sărutau de parcă ar fi fost singuri pe lume.

Fericită vârstă...

Hubert merse până la soclul de piatră al statuii și se opri, întorcând spatele îndrăgostiților.

Un clopot începu să bată tacticos orele zece.

Hubert dădu ocol statuii cu pași lenți de parcă s-ar fi resemnat dinainte la așteptare. Scoase din buzunar un pachet de *Estreilas*, îl desfăcu și duse la buze unul din cilindrii aceia de tutun.

Când *Florentino* îi indicase modalitățile de întâlnire, nu considerase util să-i precizeze că nu fuma. Dar nu avea nici o importanță...

Hubert își scapără bricheta de trei ori, de parcă ar fi funcționat prost, trase o dată și dădu drumul afară.

Sub palmierul lor, tinerii continuau să se sărute cu pasiune.

Fără să scape din ochi sihăstria și piața mică, Hubert lăsă să-i cadă țigara de foi pe jumătate fumată și o strivi sub toc.

În alte împrejurări ar fi fost conștient că constituia o țintă excelentă, dar chiar că nu exista nici un motiv ca să fie omorât. Cu atât mai mult cu cât de aici înainte probabil că erau pe deplin liniștiți în privința lui.

Înainte de a fi abordat, trebuiau pur și simplu să verifice dacă venise singur...

Fata să îndepărtă de iubitul ei și se apropie de statuie.

Hubert se încruntă. Îl lua drept unul care trage cu ochiul și probabil că se săturase să-l vadă stând acolo și uitându-se la ei cum se sărutau. Venea să-i spună vreo două...

Dar băiatul se îndepărtă foarte liniștit cu un aer natural!

— Aveți o țigară? Întrebă fata în portugheză.

Hubert tresări imperceptibil. Asta era o surpriză! Cea mai bună! Nu se așteptase deloc la așa ceva...

Hubert scoase pachetul de *Estreilas*.

— E tot ce am, răspunse el în franceză. Dacă vrei...

Nici o clipă nu-și închipuise că fata era omul de legătură pe care trebuia să-l întâlnească.

— Mulțumesc, zise ea în franceză. Aveți un foc?

Hubert scoase bricheta și scapără de mai multe ori înainte de ai aprinde.

— Nu se aprinde prea repede, constată fata. Ar trebui să vă cumpărați alta. Vreți să vă dau numele unui negustor care vinde tot felul de modele?

Era, cuvânt cu cuvânt, fraza pe care corespondentul său i-o indicase la telefon. Deci totul era corect. Dar ar fi putut să precizeze că la întâlnire va veni o fată!

— Bricheta asta e o amintire de familie, răspunse Hubert. Țin mult la ea...

Fata se destinse imediat și schiță un zâmbet.

— Mă numesc Eulalia, zise ea întinzându-i mâna. Dumneata?

— Hubert...

Era o *mastica* de vreo douăzeci de ani. De departe, silueta juvenilă și zveltă o făcea să pară mult mai tânără, ceea ce explica eroarea de apreciere comisă de Hubert. Nu avea nimic din gingașa adolescență pe care crezuse că o zărește în întuneric. Minijupa se ondula pe niște pulpe bine conturate iar tricoul se mula pe un piept rotund care era o adevărată invitație să pui mâna să-i încerci tăria.

Pielea era mai mult bronzată decât închisă la culoare. Nu avea trăsături de negroid. Pomeții ușor proeminenți și ochii ușor alungiți îi dădeau mai curând un aer asiatic.

Fata nu se formaliza deloc de examinarea detaliată pe care o făcea Hubert. Dimpotrivă, raza de lumină care îi strălucea în privire arăta că mai curând se simțea flatată: în vremea asta, partenerul ei dispăruse printre palmieri, spre plajă.

— Vino, zise ea luându-l de mână pe Hubert. El o reținu arătând în direcția opusă.

— Mașina mea e dincolo. În față la *Club Naval*...

— Nu avem nevoie de ea, răspunse fata.

— Cum vrei...

Hubert se lăsă călăuzit. Trecură pe lângă câteva restaurante, meraseră pe lângă piscină și o ținură tot așa încă două sute de metri.

Apoi Eulalia îl trase pe sub palmieri spre plajă, își scoase încălțările ca să meargă mai comod pe nisip și arătă spre o ambarcațiune trasă la un debarcader de lemn, care probabil că în timpul zilei servea la schiul nautic.

— Iată, declară ea arătând luminile Luandei de cealaltă parte a golfului. Știi să mergi cu așa ceva?

— Pot să încerc, răspunse Hubert. Nu crezi că ar fi mai simplu să luăm mașina?

Eulalia scutură din cap.

— Trebuie să respect instrucțiunile, zise ea cu o voce hotărâtă.

Hubert simțea că nu va renunța. Fata se exprima într-o

franceză foarte corectă, cu un accent cântat care dădea vorbelor ei un farmec deosebit. Dar tonul era suficient de ferm pentru ca Hubert să nu insiste. O ținu de braț ajutând-o să sară în barcă.

— Dacă-i așa, atunci să respectăm instrucțiunile...

În timp ce ea se așeza pe banca din față, Hubert urcă și el în barcă. Când trase de mâner, motorul porni de la prima încercare. Hubert desprinsе parâma și apucă volanul.

Barca nu era prea nouă, dar încă mai era capabilă să se deplaseze cu repeziciune. Acceleră. Se îndreptă spre *Avenida Marginal* strălucitor luminată.

Observă că tânăra femeie întoarse de câteva ori capul să vadă dacă nu cumva îi urmărește cineva. Probabil că i se recomandase să fie prudentă.

Către centrul golfului, briza provocă o ușoară hulă. De fiecare dată când ambarcațiunea cobora de pe un val, prora stârnea o jerbă dublă de stropi pe care viteza o întorcea din drum. Hubert se văzu nevoit să încetinească ca să nu se ude prea tare.

Eulalia întinse mâna să-i arate domul clădirii care adăpostea *Banco de Angola*, ce se înălța cam pe la mijlocul aleei. În față, felinarele luminau vase de diferite mărimi înșirate de-a lungul cheiurilor rezervate cabotajului.

— Tragi la mal acolo, îi spuse ea ridicând glasul ca să acopere zgomotul motorului.

Curentul îi înfoia părul și îi întindea pomeții, accentuându-i și mai mult aerul asiatic. Hubert corectă direcția îndreptând barca spre cheiuri.

— Unde ai învățat franceza? o întrebă el întorcându-se pe jumătate spre ea.

— La universitate... Aproape toți studenții vorbesc franceza și engleza...

— Ești studentă?

Tânăra își mușcă buzele, conștientă că spusese prea mult.

— Scuză-mă, făcu ea. Nu am voie să răspund la întrebările dumitale...

Hubert nu insistă.

— Cum ți se pare Luanda? îl întrebă ea după câteva clipe.

— Abia azi după-amiază am sosit, răspunse Hubert. E puțin cam devreme să-mi fac o părere.

Americanul o învălui cu o privire și adăugă:

— Dar acum cred că e pe cale să devină foarte favorabilă...

Fata își întoarse privirea de la el, dar lui i se păru că zâmbise.

Se aşternu tăcerea.

Când ajunseră aproape de mal, Eulalia îi ceru să acosteze între două traulere. Hubert făcu întocmai şi opri motorul, în timp ce ea lega parâma de unul din inelele prevăzute în acest scop. Sări primul pe chei şi o ajută şi pe ea să coboare din barcă.

Pe drum treceau câteva maşini. Unii trecători întârziaţi se mai bucurau încă de răcoare plimbându-se pe trotuarele împodobite cu motive decorative. O barcă cu motor făcea plinul de la un distribuitor de carburant. Nimeni nu părea că se sinchiseşte de ei, dar n-ar fi fost de mirare ca cineva să-i fi supravegheat foarte discret.

— Vino, zise Eulalia luându-l din nou de mână. El avu o ezitare.

— Ar trebui să ne prefacem că suntem doi îndrăgostiţi, adăugă ea mai încet. Asta e cel mai bun mijloc aici ca să nu fii remarcat. Se va spune că m-ai invitat la o plimbare în golf...

Hubert zâmbi foarte mulţumit. Nici n-ar fi cerut mai mult!

— Excelentă idee, sufletele. Te ador.

Îi dădu o sărutare castă în colţul buzelor şi o prinse de mijloc. Ea nu încercă să se împotrivească şi îşi lăsă capul pe umărul lui cu un gest natural.

— Cred că o să-mi placă enorm Luanda, spuse Hubert lăsând neglijent mâna să-i urce până la baza unui sân frumos rotunjit.

Tânăra se făcu că nu bagă de seamă.

— Maşina aceea Dauphine, veche şi galbenă, pe stânga, îi zise ea dintr-o suflare. Uşile sunt deschise şi cheia e în contact. Îţi voi arăta drumul după ce vei demara.

Hotărât lucru, totul părea pus la punct în cele mai mici amănunte. Merseă îmbrăţişaţi până la maşină. Când să-i deschidă portiera, Hubert se aplecă spre gura ei pentru a pecetlui înscenarea. Dar fata îi scăpă cu o mişcare agilă şi începu să râdă.

— Nu e nevoie să exagerăm, zise ea. Riscăm să atragem atenţia...

Eulalia se aşeză pe locul din faţă şi-şi trase poalele fustei peste coapse. Hubert se instala la volan şi răsuci cheia în contact. Motorul porni imediat.

Maşina se mişcă din loc, în timp ce Hubert supraveghea instinctiv oglinda retrovizoare. După piaţa Pedro Alexandrino, Eulalia îl îndrumă până la primărie, de unde îl puse să apuce pe *rua* Vasco da Gama în direcţia cartierelor din est clădite pe colina care domina portul.

Nimeni nu demarase în spatele lor. Hubert se convinsese foarte repede că mașina lor nu era urmărită.

Probabil că tânăra primise instrucțiuni precise. Întorcându-se frecvent să privească în urmă, Eulalia îi ceru lui Hubert să meargă mai departe pe aleea Brito Godinas până la Liceul Național, apoi să se întoarcă prin parcul Herois de Chaves.

În cele din urmă, fata îl conduse până la una din străzile înguste din apropierea spitalului central și îl puse să oprească în fața unei clădiri mici cu aspect relativ vechi.

— Aici este, declară ea. Nu ne-a urmărit nimeni...

Hubert zâmbi. Inutil să-i spună că știa de multă vreme și că avusese grijă de asta înaintea ei.

Opri mașina și îi trecu o mână după umerii ei aplecându-se s-o sărute. Dar ea îi puse mâna pe gură să-l împiedice.

— Fii înțelegător...

— Nu ne mai jucăm de-a îndrăgostiții? se prefăcu el mirat.

— Ar putea să ne vadă vecinii, obiectă ea. Și așa nu am o reputație prea grozavă. Fetele care trăiesc singure și-i primesc pe studenți la ele în casă nu se prea bucură de apreciere în ochii lor...

— Eu nu am vârsta lor!

— Cu atât mai mult... Ar fi în stare să-și imagineze cine știe ce...

Hubert îi dădu drumul și coborî să dea ocol capotei. Dar ea coborî din mașină fără să-i lase timp să-i deschidă. Intrară în casă.. Clădirea nu avea ascensor. Porniră pe scară. Dintr-un apartament se auzea un aparat de radio la care cineva asculta muzică africană.

Eulalia se opri în fața unei uși de la etajul trei și scoase cheia din geantă. Deschise rotind ușor cheia în broască, evitând să facă zgomot și aprinse lumina. Apoi intrară.

Unica încăpere din prelungirea micului antreu fusese foarte frumos amenajată. Apartamentul mai avea și o bucătărie și o sală de baie a cărei ușă era deschisă.

Era confortabil fără să fie luxos. O întreagă porțiune de zid era acoperită cu o bibliotecă plină de cărți. Pe masa de la capătul patului era așezat un pick-up. Lângă șifonier se afla un gheridon pe care se puteau vedea câteva pahare și o sticlă de J&B neînțeleptă. Era clar că tânăra o cumpărase pentru el fără să știe că nimerise marca lui favorită.

— Fernando nu va putea fi liber mai înainte de ora unu, îi

spuse ea. A aflat abia după ce i-ai telefonat. Nu avea cum să te anunțe...

Fernando probabil că era a doua verigă...

— Avem ceva de așteptat! observă el schițând un pas spre ea. Mă întreb cum o. Să ne omoram timpul...

Eulalia se dădu repede înapoi cu o lucire fugară în ochii ei mari și migdalați.

— Rămâi unde ești, îi zise ea. Toți prietenii mei care au fost în Franța m-au avertizat în privința francezilor. Constat că aveau dreptate...

Hubert izbucni în râs.

— Nu prea înțeleg ce vrei să spui, răspunse el cu ironie.

Apoi arătă spre discurile aranjate frumos lângă pick-up.

— Nu știu la ce te gândești, o luă el în râs. Voiam doar să văd ce fel de muzică îți place...

Tânăra se îmbujora la față.

— Muzica clasică, răspunse ea, conștientă de privirea lui zeflemitoare. Și muzica de jazz...

El clătină din cap lămurit.

— Logodnicul te săruta pe *Liha*? întrebă el pe neașteptate.

Ea se tulbură toată.

— Nu e logodnicul meu, îi replică ea. Nu-l sărutam decât pentru a te putea supraveghea și a-mi da seama dacă ai venit singur la întâlnire.

— Pricep, suspină Hubert cu un ton dezamăgit. Ești o tânără serioasă...

Ea se făcu și mai roșie. Prin privire îi trecu un fulger scurt de mânie.

— N-ai dreptul să-ți bați joc de mine, îi zise ea.

— Departe de mine acest gând, fetițo, o liniști Hubert. Ești prea fermecătoare...

O privi cu o insistență admirativă în vreme ce ea se înroșea și mai mult. Apoi păru brusc că nu-l mai interesa și se duse spre bibliotecă.

— Îmi dai voie să arunc o privire? întrebă el întorcându-i spatele.

Ea se simți descumpănită.

— Dacă vrei, răspunse fata. Ezită o clipă, apoi, adăugă:

— Am o sticlă de whisky... m-am gândit că...

— Excelentă idee, aprobă Hubert întorcându-se spre ea. Vrei să servesc eu?

Ea încuviință cu o mișcare din cap, iar el se apropie de gheridon fără să-i mai dea atenție, de parcă i-ar fi fost o veche prietenă.

— Ai gheață? o întrebă el. Dacă vrei putem vorbi de Luanda și de Angola. Cititorii francezi sunt pasionați de tot ce are legătură cu Africa. Sunt sigur că poți să-mi spui lucruri foarte interesante.

Eulalia părea vădit derutată de brusca lui schimbare de atitudine.

— Pentru un ziarist cel mai mult contează factorul uman, continuă Hubert. Mi-ar place să-mi vorbești de probleme universitare.. Presupun că ele există aici ca și în celelalte țări.

Fata își mușcă buzele; se vedea cât se poate de bine că ezita.

— Nu în fiecare zi poți discuta cu cineva cu inima deschisă, fără idei preconcepute, continuă Hubert cum nu se poate mai serios. E mult mai bine decât să ne pierdem timpul prosteste. Nu ești de aceeași părere?

— Ba da, aprobă ea. Bineînțeles... Deodată păru că se hotărăște.

— Vreau să răspund la toate întrebările, zise ea. Dar mai întâi cer să mă scuzi două minute până mă schimb.

Apoi, fără să-l lase pe Hubert să deschidă gura, preciza:

— M-am stropit în barcă și nu-mi place să stau cu hainele ude pe mine...

Când o prinsese de mijloc pe chei, Hubert nu avusese impresia că era foarte udă. Dar nu asta era problema...

— Te rog, îi zise el. Ea îi arătă peretele.

— Întoarce-te și promite-mi că nu te miști... Într-o clipă sunt gata...

Hubert își zise că ar fi fost mult mai simplu să se închidă în sala de baie, dar era prea politicos ca să-i atragă atenția. Așa că se întoarse cu fața la perete, cu atât mai bucuros cu cât o oglindă reflecta jumătate din încăperea, tocmai unde se află ea și chiar la înălțimea potrivită...

Probabil că era o scăpare din partea ei...

Cu ochii ținți la ceafa lui, Eulalia nu putea să vadă că el o observa în oglindă.

După ce deschise ușa șifonierului, fata își scoase tricoul. Dedesubt purta un soutien transparent. Probabil că și el era ud, căci Eulalia și-l scoase eliberând doi săni de o rară frumusețe.

Trecu apoi la fermoarul fustei cu care începu să se războiască căci era blocat.

Hubert nu pierdea nici o firimitură!

Ca să-și poată trage fermoarul, Eulalia trebui să se aplece puțin. Între brațele care îi făceau să iasă în evidență, sânii semănau cu două pere splendide de culoarea pâinii prăjite.

Exact cum îi plăceau lui Hubert!

Fermoarul tot nu ceda... În ciuda eforturilor, fata tot nu reușea să-l deschidă. Hubert își stăpâni pornirea de a-i propune să o ajute.

— Închide ochii și întoarce-te, îi zise ea. Mi s-a înțepenit fermoarul. Poate ai mai multă putere. Întinde mâinile și nu te mișca...

Hubert făcu întocmai având grijă să lase un interval imperceptibil între gene pentru a nu pierde din spectacol.

Eulalia se apropie întorcându-se cu pulpa spre el. Cu o mână îi ghidă degetele spre fermoarul recalcitrant.

— Să nu te uiți, da? făcu ea cu neîncredere. Ai promis...

Hubert nu promisese nimic, dar putea să se prefacă.

De fapt, era convins că povestea cu fermoarul nu era decât un pretext.

Și dacă își dăduse atâta osteneală, o făcuse fiindcă probabil bănuise că o privea în oglindă...

Hubert își puse mâinile pe pulpele fetei și își lăsă degetele să alerge pe piele până când îi prinse sânii.

— Ce te-a apucat? făcu ea cu o voce tremurătoare.

Hubert nu răspunse. O sărută după ureche și fata se înfiora.

— Ești nebun, murmură ea. Lasă-mă.

Dar nu se mișca și nu încerca să se desprindă de el.

Hubert îi atinse ușor ceafa cu buzele și îi mângâie ușor sânii. Simți sfârcurile întărindu-se sub palmele lui în timp ce fata se înfiora din nou.

— Profiți, zise ea. Nu e cinstit...

Dar se lăsă atrasă de el. Hubert continua să-i sărute gâtul urcând pe nesimțite spre obraz. Respirația Eulaliei devenea din ce în ce mai rapidă.

— Adineauri m-ara purtat ca o proastă, spuse ea cu o voce răgușită. Mă temeam că mă vei lua drept o fată ușoară...

Se întrerupse...

— Apoi nu mai știam cum să fac... Credeam că nu mai vrei...

Hubert o răsucii între brațe și buzele lor se întâlniră.

Mâna lui coborî spre pulpă și trase fermoarul în jos. Fermoarul alunecă fără cea mai mică dificultate și fusta alunecă la

picioarele Eulaliei.

Hubert o ridică ca pe un fulg și o duse în pat.

VI

Hubert și Eulalia părăsiră imobilul la douăzeci de minute după ora unu.

Timpul trecuse fără să-și dea seama...

Tânăra avea o privire strălucitoare și se sprijinea de brațul lui Hubert. De data asta reputația îi fusese definitiv compromisă în ochii vecinilor.

Bine că Fernando alesese locul întâlnirii în altă parte. Nu era sigur că ar fi auzit soneria...

În mod normal, *Praca dos Lusíadas* nu era decât la vreo zece minute de-acolo și, respectând instrucțiunile, iar fi trebuit să se ducă pe jos. Cu toate astea, Hubert hotărî să ia mașina Eulaliei. Întârziaseră destul de mult.

Străzile Luandei erau pustii. Hubert putu să verifice încă o dată că afirmațiile unor ziare erau complet neadevărate. Orașul nu trăia deloc în stare de asediu. Pe tot traseul nu zări măcar umbra unui soldat sau a vreunei mașini de poliție.

Eulalia își lăsa capul pe umărul lui. Orele prea scurte pe care le petrecuseră împreună păreau a fi fost pentru ea o revelație. Reacția lui Fernando la întârzierea lor părea cea mai mică dintre griji...

Înainte de a părăsi garsoniera, Eulalia îl făcuse să jure că va mai veni la ea...

Hubert îi promisese în mod solemn. Își zisese că totdeauna e bine să ai un aliat în „fortăreață”, iar o femeie îndrăgostită constituia o sursă prețioasă de informații. Ca studentă, tânăra probabil că știa o mulțime de lucruri despre celulele favorabile rebeliunii implantate în interiorul universității. Pe de altă parte, rolul ei de agent de legătură o punea neapărat în contact cu unii membrii ai rețelei organizate de GRAE..

Un fel ca oricare altul de a îmbina utilul cu plăcutul...

În curând ajunseră în *Praca dos Lusíada*. În fața aleei se înălța marea construcție care adăpostea piața municipală. *Museu de Angola* se afla chiar în stânga.

În clipa în care Hubert vira să intre în sensul giratoriu, Eulalia se îndreptă. Întinse mâna și îi arătă un Morris vechi de culoare închisă tras lângă trotuarul cu muzeul.

— Mașina lui Fernando...

Hubert observă că era goală. Cuprinse piața dintr-o singură privire, încetini și manevră în așa fel încât să oprească mașina la vreo doisprezece metri în spate.

Când coborî să se apropie de Morris, după colțul muzeului apărură o siluetă care veni spre ei. Hubert deveni deodată foarte prudent.

— Fernando, șopti Eulalia cu o voce mai nesigură.

Până atunci sperase că și Fernando va fi în întârziere. Acum însă își dădea seama că va trebui să dea explicații...

Lumina unui felinar îi permise lui Hubert să-l vadă mai bine pe noul venit. Era un tip înalt, foarte slab, cu pielea foarte neagră. Fața lui osoasă nu părea prea zâmbitoare, iar expresia trăda o mare suspiciune. Avea ochii în continuă mișcare, încercând să supravegheze în același timp toate străzile care dădeau în piață. Ținea mâna dreaptă vârâtă în buzunarul gecii.

Ajunse lângă ei și o apostrofă pe față într-o limbă de neînțeles pentru Hubert, care probabil că era un fel de dialect ce folosea și câteva cuvinte portugheze. Eulalia lăsă capul în jos copleșită de avalanșa de reproșuri.

Hubert interveni.

— Doar eu sunt vinovat, zise el. Am vrut să-i vorbesc despre Paris și despre Franța. Am reținut-o mult mai mult decât ar fi vrut...

Fernando nu părea deloc convins. Era suficient să te uiți la față ca să vezi că nu stătuseră numai de discuții. Cu un ton tăios, angolezul îi adresă câteva cuvinte severe. Nu era nevoie să înțelegi ca să-ți dai seama că nu o felicita. Cu siguranță că îi promitea că va rezolva el asta mai târziu.

Preț de o secundă, Eulalia dădu impresia că vrea să răspundă, apoi se răzgândi. Dând din cap cu o supunere mută, fata se mulțumi să strângă brațul lui Hubert și să se întoarcă în mașina ei.

Fernando o urmări o clipă cu o privire întunecată și consimți în sfârșit să-și întoarcă fața spre Hubert. Îi întinse o mână aproape la fel de descărnată și de zbârcită ca a unei mumii.

— Numele meu este Fernando, zise el într-o franceză bolovănoasă. Îmi pare bine că vă întâlnesc...

Hubert avea însă o impresie contrară. Dar nu era momentul să se împiedice de un amănunt. La urma urmelor, poate că lui Fernando nu-i plăcea să aștepte...

— Și mie... Îmi pare tare rău că din cauza mea...

Angolezul îl întrerupse cu un gest. Apoi, în vreme ce Eulalia pornea motorul mașinii, omul de legătură arătă spre vechiul și cârpăcitul Morris.

— Veniți... Să nu stăm aici...

Urcară în față; Fernando la volan. Eulalia îi depăși și vira. Brusc pe strada Luiz de Camoes. Fata se stăpânise ca să nu stârnească scandal, dar se văzuse bine că nu-i plăcea să fie tratată astfel. Hubert se rugă la cel de sus să nu-și verse prea tare nervii pe mașinuță și să sfârșească într-un copac sau într-un zid.

Fernando porni motorul și demară.

— Nu știi dacă vă dați seama de situația primejdioasă în care m-ați pus obligându-mă să aștept aici! îi reproșa el. Portughezii fac deseori razii...

— Îmi pare într-adevăr rău, îl asigură Hubert cu o voce pocăită. Pe viitor n-o să se mai repete.

În fond, incidentul nu-i plăcea deloc. Într-o anumită măsură putea să contribuie la întărirea acoperirii lui.

Ești mai puțin bănuitor față de un om care întârzie la o întâlnire ca aceasta din pricina unei fete...

— Să nu mai vorbim despre asta, zise Fernando. Dar pe viitor să vă amintiți că nu este o glumă. Primejdia poate să se ivească oriunde și oricând.

Tăcu câteva clipe, apoi continuă.

— De vigilența pe care o veți arăta va depinde nu numai viața dumneavoastră, ci și viața celor pe care urmează să-i întâlniți...

Hubert dădu din cap cu un aer convins.

— Nu voi uita....

La capătul aleei General Carmona, Fernando virase și se angajase pe drumul spre Catete. După buildingurile ultramoderne din centru, acum traversau cartierele indigene situate la periferia Luandei, în apropiere de zona industrială.

În cursul ultimilor ani se făcuse un mare efort de urbanizare pentru înlocuirea progresivă a tuturor colibelor din bidonviluri, cu construcții trainice. Acolo unde păduchernița se întindea altădată ca o lepră, acum se ridicau mii de mici case individuale aliniate cu grijă de-a lungul străzilor ai căror copaci începuseră deja să se facă măricei.

În curând ieșiră din oraș. Fernando accelerează pe drumul pustiu.

În ciuda aspectului de antichitate venerabilă, mașina trăgea

bine. Probabil că motorul fusese refăcut sau schimbat, Fernando preferând să nu atragă atenția cu o mașină mai nouă. Numai când alegeau asprele căi ale exilului, numai atunci mergeau revoluționarii cu Mercedes-uri...

Fernando conducea în tăcere. Poate că nu avea nimic de spus sau, mai credibil, lăsa șefilor lui grija de a discuta cu Hubert.

După câțiva kilometri se aplecă spre bord, deschise un mic compartiment și scoase o bucată de stofă pe care i-o întinse lui Hubert.

Era o cagulă.

— O să vă cer să vă puneți asta, zise Fernando. Nu trebuie să puteți recunoaște locul dacă veți fi interogată de poliție...

Remarcând ezitarea lui Hubert, Fernando se grăbi să precizeze:

— Nu e lipsă de încredere din partea noastră, dar nu putem risca să vorbiți în... În anumite împrejurări, dacă veți fi arestat.

Hubert își zise că ziaristul care se pretindea ar fi trebuit să nu piardă ocazia.

— Poliția îi torturează pe arestați? făcu el cu un ton interesat.

Angolezul scoase un mârâit.

— Nu vă doresc să cădeți în mâinile celor de la PIDE², se limită el să răspundă.

Apoi adăugă:

— Acum vreți să vă puneți cagula?

Hubert nu putea decât să se supună. În dreptul gurii se afla o deschizătură care îi permitea să respire. Se rezemă după aceea cât putu de confortabil de spătarul scaunului.

Puțin mai încolo, Fernando încetini și făcu la dreapta. Roțile mergeau acum pe un alt sol. Alt viraj acum, la stânga de data asta.

Următoarele cinci minute, angolezul își continuă micul manevră cu intenția vădită de a-l dezorienta pe Hubert. La început acesta înregistrase diferitele schimbări de direcție. Până la urmă însă renunțase.

Acum mergeau pe un drum pietros pe care mașina se zgâlțâia zdravăn de tot. Urmă apoi o scurtă porțiune asfaltată, apoi mașina trecu peste ceea ce probabil că fusese un prag. Atunci

² PIDE – Poliția Internațională de Apărare a Statului. Nume pe care îl purta în Angola poliția însărcinată în mod special cu lupta împotriva subversiunii (N.A.).

Fernando frână și claxona de două ori.

Hubert fu invitat să coboare. O mână mare, care nu era mâna scheletică a angolezului, îl apucă de braț și îl călăuzi în interiorul unei case.

Niște degete experte îi pipăiră hainele să vadă dacă este înarmat. Apoi o voce de bas îl invită să-și scoată cagula.

Hubert nu așteptă să i se spună de două ori.

Constată că se afla într-o cameră mică, sumar mobilată, cu un pat și o chiuvetă. Fereastra era mascată de obloane și prevăzută cu bare metalice.

Omul care îl condusesse pe Hubert era un negru înalt cu o înfățișare greoaie. Hubert înregistra arma de la centură și pumnii, enormi care ar fi fost în stare să ucidă un taur.

Între timp apărură și Fernando. Avea fruntea și mai încrețită.

— S-a ivit o nepotrivire, îi explică el. Persoanele pe care trebuia să le întâlnești nu vor putea să vină înainte de a se face ziua. Veți fi obligat să rămâneți aici...

Hubert avu impresia că era vorba de ceva pus la cale dinainte și că ceilalți nu avuseseră niciodată intenția să se întâlnească cu ei în puterea nopții.

În timp ce se încrunta de formă, se întreba ce legătură ar trebui să facă între întâmplarea asta, controlul bagajelor și agresiunea de neînțeles a cărei victimă fusese.

— Uitați de hotelul meu, la atrase el atenția. Absența mea ar putea să-i îngrijoreze și să anunțe la poliție că nu m-am întors...

Fernando îl liniști.

— Se vor gândi că ați petrecut noaptea la o fată, explică el cu un ton plin de subînțelesuri. De fapt, nu vor greși prea mult...

În vocea lui era parcă un strop de gelozie și de resentiment.

O clipă Hubert crezu că între el și Eulalia era ceva. Dar preferă să respingă acest gând. Nu o prea vedea pe tânără acceptând să facă dragoste cu mumia aceea ambulantă. La urma urmelor, poate că Fernando îi purta pică pur și simplu pentru că îl respinsese, în timp ce el, Hubert, beneficiase de favorurile ei din prima zi...

— V-aș cere să nu încercați să ieșiți din această cameră, reluă Fernando.

Făcu un gest spre negrul înalt cu pumni monștruoși.

— De altfel, Augusto a primit ordin să, vă împiedice...

Cu toată neliniștea surdă pe care o simțea de câteva clipe, Hubert nu avea de ce să se formalizeze pentru așa de puțin. În

fond, era natural ca ei să-și ia măsuri de precauție.

— Puteți avea încredere, îi asigură el. Nu voi face nici o mișcare...

— În acest caz, vă urez noapte bună, zise Fernando.

Cei doi angolezi părăsiră încăperea, iar unul dintre ei învârti o dată cheia în broască.

Hubert își zise că cel mai bun lucru era să profite și să-și încarce bateriile. După oboseala călătoriei și cele două ore agitate petrecute cu Eulalia, puțină odihnă nu putea să facă decât foarte bine.

Trase cuvertura peste așternutul cu aspect îndoielnic și se întinse pe pat.

După două minute dormea buștean.

*

Hubert se trezi tresărind de zgomotul furios al unei arme automate.

Își regăsi instantaneu toată luciditatea. Prima impresie fu că abia dacă dormise câteva minute.

Două împușcături pocniră într-o succesiune rapidă, trase de o armă de calibru mare, apoi răsună o nouă rafală, urmată de un urlet scurt care încetă brusc.

Era cât se poate de clar că cineva ataca bârlogul celor din GRAE.

Dacă te luai după apropierea împușcăturilor, ai fi zis că asediatorul ar fi reușit să pătrundă pe terenul lor.

La fel de brusc precum izbucniseră, focurile de armă încetară și se așternu o liniște adâncă.

Fără să încerce să înțeleagă exact ce se petrecea, Hubert sărise deja din pat. Pentru orice eventualitate, puse mâna pe speteaza scaunului pentru a-și face din el o armă improvizată. Neștiind despre ce era vorba, cea mai bună soluție era să se lipească de zid și să-l doboare pe primul care intra în încăpere.

Nu avu însă timp!

O lovitură de picior bine dată făcu să zboare în țândări lemnul ușii din dreptul clanței. Ușa se lovi cu violență de zid.

Rămas cu scaunul în mână, Hubert zări o huidumă de negru care se lipise de toc, îndreptând un pistol-mitralieră spre interiorul camerei.

Cuminte, Hubert preferă să lase scaunul și să ridice mâinile sus. Oricum n-ar fi putut să facă nimic.

— Drăguț că-mi faceți o vizită, zise el, în speranța că vă

destinde atmosfera. Nu prea am cu ce să vă tratez dar...

Cu degetul crispat pe trăgaci, negrul scoase un mârâit gutural spre a-i impune tăcerea. Cum nu părea deloc că glumește, Hubert consideră că era mai prudent să-i dea satisfacție.

— Treci la perete! ordonă negrul cu o voce dură.

Chiar și fără mișcarea impresionantă a țevii pistolului-mitralieră care însoțise ordinul, Hubert cunoștea suficientă portugheză ca să înțeleagă.

Ținând mâinile la vedere, Hubert să duse să se așeze cu fața la perete. Negrul intră în încăpere și mormăi ceva.

Ca să-și arate bunăvoința, Hubert se sprijini cu amândouă mâinile, întinse pe zid și îndepărtă picioarele ca să poată fi scotocit și să constate că nu era înarmat.

De-acum clipa critică trecuse. Prin faptul că nu începuseră să tragă înainte de a-l întreba de nume, poate că era posibil să se ajungă la o înțelegere...

Lovitura, extrem de violentă, îl luă pe Hubert prin surprindere.

În clipa șocului avu impresia că ceafa i-a făcut explozie. O lumină imensă ca cea a soarelui îi tășni deodată în interiorul craniului. Înțelese că negrul profitase de docilitatea lui ca să-l pocnească pe la spate cu patul pistolului-mitralieră.

Picioarele îi fugiră de sub el.

Încă o vreme, greu de apreciat, Hubert rămase conștient. Înregistrând automat tot ce se petrecea în jurul lui.

În mod ciudat, i se păru că îl recunoaște pe Enrique Sagarra în omul care tocmai apăruse în cadrul ușii.

Ridicol! Probabil că începuse deja să delireze... Vârful unei încălțări îi lovi tâmpla și îl expedie în țara viselor.

*

Enrique Sagarra nu-și crezu ochilor când intră în cameră și-l recunoscu pe Hubert în bărbatul întins pe jos.

Probabil că era victima unei iluzii!

În același timp, un frig imens îl cuprinse la gândul că Hubert era mort. Simți o mare ușurare descoperind o lumină de viață în ochii lui rămași deschiși. În plus, avu fugara impresie că și Hubert îl recunoaște.

Dar negrul îl lovise cu piciorul în cap.

Enrique se strădui să fie indiferent.

— Destul! îi ordonă el negrului care se pregătea să-l lovească din nou. Pe ăsta îl luăm ca să-l facem să vorbească... I-al de jos și du-l afară!

Rebelul își întrerupse mișcarea, se aplecă și-l săltă pe Hubert pe umeri.

— Puneți foc peste tot, ordonă Enrique altor doi negri care tocmai își făcuseră apariția. Grăbiți-vă! Vă aștept afară lângă camion...

Unul din rebeli aduse o canistră de benzină. O goli pe podea trăgându-se înapoi pe culoar.

După aceea, fără îndoială că nu avea să mai rămână mare lucru din casă...

Enrique ieși repede să-l prindă pe cel care îl căra pe Hubert.

Camionul lăsat la un kilometru de acolo, pentru a nu putea fi reparați în timp ce se apropiau, tocmai se oprișe în fața porții prin care se pătrundea în curte. În privința asta nu existau probleme.

Dar prezența lui Hubert ar fi putut să pună acum o problemă foarte serioasă!

Când *Tigrul* îl însărcinase cu această operațiune, fusese vorba doar de lichidarea unui anumit număr de șefi din GRAE care trebuia să aibă o adunare în acea casă în prezența unui ziarist străin.

De fapt Enrique nu descoperise decât niște țipi amărâți pe care grupa condusă de el îi expediasă repede pe lumea cealaltă.

Pentru un motiv pe care nu-l știa, probabil că adunarea fusese amânată. Așa cum MPLA aflase de adunare, la fel de bine putuse și GRAE să fie informată că organizația rivală se pregătea să treacă la atac ca s-o decapiteze...

Rămânea de stabilit rolul lui Hubert în toată povestea asta.

Dacă el era ziaristul, atunci totul se putea aranja! În schimb, dacă era, ținut de GRAE închis în casă pentru că apartenența lui la CIA fusese descoperită, atunci...

De la atacul taberei, Enrique era sigur că câștigase încrederea *Tigrului*, dovadă că acesta îi dăduse mână liberă pentru organizarea operațiunii împotriva „revizioniștilor” din GRAE.

Dar cu siguranță, că această încredere nu mergea până acolo încât să pună în libertate un agent CIA pentru singurul motiv că i-o cerea el...

Enrique gândi repede. Nu-l însoțeau decât vreo șase oameni. Cu puțin noroc, ar fi putut să le vină de hac mizând pe efectul surpriză. Hubert ar fi fost salvat!

Dar misiunea lor ar fi fost definitiv compromisă...

Tigrul îl lăsase să înțeleagă că se pregătea ceva în stil mare. În

aceste condiții, Enrique nu avea de ales. Trebuia să încerce, cu toate riscurile pe care le prezenta acest act pentru Hubert și pentru el.

În vreme ce incendiarii ieșeau în grabă, casa se aprinse cu o bufnitură sinistră.

Enrique se îndreptă spre camion.

Deocamdată, lucrul cel mai urgent era să fugă înainte de sosirea portughezilor...

VII

Hubert își căpătă cunoștința dintr-o dată.

Era lungit pe un pământ bătătorit, într-o încăpere cu pereții dați cu var, pe care o lumina un bec suspendat de un fir. Nu-l legaseră.

Așezat pe un taburet, un negru într-o salopetă peticită făcea de pază lângă ușă. Între genunchi ținea o pușcă de asalt Kalașnikov al cărei pat se sprijinea pe sol. Mesteca betel și dădea impresia că se plictisește de moarte.

Văzând că Hubert se trezise, se ridică, scoase capul din încăpere și pronunță o frază scurtă cu inflexiuni guturale. Apoi se așează la loc, acționa culasa armei cu un aer hotărât și reîncepu să-și supravegheze prizonierul cu niște ochi care îi străluceau din cauza hașîșului.

Reținându-și o grimasă, Hubert se ridică încet și se sprijini cu spatele de zid. Simțea o durere ascuțită în ceafă și într-o parte a capului. Cel care îl pocnise o făcuse cu tragere de inimă...

Își aminti atunci de ultima imagine înainte de a se prăbuși în inconștiență... Enrique Sagarra...

O clipă se întrebă dacă nu cumva visase sau dacă nu fusese victima unei asemănări vagi. Nu era posibil ca Enrique să fie la Luanda. Conform ultimilor știri trimise, Sagarra se afla într-o tabără MPLA din Zambia.

Admițând că făcuse parte din grupul de comando care îl asasinase pe Jonathan Weaver și pe însoțitorii lui, rebelii probabil că trecuseră de multă vreme frontiera Angolei pentru a ajunge la sanctuarele lor, acolo unde nu puteau fi ajunși de armata portugheză.

Totuși Enrique Sagarra pătrunsese în încăpere câteva minute mai târziu...

Un Enrique care își lăsase o mustață mare și care afișa un aer de autoritate măsurată, cu mâna așezată pe pistolul de la centură.

Era însoțit de un negru înalt din rasa *bambundu*, cu maxilarul de jos puternic și privirea plină de cruzime. Și el avea un pistol Tokarev la centură.

În vreme ce acesta se oprea în mijlocul încăperii, Enrique se

înfipse în fața lui Hubert.

— Cine ești și ce faci la Luanda? întrebă el cu un ton sever.

Hubert nu vedea nici un motiv să nu-i răspundă, cu atât mai mult cu cât îl ușuraseră de portofel și de pașaport în timp ce zăcea fără cunoștința.

Enrique se încruntă de parcă răspunsul nu l-ar fi satisfăcut.

— Ziarist? rânji el. Cum se face că te aflai într-o casă care servea ca loc de întâlnire unora din GRAE? Explică-te...

Hubert înțelegea că i se oferea o posibilitate de scăpare și că depindea de el să n-o scape.

— Faceți parte din PIDE, nu-i așa? făcu el cu dispreț. Am auzit de metodele voastre. Mă veți tortura ca să mă faceți să mărturisesc tot ce vreți voi și după aceea mă veți expulza din Angola punându-mă să semnez o declarație precum că am fost bine tratat!

Se înflăcăra străduindu-se în același timp să afișeze cel mai profund dezgust.

— Știu cum procedează poliția portugheză, aproape că strigă el. Dar va trebui să fiu mort ca să numai public în ce fel vă martirizați prizonierii.

La început neîncredător, *Tigru* izbucni după aceea într-un râs răsunător.

— PIDE! făcu el râzând în hohote. Ai auzit camarade, ne ia drept PIDE!

Dădu din cap spre Enrique care nu făcea nici o mișcare.

— Spune-i cine suntem, camarade, îi ceru el. Să priceapă ce greșală face...

În vreme ce Hubert le arăta o față pe care se oglindea o nedumerire totală față de ceea ce se petrecea, Enrique își îndreptă cu mândrie talia modestă.

— Suntem luptători din Mișcarea Populară de Eliberare a Angolei, anunță el cu un ton plin de emfază. Luptăm pentru eliberarea acestei țări de dubla asuprire a colonialismului și a imperialismului. După ce-i vom alunga pe portughezi, vom instaura un regim autentic socialist și democratic pe baza drepturilor poporului și al muncitorilor.

Hubert se temea că Enrique se lăsase dus de pornirea lui lirică și că mai pusese și de la el. Dar negrul încuviință dând din cap de parcă toate acestea se înțelegeau de la sine.

— Acum vrem să credem că doar fiindcă nu te-ai trezit prea bine ne-ai confundat cu poliția, catadicsi să accepte Enrique.

Hubert își frecă ceafa.

— Recunoașteți că aveam motive să mă înșel, le atrase el atenția.

— Deci ești ziarist și te pregăteai să te întâlnești cu cei din GRAE? reluă Enrique.

În momentul acela negrul făcu un pas înainte. Veselia dispăruse de pe fața lui care se transformase într-o mască plină de ură.

— GRAE nu e decât o adunătură de revizioniști care se vând portughezilor ca să sape bazele adevăratei revoluții, zise el clocotind de furie. Toți sunt niște trădători!

— Datoria noastră este să-i eliminăm, așa cum am făcut cu cei care se aflau în casă, supralicita Enrique. Și vom continua tot așa până la victoria finală.

Hubert înțelese că voia să-i dea astfel o indicație asupra direcției de urmat, dacă nu voia să-și înstrăineze iremediabil pe marele *bambundu*.

— În Franța considerăm GRAE ca o organizație fără importanță reală, afirmă el fără să se fâstâcească. Dar numai pe lângă ea avem acces. De aceea n-am putut să iau contact cu MAPL...

Explicația păru să-l satisfacă pe negru. Totuși un fulger de șiretenie îi traversă privirea.

— Ai vorbit de contacte, făcu el. Cred că ai putea să-mi spui cu cine ai luat legătura la Luanda...

Hubert se prefăcu că se indignează.

— Doar n-o să-mi cereți să-i trădez pe oamenii care au avut încredere în mine!

Negrul părea dezamăgit de răspuns dar nu insistă.

Tot vorbind, Hubert se ridicase în picioare să-și maseze capul. Durerea începea să se estompeze, dar se alesese cu un cucui grozav.

— Acum, adăugă el, dacă sunteți de acord să-mi fac reportajul despre MAPL, lăsând GRAE la o parte...

— O clipă, interveni Enrique plesnind din limbă. Trebuie mai întâi să ne asigurăm că ești cu adevărat un ziarist francez și nu un spion în slujba portughezilor...

Negrul ținu să adauge și el ceva, însoțindu-și vorbele cu un gest explicit cu muchia palmei.

— Portughezilor le vom tăia capul, făcu el rânjind. Și nu numai capul...

Enrique scoase din buzunar portofelul și pașaportul lui Hubert.

— Pentru început... pentru care ziare lucrezi... În următoarea jumătate de oră plouă pur și simplu cu întrebări de tot felul. În aparență, Enrique se străduia să-l facă să se dea de gol sau să comită o greșală. În realitate însă îi puneă întrebările în așa fel încât Hubert să poată răspunde la toate în chip satisfăcător.

Negrul nu intervenea decât rareori și doar pentru chestiuni de detalii fără cea mai mică importanță, în cele din urmă puse capăt interogatoriului.

— Destul deocamdată, zise negrul. Vom verifica...

Hubert ghici că voia să afle mai ales părerea lui Enrique. Dar în privința asta nu avea nici o grijă.

— Vei rămâne aici, adăugă negrul. Ți se va aduce un pat. Până la ziuă vom lua o hotărâre în privința dumatăle.

Dădu un ordin celui care stătea de pază și acesta se duse să aducă un pat de campanie.

— Bate la ușă dacă ai nevoie de ceva, îi zise el. Ți se va deschide. Altfel, e mai bine pentru dumneata. Să nu încerci să ieși...

Apoi părăsi camera luându-i cu el pe Enrique și pe paznic. Ușa se închise în urma lor, cheia fu rotită de două ori în broască și becul se stinse.

În aceste condiții, cel mai simplu era să doarmă. Patul de campanie era pânză întinsă pe un cadru care se putea strânge. Nu era prea confortabil, dar era mai bun decât pământul bătorit.

Hubert se întinse cât putu mai bine și închise ochii.

Avându-l pe Enrique ca aliat în cloaca aceea, Hubert putea să doarmă liniștit...

*

Hubert fu trezit de un zgâriat ușor pe scândurile care astupau fereastra. La început crezu că un rozător sau o gânganie oarecare încerca să pătrundă în cameră.

Dar zgâriatul era mult prea regulat ca să fie vorba de un animal.

Hubert coborî din patul de campanie și pipăi cu mâinile în întuneric ca să se poată apropia de fereastră. Răspunse râcâind și el lemnul cu unghia.

— Hube? făcu vocea lui Enrique cu puțin mai puternică decât un murmur.

— Da...

— Paznicul tău a adormit, dar fii atent să nu-l trezești,

continuă Enrique. Stă pe culoar la câțiva metri de ușă.

Hubert își zise că Enrique riscase probabil foarte mult venind până acolo fără să fie remarcat. Dacă încerca să stabilească așa de repede contractul, în timp ce grupul care atacase bârlogul celor din GRAE se afla mai mult ca sigur acolo, însemna că exista un motiv care merita acest risc.

— Te ascult...

— Tipul înalt pe care l-ai văzut cu mine se numește Amerigo Kassinga, îi spuse Enrique încetișor. E unul din șefii militari ai MPLA-ului. El comanda banda care a atacat tabăra de vânătoare din interiorul țării. Presupun că știi despre ce e vorba?

— Da.

— În loc să se întoarcă în Zambia, restul grupului de comando a mers prin pădure în direcția oceanului, îi explică Enrique. După cinci zile de mers, un camion ne-a transportat în grupuri mici până la Luanda. Aici ne aflăm într-o fostă fermă, chiar în exteriorul zonei industriale. Banda are douăzeci și cinci de oameni, fără a mai pune la socoteală alți doisprezece care se găseau deja aici. Au un armament destul de important și o grămadă de muniții...

Tăcu brusc. Timp de două minute interminabile domni tăcerea. Apoi glasul lui Enrique se auzi din nou.

— Un tip care voia să urineze, îi explică el.

Apoi adăugă:

— Măine voi pleca cu siguranță în altă parte, să conduc un alt atac împotriva celor din GRAE. Trebuie deci să-ți vorbesc acum. Se pregătește o lovitură care are toate șansele să facă zgomot...

Enrique se întrerupse din nou pentru vreo treizeci de secunde.

— Nu cunosc nici un amănunt, dar *Tigrul* m-a lăsat să înțeleg că e ceva foarte important și că mai sunt și alte grupuri amestecate în această acțiune. Tot după câte am putut să înțeleg, portughezii nu bănuiesc absolut nimic...

Enrique făcu din nou o pauză destul de lungă înainte de a continua:

— Voi face în așa fel încât să sporesc în mod indirect încrederea celor din MAPL în tine. Tipii ăștia sunt incredibil de orgolioși. Dacă le promiți că vei vorbi despre ei în ziare te vor lăsa în voia ta. Sunt aproape sigur că îți vor da drumul după ce-ți vor ține niște discursuri sforăitoare. Trebuie doar să-i convingi că le ești favorabil în detrimentul celor din GRAE. Nu încerca niciodată să-i contrazici și acceptă tot ce-ți vor spune ca litera de

evanghelie...

Enrique avu o ezitare, apoi continuă:

— După părerea mea, trebuie să-i previi pe portughezi imediat ce te vor elibera, spuse el. Acești rebeli din MPLA trebuie neutralizați, ca să nu poată dauna, până nu e prea târziu. Sunt în stare să provoace un adevărat masacru dacă pornesc o acțiune împotriva Luandei...

— Chiar așa? interveni Hubert. Nu crezi că e mai bine să așteptăm ca să vedem exact ce clocesc?

— Risc să nu te pot anunța la timp, răspunse Enrique. După câte știu, vor dispune de arme și de muniții în cantități suficiente pentru a echipa peste o mie de inși în momentul declanșării acțiunii pe care o pun la cale.

Preciza apoi locul exact unde se afla ferma părăsită care îi adăpostea.

— Și tu? îl întrebă Hubert.

— Mă descurc eu, îi răspunse Enrique cu detașare. O să fac pe mortul imediat ce vor începe împușcăturile. După aceea ne vom explica cu portughezii.

Hubert consideră că era prea optimist, dar se feri să-i atragă atenția.

— Acum trebuie să te părăsesc, îi zise Enrique. Ar fi o mare prostie să fim surprinși...

— Încă ceva, făcu Hubert. Voi mi-ați trimis un comitet de primire pe la sfârșitul după-amiezii?

— Nu știu nimic, răspunde Enrique. Dar asta nu înseamnă nimic. *Tigrul* nu-mi spune tot ce face...

Își lăsă fraza neterminată și adăugă mult mai în șoaptă:

— De data asta am șters-o. Să ne vedem sănătoși...

Hubert mai așteaptă o clipă cu urechea lipită de lemn. Dar probabil că Enrique se îndepărtase. Auzi pe cineva care își dregea glasul, apoi zgomotul caracteristic al unui lichid care curge.

Hotărât lucru, parcă se vorbiseră cu toții să iasă să ude florile!

Hubert se îndepărtă gânditor de fereastră și se întinse pe patul de campanie.

Ceea ce-i spusese Enrique nu era deloc îmbucurător.

*

Cu mâinile încrucișate sub ceafă, Hubert stătea din nou lungit pe patul de campanie.

Afară lumina un soare strălucitor ale cărui raze se strecurau

prin orificiile scândurilor ce blocau fereastra.

Nu se auzea nici un zgomot în vechea fermă părăsită. Rebelii respectau ora siestei.

Hubert fusese trezit de paznicul lui pe la șapte dimineața. I se permise o toaletă sumară la o chiuvetă veche și ciobită, înainte de a fi readus în cameră unde i se servise o cană cu cafea fierbinte și biscuiți de campanie, tari ca piatra.

Cu toate astea Hubert pur și simplu îi devorase. Nu era momentul să facă mofturi, iar evenimentele din noaptea trecută îi provocaseră o foame de lup.

Puțin mai târziu, *Tigrul* venise să-l viziteze. Așa cum prevăzuse Enrique, marele *bambundu* îl fericise cu o ineputabilă diatribă înalt revoluționară, din care reieșea că victoria maselor populare nu era decât o problemă de timp și că MPLA era singura organizație care reprezenta în mod obiectiv aspirațiile profunde ale poporului angolez. GRAE nu era decât o clică social revizionistă de reacționari mic-burghezi de care imperialismul și iudeo-creștinismul decadent se serveau ca să încerce coruperea forțelor de inspirație democratică care luptă împotriva colonialismului asupritor.

Partea cea mai nostimă era că într-adevăr dădea impresia că e convins de ceea ce spune!

Urmând sfaturile lui Enrique, Hubert îl aprobase cu convingere.

Nu se pusese problema eliberării lui.

Tigrul se limitase doar să facă aluzie, afirmând că va avea loc la momentul potrivit.

Enrique nu știuse să fie destul de convingător sau nu vruse să insiste prea mult pentru a nu stârni bănuieli. Doar dacă nu cumva negrul luase hotărârea să-l păstreze pe Hubert pentru a putea fi martor direct la desfășurarea operațiunii de pregătire.

La prânz, Hubert primise aprobarea să ia masa împreună cu ceilalți *guerilleros* și să le pună ce întrebări dorea.

Tigrul era plecat iar în fostul hambar folosit acum ca sală de mese, erau adunați numai vreo șase oameni.

Numai unul dintre ei știa câteva cuvinte în franceză, ceea ce reducea dialogul la expresia lui cea mai simplă. Pe de altă parte, era clar că fuseseră dresați cu grijă înainte și că interpretul se afla acolo ca să exercite o cenzură suplimentară.

Lucrul cu care se mândreau cel mai mult era că ajunseseră atât de aproape de Luanda fără să fie reperați. Vedeau în asta o

dovadă a superiorității lor asupra armatei portugheze care nu bănuia deloc că tabăra lor se afla la porțile capitalei.

În curând aveau să-și facă acolo o intrare triumfală!

Fiecare dintre ei va primi atunci casa, mașina și nevasta unui portughez...

După masă, rebelii îl încuiară din nou pe Hubert în încăperea lui.

Începea să i se pară că timpul trece prea greu. Faptul că i se permisesse să stea de vorbă cu rebelii era un indiciu încurajator. Cu totul altfel ar fi stat lucrurile dacă *Tigrul* ar fi nutrit bănuieli precise față de el sau dacă ar fi avut intenția să-l suprime.

Acum nu mai avea decât să aștepte...

N-ar fi câștigat nimic dacă ar fi încercat să evadeze, riscând să-l pună și pe Enrique într-o situație delicată.

Hubert fu întrerupt din aceste gânduri de un strigăt de alarmă, urmat imediat de o rafală de armă automată.

VIII

Imediat izbucniră împușcături din toate părțile și se auziră strigăte cumplite. Urmară câteva explozii surde de grenadă. Hubert sărise din patul de campanie de la primele împușcături. Totul îi amintea în mod neplăcut de cele petrecute în noaptea precedentă.

Câteva gloanțe trecură prin scândurile care astupau fereastra și loviră zidul opus, de o parte și de alta a ușii. O grenadă făcu explozie foarte aproape, provocând un strigăt lung și sfâșietor care se transformă într-un horcăit de agonie sinistru.

Hubert își zise că cei din GRAE treceau la contraatac, ca să le plătească cu aceeași monedă celor din MPLA. Dar, gândindu-se mai bine, ajunse la concluzia că un astfel de atac era puțin probabil în plină zi.

Huruitul ușor de recunoscut al unui elicopter îi răspândi ultimele îndoieli. Nu putea fi vorba decât de armată...

Lucrurile se complicau!

Lipindu-se cu spatele de perete pentru a evita să fie atins de o nouă rafală care ar fi pătruns pe fereastră, Hubert apucase taburetul de un picior – armă derizorie care în mod sigur că nu putea să-i servească la mare lucru...

Împușcăturile de afară păreau că slăbesc în intensitate. Surprinsă în plină siestă, cei câțiva rebeli rămași la fermă nu putea spera într-o rezistență eficace. Apreciind după împușcături, Hubert ajunse la concluzia că numărul asediatorilor era mult mai mare. Și aveau elicoptere, probabil și puști antitanc, arme grele.

Ca o confirmare a gândurilor lui Hubert, o mitralieră începu să tragă o rafală neîntreruptă în partea din spate a fermei.

Ușa încăperii se deschise brusc izbindu-se de perete.

Hubert înregistra într-o fracțiune de secundă că era un *guerillero*. Ca într-un film cu încetinitorul, îl văzu pe rebel ridicând țeava puștii de asalt Kalașnikov spre el. Privirea lui era plină de ură și un rictus cumplit îi crispa buzele groase. Își închipuia probabil că Hubert era răspunzător de atacul armatei. Și venise să-i plătească pentru trădare.

Hubert aruncă cu toată puterea taburetul în direcția lui. Glonțul se izbi de zid la treizeci de centimetri de capul lui Hubert.

Negrul primi taburetul peste gură și scoase un tânguit de durere.

Hubert sări la el fără să-i lase timp să-și revină. Traversă încăperea din trei pași mari expediindu-l pe rebel la pământ cu un pumn bine plasat și o lovitură la carotidă.

În timp ce se apleca să ia pușca pe care rebelul o scăpase în cădere, doi portughezi în ținută de camuflaj se iviră deodată la capătul culoarului cu armele îndreptate înainte.

Hubert consideră că era mai prudent să ridice mâinile deasupra capului.

Afară împușcăturile încetaseră brusc. Înțelegând că orice rezistență era zadarnică, rebelii care nu fuseseră împușcați probabil că se predaseră.

În vreme ce unul din soldați îi puneă arma în spate, celălalt îi pipăia hainele cu gesturi precise. Îi ordonară apoi să iasă în curte și îl invitară să se lase pe vine cu mâinile în creștetul capului.

Ferma mișuna pur și simplu de soldați în haine de camuflaj și șepci de parașutist. Elicopterul se ridicase puțin și se imobilizase deasupra curții învârtindu-și elicele cu un zgomot șuierător. Comandamentul nu se zgârcise cu efectivele destinate acestui atac. Sperase să prindă în cuib toată banda...

Probabil că aveau să fie dezamăgiți constatând că grosul rebelilor scăpase.

Câtiva soldați împinseră doi prizonieri până în locul unde Hubert aștepta sub pază bună. Au fost și ei invitați, fără menajamente, să adopte aceeași postură.

Negrii aveau ochii holbați de spaimă. Dacă se gândeau la soarta pe care le-o rezervau ei prizonierilor lor, atunci aveau tot dreptul să nu fie prea liniștiți. Unul dintre ei tremura atât de tare încât nu reuși să stea pe vine și căzu în fund. Îl ajutară prompt să se ridice.

Alți soldați îl aduseră pe cel lovit de Hubert. Și îi dădură drumul să cadă la pământ ca un colet oarecare.

Un subofițer se apropie de Hubert și îi ordonă să se ridice. Scoase din buzunar o legătură și i-o puse la ochi.

Destul de îngrijorat, Hubert considera că chestia asta semăna mult prea mult, după părerea lui, cu pregătirile unei execuții...

Fu gata să protesteze, dar doi soldați îl apucară fiecare de câte un braț și îl scoaseră din curte ducându-l până la un vehicul.

*

Enrique Sagarra își monta la loc pușca Kalașnikov pe care o

unsese cu grijă. Știa din experiență că diferența dintre viață și moarte constă adesea într-o armă în stare bună. Iar el avea slăbiciunea să țină la pielea lui.

În același timp se gândea la Hubert. Prezența lui în Angola dovedea că Washingtonul nu avea de gând să fie luat pe neașteptate de ceea ce se pregătea în această țară.

Există totuși o problemă. *Tigrul* nu prea părea grăbit să-l repună pe Hubert în libertate. Nu pentru că ar fi avut îndoieli în legătură cu autenticitatea acoperirii lui de ziarist, dar avea un instinct redutabil de animal care îi permitea să miroasă primejdia.

Decretase, aparent fără motiv, că Hubert trebuia să rămână cu rebelii.

Poate voia pur și simplu să profite de ocazie și să facă un ziarist să ia parte la operațiunea prevăzută, pentru ca acesta să poată depune mărturie în fața lumii...

Enrique nu știa cum să facă...

Dacă îl ajuta pe Hubert să fugă, ar fi compromis totul. Cu toată încrederea pe care i-o arăta, *Tigrul* tot l-ar fi bănuț. Pe de altă parte, fuga lui Hubert l-ar fi determinat mai mult ca sigur să schimbe planul.

Să aștepte sperând că *Tigrul* îi va destăinui până la urmă secretul? Însemna să accepte un risc incontestabil, în măsura în care nimic nu dovedea că ar mai fi fost încă timp după aceea să fie alertați portughezii...

Enrique tocmai terminase de montat pușca, când marele bambundu intră în fugă în încăperea unde se afla. Avea fața crispată de furie și ochii lui aruncau fulgere.

— Portughezii au atacat ferma, mormăi el înăbușit. Blestematul tău de ziarist ne-a trădat!

Enrique se încruntă fără să caute să-și ascundă surprinderea.

— Explică-te, camarade, zise el cu o voce calmă. Mai întâi ți-aș atrage atenția că nu e ziaristul „meu”. După aceea, dacă îmi aduc bine aminte, parcă mi-ai spus că a rămas prizonier la fermă.

— Bineînțeles, zise *Tigrul* cu glas tunător. Dădusem ordin să nu fie scăpat din ochi!

Enrique se simți mai ușor. O clipă se temuse că Hubert făcuse greșeala s-o șteargă.

— În acest caz, zise el cât se poate de liniștit, nu văd cum a putut să-i prevină pe portughezi...

Dădu din umeri.

— În plus, nu uita că nici măcar nu știa unde se află, pentru că era inconștient când l-am adus...

Marele *bambundu* scoase un răcnet.

— Asta e! făcu el împingându-și bărbia înainte.. Ticăloșii din GRAE ne-au dat pe mâna portughezilor ca să se răzbune pentru noaptea trecută!

Enrique era foarte mulțumit. Fusese neașteptat de simplu...

— Cu siguranță că ai dreptate, îl aprobă el cu modestie.

— Trebuie să ne mutăm foarte repede de-aici, reluă *Tigrul*. N-am chef să dea portughezii peste noi.

— Dacă cunoșteau locul ar fi fost deja aici, obiectă Enrique. Atacul asupra noastră s-ar fi produs în același timp cu cel dat asupra fermei, ca să fie siguri că nu le scăpăm.

Tigrul îl aprobă clătinând din cap.

— Acum când știu că suntem la Luanda, portughezii vor răscoli tot orașul să ne găsească, zise el. Pe de altă parte, poate că au făcut prizonieri. Aștia pot vorbi. Ar fi mult prea primejdios să rămânem aici.

Hotărârea asta nu se potrivea deloc cu treburile lui Enrique. Amenințarea pe care o prezenta armata și care avea să planeze acum asupra grupului de comando, avea să-l îndemne pe *bambundu* la o și mai mare prudență și suspiciune față de toată lumea, inclusiv față de el.

Dacă măcar ar fi avut posibilitatea să-i anunțe pe portughezi!

Enrique se gândi cu îngrijorare și la Hubert. Admițând că scăpase teafăr din atacul asupra fermei, de acum înainte era scos din cursă.

Acum totul depindea numai de el.

*

Tânărul locotenent era de o politețe glacială. Îl chema Agostinho Pimentao și se exprima într-o franceză perfectă.

— Pe scurt, vă numiți Hubert Bonisseur de la Bath și sunteți ziarist la Paris, zise el. Ați venit în Angola ca turist. Chiar în ziua în care ați sosit, adică ieri, ați fost contactat de un membru al GRAE care v-a propus să faceți un reportaj despre organizațiile subversive din această țară. Ați acceptat și v-a condus într-un loc pe care nu-l puteți indica. În timpul nopții, un comando din MPLA a dat foc casei și v-a răpit după ce v-a pocnit bine în cap. V-ați recăpătat cunoștința la ferma unde v-au găsit forțele de siguranță...

Se întrerupse și luă o țigară dintr-un pachet de *Marina*³ fără să se gândească să-i ofere și lui Hubert.

— Recunoașteți că toate astea sunt tare neverosimile, continuă el. Toate coincidențele mi se par cel puțin extraordinare. Și asta nu explică de ce aveți în mână o pușcă de asalt de fabricație chinezească când v-au capturat soldații...

Hubert suspină.

— Era arma paznicului, repetă el pentru a treia oară. A încercat să mă omoare și am reușit să-l dobor. Nu am luat acea pușcă decât cu intenția de a mă apăra de alți rebeli care ar fi putut încerca să mă ucidă. Cei doi soldați cărora m-am predat vor putea mărturisi că n-am avut nici un gest ostil la adresa lor.

Locotenentul Agostinho Pimentao dădu încet din cap.

— Să zicem, admise el.

Interogatoriul dura de două ore. Abia după ce-l duseseră în acel birou mobilat sobru îl dezlegaseră la ochi. Îl încadrau doi soldați, postați puțin mai în spate. Nu fusese maltratat.

Până atunci Hubert se limitase să istorisească această poveste fără să caute să-și convingă interlocutorul. Știa că erau destule lucruri neverosimile și că ofițerul nu-l va crede. Scopul lui însă era să dea impresia că va începe să mărturisească câte ceva când credea că a sosit momentul.

Începuse deja să arate o oboseală bine dozată.

— Aș putea să stau jos o clipă?... Aș putea avea un pahar cu apă? întrebă el.

Ofițerul se prefăcu că nu aude.

— S-o luăm de la capăt, făcu el. Spuneți că ați fost contactat de o persoană care face parte din GRAE?

— Întocmai...

— Nu vi se pare ciudat că niște oameni care sunt obligați să se înconjoare de nenumărate precauții, abordează astfel un străin care tocmai a pus piciorul în țară?

Hubert făcu un gest care putea să însemne orice.

— Oare nu e mai logic faptul că fusese fixată o întâlnire? insinua locotenentul. De exemplu la Paris, prin anumite persoane care reprezintă acolo subversiunea...

Hubert lăsa impresia că ezită câteva secunde. În cele din urmă încuviință.

— De acord, ați câștigat, admise el. La Paris a fost aranjat

³ MARINA - marcă de țigări rezervate armatei portugheze (N.A.).

totul.

— Cum s-a desfășurat luarea de contact? Întrebă locotenentul. Hubert nu avea deloc chef să vorbească de Eulalia.

— Trebuia să fiu la orele zece seara în fața statuii lui Paulo Dias de Novais de pe *Ilha*, declară el. M-a abordat un băiat de vreo douăzeci de ani...

Continuă amintind de a doua întâlnire în fața la *Museu de Angola* ferindu-se să precizeze că aceasta nu a avut loc decât la unu și jumătate dimineața. Schimbă înadins mărcile mașinilor și afirmă că băiatul care fusese însărcinat să-l conducă își zicea Oswaldo în loc de Fernando.

— Natural, n-ați reținut numerele mașinilor?

Hubert luă un aer dezolat.

— Nu credeam că lucrurile vor evolua în acest mod...

Locotenentul Agostinho Pimentao își așază mâinile cu palmele lipite de birou.

— Dacă am înțeles eu bine, zise el, ați venit în Angola cu intenția de a-i întâlni pe membrii unei mișcări subversive...

— Sunt ziarist, interveni Hubert. Mi s-a părut un reportaj interesant.

— Știți desigur că riscați să vă treziți băgat la închisoare.

Hubert dădu neputincios din umeri.

— Astea sunt riscurile meseriei, zise el cu fatalism. Mă gândeam că vă veți mulțumi să mă expulzați... În fond, n-am făcut nimic ilegal.

Locotenentul părea să creadă altfel.

— Ați uitat probabil că țineți în mână o pușcă în momentul în care ați fost capturat, îi atrase el atenția. Nimic nu dovedește că nu aveți intenția să vă folosiți de ea.

Hubert nu răspunse. Știa perfect unde voia să ajungă interlocutorul lui. După ce-l făcuse să mărturisească că luase în mod conștient contact cu rebelii, acum voia să-l acuze că nu era doar un ziarist, ci că venise în țară ca să le dea ajutor. Era o luptă pe față. Ca să se dezvinovățească, Hubert se vedea constrâns să mai spună câte ceva.

— Se poate presupune fără a fi prea neverosimil că adevăratul scop era de a-i face pe rebeli să beneficieze de o experiență căpătată în altă parte, reluă locotenentul. Dacă e să mă iau după vizele de pe pașaport, ați fost de mai multe ori în America latină...

Soneria telefonului îl împiedică să-și ducă gândul până la

capăt. Ridică receptorul și-l duse la ureche. Conversația fu scurtă. Locotenentul se limitează doar la câteva încuviințări.

— Vom relua această convorbire mai târziu, declară el după ce închise telefonul.

Se ridică.

— Poate că atunci vă veți mai aminti și alte lucruri...

La semnalul lui, cei doi soldați îl împinseră pe Hubert spre ușă. Americanul se lăsă dus fără să opună rezistență.

*

Celula era de dimensiuni reduse, dar era curată. Un miros de cresil se degaja din podeaua cimentată pe care deținuții probabil că o spălau în fiecare zi.

Soarele la asfințit pătrundea prin deschizătura îngustă și proiecta umbra gratiilor pe peretele opus.

Întins pe patul de lemn prins în perete cu două lanțuri solide, Hubert se gândea.

Misiunea lui luase sfârșit mai înainte de a începe...

Probabil că va fi din nou interogată de formă, apoi îl vor expulza. În urma unor cazuri petrecute în Bolivia care provocaseră multă agitație, guvernele ezitau să-i mai închidă pe ziaristi, de teamă să nu-și atragă campanii ostile din partea unei întregi prese internaționale.

Era posibil ca armata să-l țină pe Hubert închis până când obținea informații mai precise în privința lui. Atunci se va vedea că nu era deloc ziarist. Situația asta n-ar fi fost de dorit.

Invocând apartenența la CIA nu rezolva nimic. Portughezii nu uitaseră că răzmerița din 1961 beneficiase mult de sprijinul american.

Tot așa, vorbind despre amenințarea pe care o constituia grupul de comando al rebelilor, ar fi comis o greșeală. Atacul împotriva fermei demonstra că armata portugheză era la curent. După aceea Hubert ar fi fost obligat să explice cum de știa. Asta ar fi însemnat să spună că beneficia de un complice cu o funcție importantă pe lângă rebeli. Dacă se afla și în altă parte, aceste destăinuiri ar fi putut să se întoarcă împotriva lui Enrique.

Deocamdată, lucrul cel mai important era să nu facă nimic care să-l pună în primejdie pe Enrique.

În ceea ce-l privea pe el, Hubert nu putea decât să-și dorească ca portughezii să-l urce cât mai repede în primul avion cu urarea de a se duce învățându-se...

Deodată se auzi clăntănitul zăvoarelor și ușa se deschise.

Locotenentul Agostinho Pimentao intră în celulă.

— Am primit adineauri ordin să vă eliberez, declară el cu o față indiferentă. Nu vrem să se pretindă că îi împiedicăm pe ziaristi să-și facă meseria.

Ofițerul păstră o scurtă pauză.

— Sunteți deci liber să vă continuați șederea în Angola...

Hubert se ridică vesel.

— Asta e o veste bună! exclamă el. Sunt sigur că o să-mi facă plăcere...

În realitate nu se lăsa deloc păcălit. Dacă îl repuneau așa de repede în circulație, fără măcar să fie expulzat, o făceau numai în speranța că vor descoperi filiera întreruptă de operațiunea împotriva fermei.

Nu trebuia să-și facă nici o iluzie!

— Vă rog să mă urmați, adăugă locotenentul arătând spre culoar.

După mai puțin de o jumătate de oră, un jeep îl lăsa în colțul pe care îl făcea aleea Restauradores de Angola cu *rua* Duarte Lopes. Așteptă ca mașina să se îndepărteze și merse până la intrarea hotelului *Continental*.

Funcționarul de la recepție își ascunse cu greu uimirea văzându-l că reappare. Fără îndoială că cei de la PIDE veniseră să-i scotocească prin lucruri și anunțaseră direcțiunea că probabil va absenta o bună bucată de timp. Era vizibil că omul se întreba dacă nu cumva evadase...

Hubert își luă cheia fără să-i pese de expresia uluită a celui alt și se îndreptă spre ascensor.

În afară de duș și de haine curate, mai era nevoie să se și bărbierească.

Când deschise ușa camerei, constată că îl aștepta o surpriză.

Un bărbat stătea într-unui din fotolii și fuma liniștit dintr-o pipă. Un colt „Cobra” i se odihnea neglijent pe picior.

IX

Hubert încercă o mișcare de retragere.

— Scuzați, zise el, am greșit camera. Necunoscutul ridică țeava pistolului și o îndreptă spre el.

— Deloc, făcu el. Intră...

Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu o față rumenă, cu părul de un blond cânepiu și cu ochii bătând în galben. Probabil că făcuse sport în tinerețe, dar cu trecerea anilor se îngrășase.

Hubert intră în cameră și închise ușa în urma lui.

— Dacă e totuși camera mea, atunci înseamnă că dumneata ai greșit...

— Deloc, repetă vizitatorul. Am venit să stăm puțin de vorbă.

— Sper că n-ai așteptat prea mult, zise cu ironie Hubert. Ar fi trebuit să ceri să-ți aducă ceva de băut...

— Aș fi făcut-o cu siguranță dacă întârzi ai. Dar am fost aproape sigur că după ce-ți vor da drumul vei trece mai întâi pe la hotel.

Hubert scoase un fluierat malițios.

— Repede se mai răspândesc veștile la Luanda...

— Meseria mea este să fiu informat, replică omul.

Hubert deveni deodată foarte prudent.

Aparenta dezinvoltură a vizitatorului său și pipa pe care o fuma cu nepăsare nu erau decât o fațadă care ascundea un adversar periculos.

Privirea aceea galbenă care îl urmărea pe Hubert amintea mai curând de un animal rapace care își pândește prada, decât de un cuțulache care moțăie lângă foc.

— Mă numesc Lester Watson, spuse necunoscutul cu un ton plin de subînțelesuri. Asta îți spune ceva?

Hubert nici nu clipi.

— Încântat, spuse el cu o voce indiferentă. Ar fi trebuit să te cunosc?

— De ce nu?

Hubert clătină din cap de-a dreptul dezolat.

— Regret că te dezamăgesc...

De fapt, știa perfect cine e Lester Watson. „Instrucțiunile amănunțite” indicau că nu e altul decât reprezentantul CIA la

Luanda.

El mai lipsea după portughezi!

Watson arată camera cu o mișcare circulară a coltului.

— Poți vorbi fără teamă, făcu el. Nu există microfoane...

Hubert nu avea nici un chef să-și descarce sufletul la pieptul lui, mai ales că ordinele stipulau ca acest contact să nu aibă loc decât în ultimă instanță.

Poate că reprezentantul își făcea datoria, dar în cazul de față nimerise mai curând rău.

— Ascultă, bătrâne, ești tare drăguț dar am avut o zi încărcată. Rămâi aici dacă. Asta te amuză. Eu vreau să mă rad și să fac un duș...

Watson își îndreaptă pistolul spre stomacul lui Hubert încruntându-se.

— O clipă, îl întrerupse el tăios. Nu știu ce le-ai spus portughezilor de ți-au dat drumul, dar eu sunt sigur că nu ești doar un ziarist venit să facă reportaje despre *bandoleiros*⁴. Mă exprim clar?

Hubert arată spre revolver.

— Nu numai că nu mă sperii cu pușcociul tău, dar începi să mă plictisești serios cu poveștile astea!

Watson își crispa maxilarele. O lucire tulbure îi învălui privirea.

— Fiindcă o iei așa, o să fiu și mai clar, zise el. Poate că portughezilor le e frică să nu stârnească o campanie de presă în străinătate dacă te închid. Dar pot să-ți garantez că asta nu va avea nici un efect în ceea ce ne privește.

Vizitatorul păstră o pauză înainte de a continua.

— Așa că îți propun un târg. Sau ne povestești tot ce știi despre *bandoleiros*, sau îți dau cuvântul meu că nu vei ieși viu din Angola. Încă nu știu exact cum vom proceda, dar îți pot spune deja în linii mari. Mai întâi te vom face să spui tot și îți vom aranja un „accident” de toată frumusețea...

Watson se ridică ținând revolverul îndreptat spre Hubert cu o mână fermă. Ocoli fotoliul prin spate ca să fie suficient de departe de cel pe care îl amenința.

— Te las să-ți faci dușul, îl anunță el. Sper că asta te va ajuta să reflectezi. Când vei înțelege care-ți simt interesele, mă găsești la consulatul american. E acolo cineva care îți va răspunde oricând.

⁴ Bandoleiros - nume dat rebelilor de către portughezi (N.A.).

Se apropie de ușă și puse mâna pe clanță.

— Încă un sfat... Nu aștepta prea mult înainte de a te hotărî. S-ar putea să ne pierdem răbdarea...

După ce plecă, Hubert își frecă gânditor bărbia.

Vrând să joace tare, în speranța că îl va impresiona, Watson îi complica extrem de mult sarcina fără să vrea.

Mai mult ca sigur că PIDE se grăbise să pună hotelul sub observație. Foarte curând, dacă nu deja, locotenentul Pimentao va ști întâlnit cu un diplomat de la consulatul Statelor Unite. Cu alte cuvinte, va deduce din asta că face parte din CIA...

Plus toate primejdiile pe care le comporta acest fapt, mai ales pentru Enrique!

Hubert nu vedea decât o soluție. Prezентându-se în persoană la hotel, Watson se demascase. Pe de altă parte, dacă așa se purtase totdeauna, precum un elefant într-un magazin de porțelanuri, probabil că portughezii îl „localizaseră” de multă vreme.

Washingtonul cunoștea cu siguranță situația. Îi recomandase lui Hubert să-l lase de-o parte pe Watson pentru a evita să fie reperat. Prin urmare nu risca să-l deconspire dacă relata locotenentului convorbirea pe care tocmai o avusese.

Dimpotrivă, Pimentao ar fi crezut că voia să facă un rău celor de la CIA denunțându-l pe unul din agenții lor. Lucrul acesta nu putea decât să-i întărească acoperirea.

Hubert ridică receptorul și rugă telefonista să-i dea legătura cu siguranța centrală...

*

Hubert se opri o clipă acolo unde *rua* Salvador Correia se intersecta cu *rua* Pereira For jaz. După o scurtă ezitare, americanul o luă la dreapta, spre *Mutamba*.

Mergea cu pasul unuia care se plimba, oprindu-se foarte des ca să privească vitrinele luminate ale magazinelor.

Când ieșise de la hotel i se păruse că nu-l urmărea nimeni, dar și-ar fi pus capul pe butuc că PIDE era cu ochii pe el.

Nu se putea altfel.

Noaptea era la fel de călduță ca în ajun și dinspre mare sufla un vânt ușor. Câțiva nori traversau cerul înstelat în direcția uscatului.

Pe străzi era încă destulă lume. Ceva mai în spate față de stația autocarelor, câteva taxiuri vopsite în verde și alb își așteptau clienții cu toată ora târzie.

Hubert se apropie de primul, urcă în spate și ceru șoferului să-l ducă pe *Ilha*.

Pe drum întoarse de mai multe ori capul înapoi. Pe *Avenida Marginal* era multă circulație și nu remarcă nimic anormal.

La urma urmelor, poate că portughezii îi lăsaseră libertatea de acțiune. Probabil că bănuiau că va controla dacă e sau nu urmărit. Mai era posibil și să încerce să-i adoarmă neîncrederea la început, pentru a-l putea urmări mai bine după aceea, când el n-ar mai fi fost atent.

Ajuns pe *Ilha*, Hubert îi ceru șoferului să oprească în față la Tamaritz, coborî, plăti cursa și lăsă bacșiș. Șoferul plecă.

Hotărâse să-și recupereze Volkswagen-ul, cu toate că portughezii îi fixaseră probabil o „cutie de sardele” care să le permită o urmărire de la distanță. Altfel i s-ar fi părut bizar. Nu trebuia să dea impresia că e prea suspicios. În fond, nu era decât un simplu ziarist...

Pe *Ilha* domnea aceeași animație obișnuită în restaurante și în localurile în aer liber. Printre palmieri se auzeau zvonuri de muzică. Numai bandele de tineri păreau a-și fi ales alt loc pentru escapadele lor motorizate.

Hubert o porni pe strada principală îndreptându-se spre *Naval Club*. Observă de departe că mașina lui era în același loc. Deși lăsase cheia în contact, părea că nimeni nu se atinsese de ea. Sau fusese adusă exact în același loc. Hubert se apropie.

Exact în clipa în care întindea mâna să deschidă portiera, un „plop” înăbușit răsună în spatele lui. În același timp, un glonț ricoșa izbindu-se de partea de sus a caroseriei și se pierdu „piuind” în direcția golfului.

Hubert sărise deja într-o parte, încercând să localizeze poziția din care se trăsese.

„Plop!” De data asta proiectilul îi trecu pe lângă ureche.

Plasat în acea parte a caroseriei, Hubert constituia o țintă total descoperită. În aceeași fracțiune de secundă își zise că un al doilea ucigaș putea fi postat astfel încât să-l poată ținti din cealaltă parte, dacă ar fi încercat să ocolească mașina și să se adăpostească după ea. În acest caz n-ar fi avut nici o șansă.

Își aruncă mâinile în sus prefăcându-se că fusese atins și se lăsă să cadă pe nisip. În timpul mișcării, se rostogoli astfel încât să privească spre plajă și își îndoi ușor brațul...

Rămase nemișcat.

Toată scena nu durase mai mult de trei secunde. Nu fusese

nici un martor, iar zgomotul produs de arma ucigaşului nu avea cum să atragă atenţia celor care luau masa la *Club Naval*.

Hubert îşi stăpâni respiraţia.

Poziţia nu era deloc de invidiat. Ar fi fost terminat dacă misteriosului trăgător i-ar fi trecut prin minte să mai strice un glonţ pentru mai multă siguranţă.

Un moment – interminabil! – nu se întâmplă nimic.

Apoi, la vreo douăzeci de metri de el, în mijlocul trunchiurilor uscăţive ale cocotierilor, se ivi o silueta care începu să înainteze cu prudenţă.

Nu fără o oarecare uşurare, Hubert îşi zise că necunoscutul era la fel de uşor de păcălit pe cât era de slab ochitor.

Un lucru bun... Dădea impresia că are ochii închişi, deşi lăsase o deschidere mică de tot între pleoape.

Agresorul continua să se apropie în vârful picioarelor, de parcă s-ar fi temut să nu facă zgomot pe solul nisipos. În mână ţinea un pistol prelungit cu un amortizor de zgomot.

Când agresorul ajunsese la liziera copacilor, Hubert îl recunoscuse pe băiatul care o săruta cu foc pe Eulalia în ajun, sub palmier.

Era greu să admită că numai gelozia îl împinsese la o astfel de acţiune...

Băiatul se oprise din nou. Se vedea clar că nu prea ştia ce să facă. Poate că era prima dată când vedea un mort.

După două secunde îşi reluă mersul, cu ţeava armei îndreptată spre sol.

Neîndemânatic şi imprudent...

Ținându-şi respiraţia, Hubert îl aşteptă să se apropie până la trei metri...

Apoi, cu o mişcare circulară de braţ, îi trimise un pumn de nisip în ochi.

Orbit, băiatul scoase un strigăt sugrumat şi apăsă din reflex pe trăgaci, dar glonţul intră în pământ, la câţiva metri în stânga.

Solicitându-şi toţi muşchii, Hubert se ridică şi se aruncă asupra agresorului. Îl lovi cu muchia palmei peste încheietura mâinii şi pistolul îi zbură prin aer. În acelaşi timp îl trase pe tânăr la pământ blocându-l sub el.

Cuprins de panică, adversarul începu cu disperare să zgârie haina lui Hubert în speranţa că se va elibera.

Osteneală zadarnică! Hubert îl ţinea bine. Apoi îi mai dădu puţin drumul când simţi că tânărului încep să-i slăbească puterile.

— Stai cuminte, altfel continui să te strâng de gât...

Tânărul scoase un gălgâit și încetă să mai opună rezistență. Ca încurajare, Hubert îi mai dădu încă puțin aer.

— De ce ai vrut să mă omori? îl întrebă el.

— Fernando... găfâi băiatul.

— De ce? insistă Hubert.

— Mi-a spus că ești un trădător... Se gândea că vei veni după mașină... Trebuia să stau aici toată noaptea dacă era nevoie...

Spunea probabil adevărul. După lichidarea oamenilor însărcinați cu paza lui și incendierea casei, Fernando avea dreptul să se gândească la orice.

— Când ți-a spus Fernando să vii să mă aștepți aici?

— În seara asta... Puțin după orele opt... El mi-a dat pistolul...

Cu alte cuvinte, Fernando aflase imediat că fusese eliberat!

Hubert se întreba dacă nu cumva portughezii îi făcuseră un cadou otrăvit dându-i drumul. Nu era imposibil să fi răspândit zvonuri insidioase în privința lui, pentru a deveni o țintă pentru organizațiile rebele...

Un fel ca oricare altul de a se debarasa de el...

Preocupat, Hubert îi dădu drumul băiatului și luă pistolul.

— Ți-l confisc, declară el. Data viitoare când vei mai avea de omorât pe cineva, te sfătuiesc ca mai înainte să înveți să tragi.

Băiatul nu prea se simțea în largul lui uitându-se cu îngrijorare la armă.

— Cum te cheamă? îl întrebă Hubert.

— Joaquim, răspunse tânărul frecându-și gâtul. Joaquim Fonseca...

— Ei bine, Joaquim, acum îmi vei spune unde locuiește Fernando...

— Habar n-am... Totdeauna el ia contact cu mine... Avem întâlnire mâine dimineață pe *Matamba*, dar nu știu cum să dau de el...

Probabil că mințea, dar nu avea importanță. Dimpotrivă, Hubert spera că se va duce cât mai repede să-i dea raportul.

— Șterge-o, îi zise el. Du-te la culcare. La vârsta ta nu e sănătos să pierzi nopțile...

Băiatului nu-i venea să creadă.

— Vreți să spuneți...

— Cară-te, repetă Hubert. Și să nu mai dau de tine în calea mea.

Deodată, de parcă îi crescuseră aripi, băiatul o luă la fugă ca

un bezmetic. Își închipuisse probabil că îi sunase ceasul și se grăbea să se facă nevăzut mai înainte ca Hubert să se răzgândească!

Hubert îl privi cum dispare printre cocotieri. Apoi își strecură pistolul la centură, după ce avusese grijă să deșurubeze amortizorul de zgomot.

După aceea se sui la volanul mașinii și roti cheia în contact.

*

Străduța pe care locuia Eulalia era pustie și tăcută.

Cu toate antenele de recepție, Hubert înainta pe trotuar cu un pas ușor, examinând cu atenție fiecare mașină.

Nu era nimeni. Totul părea normal.

La ferestrele fetei nu se vedea nici o lumină, dar mașina ei se afla acolo.

După toate probabilitățile, Eulalia era acasă. Fără îndoială că dormea...

Hubert se apropie de clădire.

Lăsase Volkswagen-ul în fața parcului Herois de Chavas și își continuase drumul pe jos. Folosind toate trucurile meseriei, Hubert căpătase repede certitudinea că nu era urmărit.

Portughezii erau probabil convinși că eliberarea lui echivala cu o condamnare la moarte și nu țineau să-i jeneze pe ucigașii din GRAE sau MPLA.

Pentru ei, încă de pe acum se putea trage o cruce peste numele lui.

Părea cât se poate de evident că aveau informatori chiar în interiorul acestor mișcări. Hubert nu le-ar fi servit decât să pună mâna pe persoane neînsemnate, iar ei cu siguranță că visau mai sus.

Dar întrucât contactul cu MPLA era definitiv pierdut, Hubert hotărâse să revină la misiunea lui inițială și anume pătrunderea în sânul organizației GRAE. Probabil că operațiunea împotriva fermei dăduse peste cap planurile *Tigrului*! Amenințarea despre care îi vorbise Enrique va fi cu siguranță pusă în discuție, deoarece prezența grupului de comando era de acum înainte cunoscută.

Oricum, din lipsa unei legături posibile cu Enrique, Hubert era obligat să-și pună toată încrederea în felul în care acționa falsul cubanez. Și între timp el se va ocupa de GRAE.

Hubert intră cu prudență în clădire, urcă scara și sună la ușa fetei.

Un minut nu se întâmplă nimic.

Hubert apăsă din nou pe butonul soneriei, insistând. Cu toate că mașina ei se afla în stradă, nu era imposibil ca Eulalia să fi fost anunțată să se ascundă undeva până când se descotoroseau de el.

Văzând tăcerea din apartament, Hubert se întrebă dacă nu cumva greșise dându-i drumul lui Joaquim Fonseca. Punțile riscau să fie tăiate dacă GRAE hotărâse să-și ascundă membrii cunoscuți de el.

Cu siguranță că și *Florentino* spălase putina, cu excepția cazului în care ar fi fost făcut răspunzător de introducerea lui Hubert în interiorul organizației.

Caz în care GRAE probabil că se și ocupase de el...

Hubert se pregătea să sune pentru a treia oară când în spatele ușii se auzi deodată un foșnet.

Cu o voce adormită, Eulalia puse o întrebare în portugheză. Prudentă, tânăra voia să știe înainte de a deschide cine îi venea în vizită la o asemenea oră.

— Hubert, răspunse el. Ieri ți-am promis că mă întorc...

Auzi o exclamație înăbușită și cheia se roti în broască.

— După tot ce s-a întâmplat te credeam mort, făcu tânăra nevenindu-i să creadă. Fernando mi-a spus că toți au fost uciși și casa incendiată.

Eulalia purta o cămașă de noapte foarte scurtă ce nu ascundea mare lucru din comorile pe care Hubert le cunoștea deja. Țesătura subțire și transparentă se întindea pe sfârcurile sânilor. Avea părul răvășit și părea că își ține ochii deschiși și cu dificultate.

Hubert o săruta tandru în colțul gurii.

— Vezi bine... Sunt teafăr... Fata se lipi de el de parcă ar fi vrut să se convingă mai bine de acest lucru.

— Și reputația ta? glumi Hubert. Închipuie-ți că unul din vecini ar ieși acum pe palier...

Eulalia își duse imediat mâna la piept. Hubert făcu un pas înainte, intră și închise ușa în urma lui.

— Cum ai scăpat de la moarte? întrebă tânăra care părea că îi vine greu să creadă că era el. Niciodată n-am plâns mai mult ca atunci când Fernando mi-a spus că ai murit...

Se lipi de el căutându-i gura.

— Sunt atât de fericită...

Hubert își zise că ar fi o actriță minunată, în timp ce o săruta,

o voce din bucătărie răsună deodată în spatele lui.
— Sus mâinile!

X

Hubert recunoscu vocea lui Fernando fără să fie nevoie să se întoarcă.

În același timp Eulalia își strecurase repede mâna între ei. Îi apucă pistolul și îl trase cu un gest rapid.

Cu toate că îi ghicise intenția, Hubert nu încercă s-o împiedice. Fata se îndepărtă de el ținându-l cu arma. Acum era foarte trează.

Hubert ridicase brațele. Începuse să se obișnuiască. Se întoarse încet cu fața spre Fernando.

— Îmi pare bine că te văd, făcu el. Mă întrebam dacă vei avea timp să vii atât de repede...

Angolezul semăna mai mult ca niciodată cu o mumie uscată. Ținea îndreptat spre stomacul lui Hubert un pistol asemănător cu cel al tânărului Fonseca, prevăzut și el cu un amortizor de sunet. Probabil că dispuneau de fonduri serioase...

— Am să te omor, zise el cu o voce surdă.

— Dar mai înainte ai să mă ascuți.

— Asta nu va schimba nimic, răspunse Fernando. Tot vei muri.

— Asta ne așteaptă pe toți într-una din zile, declară Hubert filosofic. Deocamdată însă ești pe cale de a comite o greșală. Faci exact jocul adversarilor.

Fernando făcu o strâmbătură.

— Ce vrei să spui?

— De ce crezi că i-am dat drumul lui Joaquim Fonseca? zise Hubert. Eram sigur că te va anunța de urgență. Era singurul mod de a intra cât mai repede în contact.

Se întrerupse o secundă, apoi continuă:

— Era logic să vin la Eulalia. De aceea eram aproape sigur că mă aștepți aici. În treacăt fie spus, poți să remarci că ți-am lăsat destul timp ca să poți ajunge aici...

O rază de neliniște trecu prin privirea angolezului.

— Liniștește-te, îi spuse Hubert, am venit singur...

Fernando nu părea prea convins. Îi ordonă Eulaliei să arunce o privire în stradă prin fereastra bucătăriei. Fata plecă imediat.

— De ce nu i-ai spus băiatului că vrei să mă vezi?

Hubert dădu din umeri.

— Pretindea că nu știe cum să te găsească, răspunse el. Și probabil că nici nu m-ar fi crezut. Nu aveam chef să-mi trimiți o echipă de ucigași.

Eulalia se întoarse și anunță că nu remarcase nimic în stradă.

— Să admitem că într-adevăr ai avut intenția să mă întâlnești venind aici, zise Fernando. Presupun că ai pregătit niște explicații.

Hubert încuviință.

— Noaptea trecută, după ce m-ați închis, am adormit și am fost trezit de focuri de armă, declară el. La început am crezut că armata sau poliția portugheză încearcă să captureze casa. Mai târziu am aflat că era vorba de un comando al celor din MPLA.

Continuă cu relatarea faptelor ferindu-se totuși să vorbească despre Enrique. Pe măsură ce vorbea, fața lui Fernando dădea impresia că se boțea și mai mult. În sfârșit, Hubert încheie cu interogatoriul pe care i-l luase Agostinho Pimentao.

— Când mi-au dat drumul am crezut că speranța lor era să se poată folosi de mine pentru a ajunge la voi, adăugă el. După aceea, când Joaquim Fonseca a încercat să măucidă, le-am înțeles manevra. Voiau s-o faceți voi în locul lor ca să apară cu mâinile curate în fața presei internaționale.

Angolezul părea tulburat.

— Acum știu că portughezii nu mă vor lăsa să ies viu din Angola, zise Hubert. De aceea vă cer să mă ajutați să trec frontiera...

— Ce dovedește că nu ești un trădător în slujba celor de la MPLA? obiectă Fernando cu un aer bănuitor. Ai putea la fel de bine să fii și un agent din PIDE...

Hubert scutură din cap.

— Gândește-te puțin, îi zise el. Cum aș fi putut să-i anunț pe cei din MPLA când eu eram închis și nici măcar nu știam unde mă duseși, pentru că purtam o cagulă... Nu ține.

Făcu o scurtă pauză pentru ca vorbele pe care le rostise să-și facă efectul.

— Pe de altă parte, reluă el, prima mea grijă ar fi fost să vă denunț dacă aș fi fost de la PIDE. Cunoșteam adresa acestei garsoniere și era destul să le indic numărul mașinii tale ca să te aresteze...

Hubert încercă să-l privească pe angolez drept în ochi.

— N-aș fi riscat să mă uicideți fără a-mi lăsa timpul să mă justific...

Se făcuse liniște. Ai fi auzit musca.

Hubert înțelese că i se hotăra soarta. Se uită pe rând la cei doi interlocutori. Eulalia ținea pistolul cu o mână la fel de fermă ca cea a tovarășului ei. Abia dacă îl mișcase cu câteva grade...

Până la urmă Fernando luă o hotărâre.

— Vei rămâne aici, îi zise el. Eulalia te va supraveghea. Trebuie să obțin anumite informații.

Și, văzând uimirea lui Hubert, preciza:

— Cum am auzit că ți-au dat drumul, l-am trimis pe Joaquim pe *Ilha* iar eu am venit să te aștept aici, pentru cazul în care ai fi trecut pe la ea înainte de a te duce după mașină. Nu am avut timp să obțin toate informațiile dorite...

Fernando îi spuse apoi câteva cuvinte fetei pe care Hubert nu le înțelese.

— Să nu-ți faci iluzii, adăugă el. Eulalia va trage la cel mai mic gest suspect. Și chiar dacă vei reuși să fugi, tot te vom găsi!

— N-am nici un motiv să fug, îl asigură Hubert. Singurul lucru care mă interesează este să-mi creați posibilitatea de a părăsi țara.

Fernando mârâi puțin agasat.

— Deocamdată nu-ți pot garanta nimic, făcu el. Presupunând că ai spus adevărul, nu pot decât să te asigur că nu va fi ușor...

Înclină scurt capul și se trase înapoi spre ușă, ținând în continuare pistolul îndreptat spre stomacul lui Hubert.

Câteva minute mai târziu, pașii lui Fernando se pierdură pe scară.

Eulalia își aruncă arma pe unul din fotolii și se uită la Hubert zâmbind.

— Eu sunt sigură că ești nevinovat, zise ea venind spre el.

Hubert se prefăcu că se întunecă la față.

— De aceea ai jucat teatru adineauri?

— Nu puteam să fac altfel din cauza lui Fernando, se dezvinovăți fata. El m-a obligat. Credea că vei fi mai puțin bănuitor...

Se apropie și-și petrecu brațele după gâtul lui.

— Ești supărat? îl întrebă ea. Chiar ești supărat?

— Pentru asta ai merita o bătaie...

Eulalia se lipi toată de el și ridică capul căutându-i buzele.

— Nu ești decât o brută, suspină ea.

*

Hubert deschise ușa camerei și se opri în prag. Lester Watson

stătea din nou într-un fotoliu, cu pipa în mână, delectându-se cu un pahar de whisky.

— Bună ziua! îl întâmpină el cu o jovialitate dezmințită de privire. După cum vezi ți-am urmat sfatul și am cerut să mi se aducă ceva de băut...

Hubert închise ușa, ușor încruntat.

— Ce cauți aici? întrebă el fără amabilitate. Am crezut că data trecută te-am făcut să înțelegi...

— Tocmai, îl întrerupse Watson. M-am gândit că era păcat să rămânem și unul și celălalt cu o impresie proastă. În fond, poate că am putea să ne înțelegem. Chiar sunt sigur...

Hubert strânse pumnii.

— Cară-te, făcu el. Ne-am spus deja totul!

În fața aerului său amenințător, Watson se grăbi să-și pună jos paharul și își strecură mâna în interiorul hainei.

— Te sfătuiesc să stai liniștit și să mă ascuți, îi zise el tăios.

Hubert nu se mișcă. Nu avea intenția să facă o partidă de box. Watson nu-l impresiona deloc, dar nu trebuia să uite că juca în continuare rolul unui simplu ziarist.

Watson își regăsi zâmbetul și își luă din nou paharul, agitând cu o mișcare neglijentă cubulețele de gheață.

— Cu ocazia ultimei noastre convorbiri, poate că nu m-am exprimat prea bine, declară el. Să zicem că am spus mai mult decât gândeam și că m-am enervat influențat de împrejurări...

Hubert zâmbi în sinea lui rămânând mai departe încruntat. Înțelegea foarte bine încotro bătea Watson.

— Deoarece ești ziarist, continuă vizitatorul, cu siguranță că ai intenția să publici un reportaj...

Watson făcu o pauză.

— Un reportaj de foarte mare interes, reluă el. Un reportaj care poate să-ți aducă o sumă foarte importantă, dacă îmi asiguri exclusivitatea...

Hubert deschise gura să răspundă, dar Watson îl întrerupse cu un gest.

— Bineînțeles, totul rămâne strict între noi...

— Du-te învârtindu-te! îi zise Hubert. Dolarii tăi poți să ți-i bagi...

— Ți-ți-ți... îl întrerupse Watson cu un ton de reproș. Refuzi o afacere grozavă. Pentru început, va fi destul să-mi spui unde ai petrecut ultimile două nopți...

— Cu câțiva băieței, răspunse Hubert. Asta e viciul meu

favorit.

Watson fu nevoit să facă un efort pentru a-și păstra fața zâmbitoare.

— Îți dau cât ceri, zise el. În franci elvețieni dacă n-ai încredere în dolari...

Hubert îi arătă ușa.

— Îți pierzi timpul. Șterge-o că vreau să aerisesc – puți!

Fața lui Watson se crispa rău de tot și ochii lui de veniră parcă și mai galbeni.

— Perfect, zise el cu un ton plin de amenințări. Tu ai vruto.

Își goli paharul, își scutură pipa în scrumieră și se ridică.

— Ți-aș fi oferit cât se poate de mult, adăugă el. Îți las timp până mâine să te răzgândești. După aceea te poți aștepta la o mulțime de necazuri!

Hubert nu răspunse, ținându-și mâna întinsă spre ușă.

— Începând de mâine, repetă Watson în timp ce trecea pe lângă el, ai tot interesul să te uiți bine unde pui piciorul. În locul tău, m-aș întreba dacă mu cumva fac o mare greșală.

Hubert se prefăcu că începe să tremure.

— Ajunge, făcu el cu un aer malițios. Ai să reușești să mă impresionezi.

Watson se uită la el cu răceală și se îndreptă spre ușă. Înainte de a ieși se întoarse.

— Portughezilor puțin le pasă de ce vei păți... Pentru ultima oară, înainte de a pleca...

— Gata, îl întrerupse Hubert, cale bătută! După plecarea lui Watson, Hubert se întrebă dacă să-l sune pe Agostinho Pimentao și să-i relateze și al doilea demers al reprezentantului CIA.

După ce se gândi mai bine, renunță. Locotenentul ar fi putut să considere insistența lui cam ciudată, având în vedere că îl mai prevenise o dată.

Oricum Watson putea să constituie o problemă serioasă iar Fernando cam întârzia cu respectarea promisiunilor.

*

Enrique Sagarra își zicea că timpul trecea cam greu. Era a cincea oară când își demonta arma ca s-o curețe. În ritmul ăsta avea toate șansele s-o uzeze!

Rebelii manifestau și ei o nervozitate crescândă. Izbucniseră deja câteva certuri care fuseseră gata-gata să se; termine foarte rău.

Fidel rolului său de „consilier”, Enrique încercase să

domolească tensiunea ținând tovarășilor lui discursuri înalt edificatoare despre virtuțile luptei revoluționare și viitorul încântător pe care îl va aduce aceasta popoarelor exploatare.

Nu obținuse decât un succes foarte relativ. Văzând lipsa de entuziasm cu vagi nuanțe de ostilitate cu care fuseseră întâmpinate vorbele lui, Enrique preferase să nu insiste.

Trecuseră aproape patru zile de când supraviețuitorii din grupul de comando își găsiseră refugiu în pivnițele unei mici întreprinderi părăsite, care urma să fie foarte curând demolată pentru a permite construirea unei uzine moderne.

Locul era destul de prost aerisit, iar interdicția absolută de a scoate nasul afară făcuse repede atmosfera de nerespirat. Cele câteva răsuflători, pe jumătate astupate, nu lăsau să pătrundă decât o lumină slabă și sinistă. Nu-ți trebuia prea - multă imaginație ca să te închipui deja în închisoare sau în mormânt.

Funestă prevestire...

După atacul fermei și în fața necesității de a căuta o ascunzătoare mai puțin expusă decât precedentele, moralul trupei suferise o cădere vertiginoasă.

De fiecare dată când se auzea zgomotul unui motor, te puteai aștepta să vezi armata portugheză luând cu asalt ascunzătoarea. Nu mai erau nici pe departe ca „peștele în apă”. Aveau mai curând impresia că se află prinși într-o plasă.

Chiar și Enrique trebuia să facă eforturi pentru a nu fi și el influențat de atmosfera morocănoasă.

Rupând brusc tăcerea desăvârșită, scârțâitul trapei din tavan făcu pe toată lumea să tresară. Douăzeci de puști se îndreptară în aceeași direcție.

Dar nu era decât *Tigrul*, singurul care avea contact cu exteriorul.

Reținându-și o strâmbătură la contactul cu mirosul care stagna între ziduri, marele bambundu coborî încet scara cu trepte cârpăcite.

Fără să adreseze nici o vorbă tovarășilor lui care recăzuseră în apatia obișnuită, Tigrul îi făcu semn lui Enrique și îl duse într-un colț.

— Trebuie să plecăm de aici, îl anunță el cu jumătate de glas. Ar fi prea periculos să mai stăm încă o zi. Armata e peste tot...

Făcu un gest plin de dispreț la adresa tovarășilor lui.

— Dacă mai stai încă douăzeci și patru de ore în gaura asta nu vor mai fi buni de nimic, adăugă el în ciudat. Dacă ar sosi

portughezii și-ar arunca armele fără măcar să încerce să se apere.

Enrique dădu afirmativ din cap.

— Sunt de acord cu tine, îi zise el. Dar ce vom face? Spui că portughezii sunt peste tot...

— Am planul meu, răspunse *Tigrul*. Vom ajunge la pădure în grupuri de doi-trei. În felul ăsta vom avea mai multe șanse să trecem.

Bucurându-se în sinea lui în fața a ceea ce părea a fi un dezastru, Enrique se arătă decepționat.

— M-ai lăsat totuși să înțeleg că...

Tigrul îl întrerupse.

— Operațiunea finală nu se amână deloc, afirmă el. Împrejurările ne obligă doar să ne modificăm planurile. În rest nimic nu s-a schimbat.

Se uită la ceas.

— Voi lua conducerea primului grup, conchise el. Plecarea peste două ore.

*

Hubert nu dormea.

Lângă el, Eulalia se odihnea goală și copleșită de plăcere pe patul răvășit. Se iubiseră îndelung, fără grabă, de parcă ar fi fost ultima oară.

Hubert îi puse o mână pe pulpă și ea se înfioară în somn.

Aștepta de mai mult de opt zile...

Fernando nu se mai arătase din ziua în care îi promisese lui Hubert că îl va ajuta să treacă frontiera. Se limita să păstreze contactul prin intermediul Eulaliei.

De fiecare dată când Hubert încercase să afle câte ceva, Eulalia îi ocolise întrebările. Organizarea trecerii lui Congo-Kinshasa prezenta numeroase dificultăți... Nu se putea rezolva în douăzeci și patru sau în patruzeci și opt de ore. Cu atât mai mult cu cât armata portugheză își sporise vigilența de când fusese descoperită prezența grupului de comando din MPLA... Trebuia să aibă încredere în Fernando....

În ceea ce privește întâlnirea cu conducătorii din GRAE, așa cum fusese prevăzută la început, acum ea devenise mult prea primejdioasă pentru toată lumea. Ajuns la Kinshasa, Hubert ar fi putut să stea de vorbă cât ar fi poftit cu șefii mișcării care trăiau în exil în capitala congoleză.

Deocamdată trebuia să se înarmeze cu răbdare.

De la atacul fermei de către forțele de siguranță, Hubert nu mai avusese nici cea mai mică veste de la Enrique. Părea că dispăruse în natură împreună cu restul rebelilor. Cu siguranță că *Tigrul*, înainte de a trece la acțiune, hotărâse să se pună la adăpost și să aștepte slăbirea supraveglierii din partea portughezilor.

Nici Lester Watson nu mai dăduse vreun semn de viață și nici nu-și pusese în practică amenințările.

Hubert nu avea ce să facă decât să se joace de-a turistul. În timpul zilei se bronză pe plajă sau vizita bisericile și muzeele. Noaptea făcea dragoste cu Eulalia.

Un adevărat concediu...

Așa cum îi spusese locotenentul Pimentao în momentul eliberării, PIDE părea că nu se mai interesează deloc de el.

Hubert nu descoperise nici cel mai mic indiciu că ar fi fost supravegheat.

Totuși, mai mult ca niciodată, avea sentimentul că e o muscă prizonieră în centrul unei pânze de păianjen...

Eulalia suspină în somn și se lipi și mai strâns de el cu un mormăit de mulțumire.

Deodată răsună soneria de la ușă.

Două semnale scurte, unul lung, două scurte...

Asta însemna că era Fernando sau vreun trimis de-al lui...

Nici n-ar fi putut să cadă mai rău...

Hubert întinse mâna să aprindă lumina. Eulalia se trezi tresărind. Doar trei secunde rămase buimăcită, fără să înțeleagă ce se petrece.

Hubert sări din pat, își trase repede pe el slipul și apoi pantalonii.

— Ar trebui să pui ceva pe tine, nu doar să-ți vâri nasul în așternut, o sfătui Hubert. Altfel, acest om cumsecade care e Fernando ar putea să cadă răpus de apoplexie...

Părăsi încăperea închizând ușa în urma lui, pentru a-i permite fetei să se îmbrace și traversă antreul să deschidă ușa.

Era chiar Fernando.

În timp ce Hubert îi deschidea, angolezul adulmecă cu un aer bănuitor. Admițând că avusese unele bănuieli, acum se lămurise pe deplin. Nu făcu totuși nici o remarcă și îl invită pe Hubert să-l urmeze în bucătărioară.

Era prima dată când în privire îi strălucea o rază de satisfacție.

— S-a aranjat, anunță el. Totul e gata să treci în Congo-

Kinshasa.

Hubert nu-și ascunse mulțumirea. Viața cu Eulalia avea farmecul ei, dar lipsa de acțiune începea să-l apese.

— Vei părăsi Luanda într-o ascunzătoare amenajată sub podeaua unui camion, adăugă Fernando. E modul cel mai practic ca să treci de controale. Apoi, un grup din ALNA⁵ ne va călăuzi până la Coa⁶...

Hubert se încruntă.

— Ai spus că „ne va călăuzi”? zise el mirat.

Fernando încuviință.

— Vin și eu cu tine, îi confirmă el. După ultimele evenimente, aerul Luandei a devenit nesănătos pentru mine.

Păstră o scurtă pauză, apoi reluă:

— Ajunși la Coa, una din coloanele noastre de aprovizionare te va ajuta să traversezi nordul țării până la frontieră...

Apăru și Eulalia înfășurată într-un halat de casă.

— Când plecăm? întrebă Hubert.

— Imediat, răspunse Fernando. Camionul ne așteaptă la capătul străzii...

În timp ce fata devenea foarte palidă, Hubert se gândea că asta va simplifica lucrurile.

Detesta despărțirile interminabile și lacrimogene...

⁵ ALNA - Armata de Eliberare Națională a Angolei dependentă de GRAE (N.A.).

⁶ COA - În toiul rebeliunii, sigla COA desemna Comandamentul Operațional din Angola. De atunci, Coa indică regiunea din pădure unde se refugiaseră ultimii rebeli din ALNA (N.A.).

XI

Un soare necruțător strivea savana cu o căldură infernală.

Hubert simțea cum curge pe el sudoarea. Cu gura și gâtul uscate ca niște cartoane, americanul trebuia să facă un efort de voință pentru a-și deplasa în față piciorul la fiecare pas. Bretelele rucsacului îi despicau umerii.

Dar lucrul cel mai penibil era incontestabil vegetația.

De două zile de când mergea, Hubert înțelesese mai bine de ce armata portugheză avusese atâtea dificultăți în reducerea la tăcere a rebelilor și de ce unele grupuri de *guerilleros*. Reușeau încă să supraviețuiască în regiunile retrase ale țării.

Înaintau într-o câmpie mică înconjurată de coline și în întregime acoperită cu iarbă de peste doi metri, amintind de iarba-elefant din Asia. Mersul era de două ori dificil. Nu numai că frunzele erau tăioase ca niște lame de brici, dar desimea lor te împiedica să vezi la mai mult de trei pași.

Abia le îndepărtai că se și închideau în urma ta ca un adevărat zid verde. La asta se mai adăuga și inegalitatea solului.

Nu aveai prea multe posibilități. Ori acceptai ca frunzele să-ți biciuie fața, ori le îndepărtai înainte.

Cu mâinile crestate de zeci de tăieturi, Hubert înțelesese repede că această ultimă soluție nu era chiar așa de preferabilă...

În spatele lui, Fernando venea cu un pas greoi, suferind în mod vizibil. Fiecare cută a pielii era o albie pentru un râuleț de sudoare. Părea ciudat că transpira așa de mult, el care nu era decât piele și os.

Ceilalți din grup, oricât ar fi fost de obișnuiți, n-o duceau nici ei prea bine. Sub soarele copleșitor, aveai impresia că ți se lichefiază creierul, iar picioarele deveneau teribil de grele. Fiecare nou pas te costa ceva mai mult decât precedentul. Piciorul se așeza cu mai puțină siguranță pe obstacolul imposibil de zărit.

Hubert trebuia să lupte cu el însuși ca să nu bea din plosca golită deja pe trei sferturi, care îi atârna la centură. Știa că înghițiturile de apă se transformau imediat în transpirație și că setea revenea și mai chinuitoare ca înainte.

Trebuia mai întâi să ajungă la coline.

Blestematele alea de coline pe care le zăreau deja de câteva ore și care păreau că rămăseseră la fel de departe!

Chiar în noaptea în care părăsiseră Luanda, camionul îi lăsaseră pe Hubert și pe Fernando în plină pădure, pe drumul spre Carmona, la vreo cincisprezece kilometri de satul Dange.

Acolo îi așteptau cinci oameni, ascunși în apropierea unui pod peste un mic curs de apă fără nume. Cinci oameni din ALNA îmbrăcați în uniforme diferite și înarmați cu tot felul de puști.

Erau îngrijorați pentru că văzuseră ceva mai devreme o patrulă a armatei portugheze.

Fuseseră obligați să plece la drum imediat, fără să mai aștepte să se facă ziua.

La început Hubert trecuse prin toate chinurile ca să-i poată urma. Parcursese mai mult de o sută cincizeci de kilometri într-un fel de coșciug de lemn expus celor mai mici șocuri și în interiorul căruia îi era practic imposibil să se miște. Și culmea, încălțărilor pentru marșul care îl aștepta, procurate de Fernando, nu erau pe măsura lui.

Fusese obligat de mai multe ori să strângă din dinți pentru a rezista pornirii de a se opri măcar o clipă.

Merseseră astfel toată ziua, evitând satele și potecile unde armata portugheză ar fi putut să le întindă o cursă. Când traversau spații descoperite, erau nevoiți aproape să alerge ca să nu se ivească un avion de recunoaștere care să-i repereze.

În pădure dimpotrivă, trebuia să-și croiască drum cu *catana* în mijlocul harababurii de plante cățărătoare și liane.

La prânz nu-și acordaseră decât o scurtă oprire lângă un râuleț ca să bea apă și să mănânce o cutie de conserve de carne cu *kuangas*, un fel de pesmeți de manioc copti precum pâinea.

După aprovizionarea cu apă, au fost nevoiți să plece fără să-și mai tragă o clipă sufletul. Portughezii instalaseră multe posturi ca să poată controla toată regiunea. Patrulele exercitau o pază vigilentă pentru a face imposibil accesul spre Coa. Dacă li se descopereau urmele, portughezii ar fi început să-i hăituiască.

Seara își găsiseră refugiu în mijlocul unei păduri destul de dese care reducea mult pericolul unui atac prin surprindere. Dispensat de serviciul de pază ca „necombatant”, Hubert dormise buștean.

A doua zi decursese în același fel. De câteva ori fuseseră obligați să se pună la adăpost în mare grabă pentru a nu fi

reperați de avioane. În timpul după-amiezii trecuseră o colină situată la aproximativ doi kilometri de un post al armatei.

Prezența a trei elicoptere îi îngrijorase tare mult pe rebeli. Nu era un lucru obișnuit așa de aproape de Coa. Asta însemna că portughezii reperaseră urmele lăsate de grup, sau că se pregătea o acțiune.

Fernando hotărâse să fie și mai prudenți.

Deocamdată mergeau în mijlocul câmpiei cu ierburi gigantice îndreptându-se spre colinele acoperite cu o vegetație deasă de un verde închis. De partea cealaltă se afla Coa.

Dacă totul mergea bine, la căderea nopții erau acolo...

*

Hubert înțelese că se apropiau de Coa în momentul în care trei bărbați țâșniră pe neașteptate dintre ferigile arborescente, ținându-i cu armele.

Micul grup se urcă anevoie pe coasta muntelui. Potecile fuseseră minate atât de portughezi cât și de rebeli din ALNA. O tăiau deci prin mijlocul pădurii, urmând niște cărări inexistente, dintre care cele mai multe nu erau decât urmele lăsate de trecerea animalelor sălbatice...

După acest prim contact, au mai mers încă o jumătate de oră înainte de a ajunge în sfârșit într-un luminiș unde se aflau vreo zece colibe prăpădite.

— Angola liberă, îi declară cu emfază Fernando.

La cea mai mare dintre colibe stătea atârnat drapelul celor din GRAE, alb și galben, traversat în diagonală de o bandă roșie pe care se găsea imprimată o stea albă. Murdar și rupt, steagul semăna mai mult cu o otreapă veche decât cu un stindard victorios. Un adevărat simbol...

Rebelii nu erau prea grozav înzestrați. Cu excepția a unu-doi care purtau uniforme relativ noi, toți erau în zdrențe. Femeile purtau rochii zdrențuite sau bucăți de pânză rustice, făcute din fibre vegetale țesute grosolan. Copiii erau goi, cu pântecele umflat de malnutriție și absența vitaminelor.

Armamentul bărbaților era dintre cel mai felurit. Câteva puști sau pistoale-mitralieră moderne stăteau alături de anticele puști de soc și de canhangulos, un fel de puști meșterite din piese recuperate de la alte arme.

Sosirea grupului fu salutată cu strigăte de bucurie. Fernando deschise un buzunar al rucsacului și scoase bomboane pe care le împărți copiilor.

Conștient de impresia pe care o putea produce locul și locuitorii asupra lui Hubert, Fernando crezu util să precizeze:

— Aici nu este decât un avanpost. Coa este mai departe în interiorul pădurii...

Apoi dădu din umeri și adăugă:

— Oricum, contează faptul că trăiești liber... Hubert nu ținea deloc să înceapă o dezbatere pe această temă. Tocmai se pregătea să-și dea jos rucsacul când angolezul îl opri.

— Trebuie să mergem mai departe, îi zise el. Nu mai avem mult dacă vrem să ajungem înainte de a se face noapte...

Doi ghizi se alăturară grupului și își continuară înaintarea epuizantă prin pădurea care se închidea deasupra capetelor lor, formând un acoperiș vegetal gros. În ciuda altitudinii, domnea o atmosferă de seră. Toți țăntarii de pe lume părea să-și fi dat acolo întâlnire, pentru a-i hărțui pe oameni.

Totuși acum se puteau folosi căările, ceea ce facilita mult mersul. Pe de altă parte, nu mai exista riscul de a nimeri peste o patrulă portugheză, în ciuda oboselii, oamenii începuseră să vorbească între ei. Fernando trebuia să răspundă la un potop de întrebări.

Izolați de luni de zile, chiar de ani, oamenii voiau să știe ce se petrecea afară.

A mai fost nevoie de încă două ore ca să ajungă la ceea ce trebuie să fi fost o plantație înainte de declanșarea rebeliunii.

Apusul soarelui colora în mov piscurile înalte ce se ridicau în jurul văii mici care adăpostea satul.

Vreo cincizeci de colibe erau răspândite în jurul clădirii principale. Aceasta, construită trainic, fusese incendiată, apoi reconstruită în mod grosolan. Acoperișul dispărea sub un talmeș-balmeș de liane ce serveau drept camuflaj. La fel stăteau lucrurile și cu celelalte colibe, ascunse sub crengile copacilor înalți.

De sus, dintr-un avion zburând la cinci sute sau o mie de metri, era practic imposibil să se distingă altceva decât covorul uniform al pădurii.

— Asta nu-i decât o parte, din Coa, îi explică Fernando. Mai sunt și alte sate, la fel ca acesta, în văile vecine. Schimbăm deseori locul ca să evităm bombardamentele. Dacă ne-am fi grupat într-un singur loc, aviația ar fi reușit să ne descopere până la urmă. Așa însă, aproape că suntem la adăpost...

Suspină.

— Evident, ni se întâmplă uneori să avem un camuflaj prost și să ne trezim cu bombe, admise el. Atunci ne reconstruim colibele în altă parte...

Noii sosiți fură primiți cu un entuziasm puțin cam prefăcut. Se vedea clar că era vorba de o tradiție, dar că moralul nu mai avea nici un amestec.

Contrar a ceea ce afirmase Fernando, Hubert nu văzu o mare diferență față de primul sat prin care trecuseră. Aceeași rebeli în zdrențe, aceleași femei cu sâni plați și haine grosolane din fibre vegetale, aceiași copii cu membre subțiri și pânțelele umflate...

În realitate, Armata de Eliberare nu era formată decât din niște învinși a căror decrepitudine nu putea decât să se accentueze. Hubert chiar că nu vedea de ce s-ar fi ostenit portughezii să vină să-i scoată din bârlog.

În halul în care erau și cu armamentul heteroclit de care dispuneau nu puteau reprezenta o veritabilă amenințare. Era destul să fie lăsați în munții lor și să fie împiedicați să iasă de acolo.

De fapt Coa nu era decât o imensă tabără de prizonieri creată de natură...

Hubert și Fernando au fost conduși până la o colibă care nu avea ferestre, iar pe jos nu se zărea decât un simplu așternut de frunze uscate.

Hubert se debarasa de rucsac cu o mare ușurare.

— Vom petrece noaptea aici, îi zise Fernando care părea epuizat.

Apoi angolezul își lăsă și el rucsacul jos trecându-și o mână peste fața plină de sudoare.

— Șefii politici și militari se află în alt sat, adăugă el. Te vom conduce mâine acolo. În seara asta e prea târziu...

*

Hubert fu trezit din somn de o mână care îl scutura fără menajamente.

Primul lui reflex fu să se rostogolească pe o parte și să lovească cu pumnul.

Dar își aminti, se opri la timp și scoase un mârâit ca să arate că se trezise.

Deschise ochii și îl văzu pe Fernando care ținea în mână o lanternă care abia lumina.

— Trebuie să te scoli imediat, îi zise angolezul. Trebuie să părăsești imediat satul...

Afară era noapte de-a binelea. Hubert auzi şușoteli și chemări înăbușite.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Hubert mirat. Doar nu ne-au atacat portughezii!

— Nu pune întrebări! i-o reteză Fernando. Trebuie să pleci cât mai repede...

Hubert se ridică reținându-și un căscat, luă plosca să-și stropască fața și se limpezi pe deplin la minte.

— De ce atâta grabă? zise el. Ieri seară îmi spuseseși că mă vei conduce în alt sat ca să...

— Nu-ți pot explica, zise Fernando. Să zicem că s-a produs o nepotrivire care ne obligă să ne modificăm planurile!

Hubert înțelese că nu va afla nimic mai mult. Nu-i mai rămânea decât să facă ce-i spusese Fernando. Va afla el până la urmă motivul acestei mutări în plină noapte.

Trei minute mai târziu era gata de drum.

— Te va însoți un grup de zece oameni, îi spuse Fernando pe când ieșeau din colibă. Orice s-ar întâmpla, respectă-le cu scrupulozitate instrucțiunile.

Hubert dădu din cap fără să-și poată ascunde o mare nedumerire. Dacă ar fi fost vorba de un atac, s-ar fi auzit împușcături. În aceste condiții însă era greu să presupună ceva.

Totul se petrecea de parcă foarte curând satul avea să fie teatrul unui eveniment neprevăzut la care voiau cu orice preț să-l împiedice să asiste.

— Și dumneata? întrebă Hubert.

— Deocamdată rămân aici, răspunse Fernando. Voi veni și eu poate mai târziu...

Oamenii din escortă erau deja gata.

Numitul Oscar Manuel, un lungan îmbrăcat cu un fel de uniformă și purtând pe cap o pălărie de pai găurită, îi strânse mâna lui Hubert și îi spuse să stea în spatele lui de îndată ce vor porni la drum.

— Dacă ăsta începe să tragă, aruncați-vă la pământ și nu mai mișcați, conchise el mișcându-și pistolul-mitralieră.

Hubert găsi recomandarea cel puțin ciudată de vreme ce se considera că se aflau într-o zonă unde armata portugheză nu îndrăznea să se aventureze.

Mai remarcă că rebelii erau înarmați până în dinți. Aproape toți aveau grenade prinse la centură. Unul dintre ei purta chiar și o bandă de cartușe încrucișată peste piept.

Oscar Manuel ridică pumnul și dădu semnalul de plecare.

*

Hubert îl urma pe Oscar Manuel ca o umbră. Zorii licăreau și marea pădure începea să se trezească.

Cu toate că soarele nu se ridicase încă, acoperișul de frunze întreținea o atmosferă de seră la nivelul solului. Iar Oscar Manuel imprima mersului un ritm infernal.

Ai fi zis că solul îl ardea la tălpi și că propria lui existență depindea de graba cu care se îndepărta de satul pe care-l părăsiseră. În spatele lui, Hubert asuda abundant.

Încercase de câteva ori să-i pună întrebări angolezului.

Zadarnic. Oscar Manuel îl invitase scurt să nu se obosească.

Hubert nu insistase.

La început apucaseră pe o cărare care mergea până la sat. Apoi, când se iviseră primele gene de lumină, apucaseră spre nord traversând o zonă cu frunziș des. De atunci urmau o cărare abia vizibilă în mijlocul vegetației dense.

Zadarnic își bătuse capul Hubert, nu găsea nici o explicație logică pentru ceea ce semăna cu o fugă. Dacă ar fi fost vorba de o operațiune pusă la cale de portughezi, s-ar fi organizat apărarea satului, sau toți locuitorii lui s-ar fi retras în același timp. Pe de altă parte, dacă ar fi vrut să i se ascundă ce se petrecea la Coa, ar fi fost suficient să-l fi lăsat la Luanda sau să-l ducă la frontieră pe un alt drum.

Nu, cu siguranță că se petrecuse un eveniment neprevăzut chiar la Coa. Un eveniment de care Fernando nu știa când părăsise capitala...

Acum apucau pe altă cărare, tot spre nord. Hubert avu sentimentul că evitaseră în mod voit un sat.

În față, Oscar Manuel forța tot timpul ritmul, strângând în mână pistolul-mitralieră.

Hubert simțea că nu va putea să continue multă vreme în acest ritm. Oamenii începeau și ei să obosească și mica coloană avea tendința să se lungească.

Și mai era ceva de neînțeles în această poveste. În ajun, sosind în sat, Hubert constatare că armamentul pe care îl aveau rebelii era foarte inegal. Or, toți oamenii care îl însoțeau aveau arme în perfectă stare. Nici unul dintre ei nu. Avea vreo canhangulo, o armă mai mult pitorească decât eficace, într-un fel, satul se lipsise de forța lui de șoc pentru a-l escorta pe Hubert.

Dar de ce?

În momentul în care intrau într-o zonă rectilinie a cărării, Oscar Manuel se opri brusc și se aplecă să examineze ceva pe sol.

Se ridică imediat și lanșă un avertisment. Apoi îl invită pe Hubert să-l urmeze în mijlocul hățșurilor care mărgineau cărarea. Ca un singur om, toți ceilalți *guerilleros* se puseseră la adăpost.

Auzi atunci dinspre stânga o voce puternică pronunțând o frază lungă într-un dialect de neînțeles pentru Hubert.

Drept răspuns, Oscar Manuel trimise o rafală în direcția ei.

Ascultând de acest semnal, un schimb de focuri susținut izbucni din toate părțile, însoțit de urlete cumplite.

Fără să încerce să înțeleagă ce se petrecea, Hubert se aruncă imediat la pământ. O rafală străpunse frunzișul chiar în locul pe care îl ocupase cu o clipă mai înainte.

O grenadă ofensivă explodează la trei metri de el cu o flacără portocalie. Suflul îi trecu pe deasupra capului.

Preț de un minut vacarmul fu de-a dreptul înspăimântător. Agresorii se instalaseră de cealaltă parte a cărării așteptându-i să cadă în cursa întinsă. Și probabil că poziționaseră și o pușcă-mitralieră care să bată toată vecinătatea lor. Gloanțele șuierau în toate direcțiile.

Deodată se făcu liniște.

Nu era nevoie să fii vrăjitor ca să-ți dai seama că agresorii ieșiseră învingători. Imediat începură să scotocească prin hățșuri, dându-le lovitura de grație celor răniți.

Hubert ar fi vrut să se poată ascunde în pământ...

Nici nu putea fi vorba să se ridice și s-o ia la fugă. La cel mai mic gest ar fi mișcat frunzișul și ar fi urmat rafala.

Oricum, mai bine să-și încerce norocul. Se ridică cu mâinile la înălțimea umerilor.

Imediat apărură lângă el doi negri cu fețe sălbatice. O secundă rămaseră uimiți, surprinși că dădeau acolo peste un alb.

Apoi unul dintre ei îndreptă pușca spre capul lui Hubert.

Când să apese pe trăgaci, celălalt îi îndepărtă țeava armei și glonțul se pierdu în desiș.

Se apropiaseră și alți negri. Urmă o discuție între ei, unii înclinând spre o execuție pe loc, alții spre amânare.

Hubert preferă să păstreze tăcerea. Cu siguranță că tot n-ar fi înțeles ce ar fi încercat să le spună...

Până la urmă partizanii amânării câștigară partida.

Unul îi legă mâinile la spate, altul îi înnodă o batistă jechoasă la ochi, al treilea îi trecu o frânghie în jurul gâtului ca să-l poată trage...

XII

Enrique Sagarra inspecta armele și munițiile recuperate care fuseseră depuse într-o colibă înainte de a fi repartizate rebelilor.

Erau acolo tot felul de arme, de la vechiul Mauser de 7,92 până la pușca franceză MAI 49, câteva antichități venerabile și un CAL Herstal aproape nou.

Se întâmplase ceva de necrezut!

Dintr-o trupă virtualmente demoralizată și gata să intre în debandadă, *Tigrul* reușise să facă niște învingători aureolați de o glorie nouă.

Trebuie spus că norocul fusese de partea lui încă de la început.

Un noroc insolent...

Nici unul din oamenii lui nu fusese prins când părăsiseră capitala. Unele după altele, toate grupurile reușiseră să treacă prin plasa întinsă de armata portugheză și să ajungă fără incidente la locul de regroupare, lângă drumul spre Carmona.

Ideea *Tigrului* era de o simplitate genială. Pentru că drumul spre Luanda îi era iremediabil interzis, avea de gând să dea o dublă lovitură.

Pe de o parte va regla definitiv vechea neînțelegere dintre MPLA și GRAE, eliminându-o pur și simplu pe aceasta. Pe de altă parte, va recupera oamenii care îi lipseau pentru a asigura succesul operațiunii pe care descoperirea lui prematură la porțile Luandei o compromisese foarte mult.

Deplasându-se prin marșuri forțate, grupul de comando ajunsese în vecinătatea vechiului „triunghi” unde se găsea Coa pe vremea când ALNA teroriza regiunea.

Lipsiți de provizii, constrânși vreme de patruzeci și opt de ore să se hrănească cu rădăcini și scoarță de copac, rebelii se strecuraseră printre patrulele și posturile de pază portugheze care supravegheau pădurea.

Călăuziți de un noroc pur și simplu absurd, se năpustiseră asupra primului sat al celor din ALNA fără să fie observați de oamenii de pază.

Surpriza fusese totală. Înainte ca locuitorii să priceapă ce li se întâmpla, *Tigrul* pusese deja stăpânire pe sat și grupase toată

lumea în centrul lui.

Oamenilor le vorbise simplu. Târgul propus nu era complicat. Ori acceptau să lupte alături de el și de MPLA; ori nu vor mai apuca apusul soarelui.

Dintr-o bandă de fricoși care se ascundeau în mijlocul munților fără să îndrăznească să miște, avea să facă din ei adevărați eliberatori ai țării. Cei care îl vor urma vor avea armele cele mai moderne și mai multe muniții de cât ar putea să consume, în plus, după ce portughezii vor fi exterminați până la unul, vor primi locurile pe care democrația le rezerva eroilor. Vor merge toți în mașini frumoase și vor locui în cele mai luxoase vile din Luanda. Străzile principale vor primi numele lor. Cei care vor dori își vor putea alege cele mai frumoase albe.

Cocoțat pe o ladă veche, *Tigrul* găsisese cele mai potrivite cuvinte ca să le promită raiul pe pământ...

Aproape toți îl aclamaseră și se încolonaseră în spatele lui.

Nehotărâții și recalitrânții fuseseră spintecați pe loc. Femeile lor fuseseră dăruite oamenilor *Tigrului*, lipsiți de acest gen de distracție de la atacul asupra taberei de vânători.

Îndrumat de noii recruți, *Tigrului* îi fusese foarte ușor să dejoace vigilența oamenilor de pază și să se năpustească imediat peste al doilea sat.

Acolo se repetase același scenariu, urmat de o frumoasă scenă de masacru și de un viol în toată regula, la care cei noi se simțiseră datori să participe cu veselie.

Un al treilea sat opusese o rezistență numai de formă înainte de a capitula și el...

Urmase al patrulea...

Astfel, în mai puțin de patruzeci și opt de ore, *Tigrul* se pomenise comandantul a aproape două sute de oameni întărâtați de mirosul sângelui și de perspectiva viitoarelor violuri.

Atunci începuse să se răspândească vestea în Coa. Oamenii continuau să sosească din toate părțile pentru a lupta sub ordinele „adevăratului eliberator al Angolei”.

Acum trebuia să se facă cât de cât o organizare. În primul rând trebuia să se repartizeze armele, astfel încât să se constituie unități aproape omogene.

Coa adăpostea peste o mie de rebeli apti de luptă. Iar până în prezent nici un șef din ALNA nu fusese capturat sau ucis. Era mai mult ca sigur că se va produce o ciocnire.

Una dintre primele griji ale *Tigrului* fusese să instaleze baraje

pe cărările capabile să asigure siguranța zonei pe care tocmai o cucerise și să prevină orice atac. Prin surprindere încercat de ALNA. Cea mai bună apărare constituind-o atacul, *Tigrul* trimisese mai multe patrule să organizeze ambuscade în partea inamicului. El însuși ținuse să participe la una din ele ca să dea exemplu.

Cu această ocazie, Enrique fusese avansat „ajutor de comandant”, având drept misiune să pună ordine în acel bazar care era noua trupă a *Tigrului*.

Nu era deloc lucru ușor!

Anarhia era atotputernică, conform unei solide tradiții africane. Pentru încadrarea noilor recruți, toți cei care făcuseră parte din grupa de comando venită din Zambia fuseseră numiți sergenți. O astfel de măsură avea toate șansele să pună probleme.

Oamenii *Tigrului* erau în majoritate *bambunduși*, pe când ceilalți erau mai cu seamă bakongoși. Dușmănia ancestrală dintre cele două triburi amenința să reapară cu prima ocazie.

Pe de altă parte, nu isprăviseră cu ALNA. Abia acum urmau să înceapă adevăratele dificultăți. Trebuia să se evite o înfruntare generalizată, în cursul căreia oamenii ar fi putut să refuze să tragă în vechii lor prieteni sau, ceea ce nu era exclus, să-și întoarcă armele împotriva celor din MPLA.

Atâta vreme cât era vorba de încăierări limitate în care beneficiau de superioritate numerică, pericolul era redus. Dar nimeni nu putea să prevadă ce se va întâmpla atunci când va veni momentul să se dea bătălia împotriva unui adversar cu mult superior.

Se putea termina cu acele tratative întortocheate specifice negrilor, în urma cărora celor două tabere cădeau un moment de acord să se unească împotriva inamicului portughez. Dar tot așa de bine se putea ajunge și la un masacru.

În urma succeselor lui incredibile, *Tigrul* părea că are o încredere de nezdruncinat în steaua lui bună. Enrique era mult mai sceptic în privința rezultatului final.

Tocmai termina inventarul armelor când doi rebeli pătrunseră în colibă aducând vreo zece puști și pistoale-mitralieră pe care le aruncară la întâmplare în grămadă.

Unul dintre ei explică că tocmai nimiciseră o grupă a celor din ALNA și că îl chema *Tigrul*.

Enrique se duse în coliba care servea drept cartier general.

Marele *bambundu* era gol până la brâu și avea o cârpă însângerață prinsă în jurul umărului.

— A fost tare camarade, îl anunță el cu veselie. După cum poți să vezi, norocul nu m-a părăsit...

Apoi se întunecă puțin la față.

— Numai o zgârietură, adăugă el arătând pansamentul improvizat. Dar ar fi fost destul o mică deviere de douăzeci de centimetri într-o anumită parte...

Arătă spre banca din ramuri groase curățate grosolan.

— Stai jos, camarade, avem de vorbit foarte serios.

Enrique se așează dând din cap și își aranja din instinct tocul pistolului.

— Tocmai am terminat inventarul armelor și munițiilor.

Tigrul îl întrerupse cu un gest.

— Nu e vorba de asta, făcu el coborând glasul. Am toată încrederea în tine.

Înclină din nou capul arătând spre umăr.

— Poate că e un semn al destinului care îmi amintește că nimeni nu trăiește veșnic, reluă el. Într-o zi norocul meu s-ar putea să se uite în altă parte când va trage în mine un imbecil...

Enrique își simți ritmul cardiac accelerându-se ușor.

— Am intenția să câștig timp trimițând emisari pentru a propune un armistițiu celor din ALNA, continuă *Tigrul*. Eu cred că vor accepta, deși nu e chiar atât de sigur.

Făcu o pauză.

— Orice s-ar întâmpla, e mai bine să știm doi, continuă el. Dacă voi fi ucis, tu vei lua comanda. Trebuie deci să cunoști adevăratul obiectiv al misiunii noastre.

Enrique rămase netulburat.

Începuse să creadă că faimoasa „operațiune” la care făcuse aluzie interlocutorul său nu era decât o invenție.

Și acum, fără înconjur, voia să-i destăinuie secretul!

Din cauza unei banale zgârieturi... Enrique simți că trebuia să spună ceva. Deschise gura, dar Tigrul nu-l lăsă să vorbească.

— La început, acest comando trebuia să facă un raid prin Luanda pentru a alerta opinia publică internațională, îi explică el. Am fi putut conta pe o sută cincizeci de oameni, plus cei pe care i-am fi atras în ultimul moment. Ai putut vedea că aveam arme destule pentru toată lumea. Un grup ar fi pus mâna pe închisoare prin surprindere, distrugând zidurile cu bazooka, în timp ce altul ar fi pus stăpânire pe postul de radio pentru a îndemna populația

la revoltă. Am fi putut face un mare număr de pagube în centru și în cartierele rezidențiale. Până când să reacționeze portughezii, noi ne-am fi retras în afara orașului... Dădu din umeri și suspină.

— Am greșit vrând să decapitez GRAE și trimițându-te să ataci casa unde șefii ei trebuiau să se întâlnească cu ziaristul francez, continuă el. De altfel, informațiile pe care le-am putut obține înainte de plecarea noastră indică că eram trădați și că portughezii cunoșteau prezența grupului nostru la periferia Luandei. Cum planul nostru se baza pe o surpriză totală, ne-ar fi așteptat un eșec sigur dacă insistam. De aceea am hotărât că trebuie să ne retragem înainte ca armata să pună mâna pe noi...

Enrique știa cum trebuia să-l ia. Acum că *Tigrul* apucase pe calea confidentelor, trebuia să nu-l lase să se răzgândească.

— Ai făcut bine, aprobă el cu convingere. Un șef adevărat se recunoaște după rezultatele pe care le obține! Conduci de acum înainte peste două sute de luptători și ești pe cale să impui propria ta lege organizației GRAE pe propriul ei teritoriu! Negrul se umflă în pene.

— E adevărat, admise el fără falsă modestie. Și mai am o surpriză pentru GRAE! Dacă acceptă armistițiul pe care i-l propun, o va face doar pentru a avea timp să-și strângă forțele înainte de a ataca. Din nefericire pentru cei din GRAE, nu voi mai găsi pe nimeni...

În fața uimirii lui Enrique, angolezul izbucni într-un râs satisfăcut.

— Știi că portughezii i-au adunat pe foștii *guerilleros* capturați sau raliați în niște sate, zise el. Oamenii nu sunt considerați prizonieri, dar nu au dreptul să părăsească satul atâta timp cât își ispășesc condamnarea...

Râse și mai tare.

— Portughezii sunt tare naivi!

Luă o hartă, o desfăcu pe masă și indică un punct situat între liniile albastre ce reprezentau râurile Loge și M'Bridge.

— În acest loc există mai multe sate de reeducare, preciza el. Totalizează peste șapte mii de locuitori, inclusiv femeile și copiii. După cum poți să constăți, nu sunt decât la câțiva zeci de kilometri de coastă.

Tigrul redeveni brusc serios și-l cercetă pe Enrique cu o privire plină de șiretenie.

— Am reușit să introducem acolo oameni de-ai noștri, explică

el. La semnalul nostru, locuitorii îi vor masacra pe cei câțiva portughezi care îi supraveghează și vor trece de partea noastră. La început vom dispune de aproape două mii de luptători și sperăm ca mișcarea să se întindă în toată regiunea...

O sclipire plină de cruzime îi trecu prin privire.

— Răzmerița trebuia să aibă loc simultan cu atacul asupra Luandei, adăugă el. Pentru că asta nu mai e posibil în condițiile prevăzute, ne vom deplasa până la sate pentru a da o mână de ajutor oamenilor și să-i trecem în rândurile noastre. Portughezii supraveghează mai cu seamă nordul și sud-vestul locului unde se află Coa pentru a împiedica infiltrările spre Congo sau spre Luanda. Vom părași pădurea pe la vest. Grație ghizilor care au trecut de partea noastră, vom evita cu ușurință posturile portughezilor.

Se întrerupse.

— Vom pleca mâine sau cel mai târziu poimâine, conchise el. Când ALNA ne va ataca, noi vom fi departe...

Enrique se încruntă.

— Nu cred că oamenii tăi vor ajunge departe doar cu câteva puști și niște *catanas*, zise el. Armata va face tot ce-i stă în putință să-i neutralizeze...

Tigrul zâmbi.

— Nu ți-am spus încă totul, camarade, declară el. Cum va începe răzmerița, un cargou va debarca arme și muniții la sud de Ambrizete. O să ai cu ce echipa peste zece mii de oameni!

Aerul de neîncredere pe care îl avea Enrique părea că îl amuză teribil pe negru.

— Poți avea încredere în mine. Nu vor fi doar *canhangulos*! zise el. Vor fi chiar mai multe tunuri și mitraliere antiaeriene. Va fi o mare surpriză pentru portughezi. Până să aducă întăriri, noi ne vom întinde puterea asupra întregii regiuni, iar ALNA va fi obligată să treacă de partea noastră...

Enrique era de-a dreptul stupefiat.

În sfertul de oră următor, Tigrul îi încredința toate detaliile operațiunii, indică nume și parole, preciza puncte de adunare, dezvălui coordonatele exacte unde urma să aibă loc debarcarea, aminti diferitele semne de recunoaștere, dezvălui complicități...

Lui Enrique nu-i venea să creadă!

— Vasul acesta de unde vine? întrebă el.

Negrul scutură din cap.

— Asta, camarade, n-ai voie să știi...

Se ridică.

— Acum e vremea să-ți reiei lucrul. Fă în așa fel ca banda asta de gălăgioși să semene cu o armată și fii gata să pornești mâine la prima oră. Dacă e nevoie, pune să fie împușcați doi-trei ca să te faci respectat...

În timp ce Enrique se pregătea să iasă din colibă, negrul îl chemă înapoi.

— Era să uit ceva...

Avu o ezitare ca un cabotin care își pregătește efectele.

— Adineauri am făcut un prizonier, declară el. Ziaristul francez de la Luanda...

Enrique făcu un efort supraomenesc să rămână nepăsător.

— N-am luat încă nici o hotărâre în privința lui, adăugă Tigrul. S-ar putea să fie util, dar tare am chef să-mi pun oamenii să-i taie gâtul...

*

Hubert începea să simtă dureri serioase în umeri și în brațe.

Se întrebă nu fără îngrijorare cum avea să se sfârșească toată povestea asta.

Noaptea se lăsase peste Coa și trăia în aceeași nesiguranță...

Încercase de mai multe ori să-și desfacă legăturile care îi țineau mâinile la spate. Trudă zadarnică!

Mâinile îi amortiseră deja, din cauza circulației aproape întrerupte.

În timpul zilei auzise un zgomot mare de voci în exteriorul colibeii unde era ținut prizonier. Dar nimeni nu găsisese de cuviință să vină și să-i explice în mâinile cui căzuse, nici pentru care motiv îl țineau închis.

În două rânduri, niște negri cu mutre numai bune de spânzurat îi aduseseră un fel de zeamă pe bază de amoniac. Îl dezlegaseră ca să poată mânca, dar ținuseră degetul pe trăgaciul armelor.

Hubert nu reușise să scoată nici o vorbă de la ei.

După ambuscada în care căzuse escorta lui, nu era greu de ghicit de ce Fernando încercase să-l îndepărteze în plină noapte din satul unde se aflau.

Era clar că nu prea domnea armonia între diferitele grupuri retrase în Coa...

Cu siguranță că angolezul intenționase să-l împiedice să afle că unele clanuri duceau între ele o luptă fratricidă. Îndepărtându-l de satul amenințat, Fernando sperase că nu va observa nimic. În fața străinilor și mai ales a unui ziarist, trebuia să se dea

impresia că rebeliunea prezenta un front unit...

În timpul zilei Hubert avusese impresia că tabăra adăpostea pe puțin o sută de oameni, unul mai gălăgios decât altul. O dată cu căderea nopții se instalase treptat și liniștea. Nu se mai auzeau decât sforăituri.

Din cauza durerii din brațele amortite, Hubert nu reușea să adoarmă. Zadarnic se sucise pe toate părțile, nu ajungea să-și găsească o poziție suficient de confortabilă.

Pe lângă asta, instinctul îi spunea că trebuie să rămână treaz.

Neputând să se uite la ceas, pierduse noțiunea timpului. Putea să fie miezul nopții sau două dimineața...

Până la urmă căzuse într-o stare de semi-somnolență, când un șoc ușor îi atrase deodată atenția, O santinelă care își făcea rondul? Un animal?

Câteva minute în șir domni liniștea cea mai desăvârșită, astfel încât se întrebă dacă nu cumva visase. Apoi se auzi un pârâit foarte slab în apropiere iar ușa colibei începu să se deschidă ușurel.

Hubert se mișcă cu ochii țintă la ușă. O siluetă se strecură încetiu în interiorul colibei.

Era un moment critic. Hubert nu mai îndrăznea să miște.

Dacă era ceea ce-și închipuia el, atunci nu risca nimic. Dar putea să fie și un *guerilleros* venit pe ascuns să-i taie gâtul din răzbunare personală, pentru că pur și simplu era alb.

În acest caz ar fi trebuit să strige, să dea alarma...

Fasciculul unei lanterne îl orbi o fracțiune de secundă.

— Fără fente, Hube, șopti atunci o voce. Eu sunt...

Hubert ar fi sărit în sus de bucurie dacă ar fi putut! Era vocea lui Enrique!

Enrique asta... Așadar, presupunerile lui cele mai extravagante se adevăreau. Contrar oricărei variante plauzibile, oamenii Tigrului se aflau la Coa. Ei îl capturaseră în dimineața trecută. De necrezut!

Hubert își zise că nu și-ar mai fi făcut atâtea griji dacă ar fi fost lăsat să vadă unde îl duceau în loc să-l lege la ochi și să-l tragă după ei ca o oaie la abator.

Fără să piardă nici o clipă, Enrique se strecurase în spatele lui și îi tăiasse legăturile. Hubert își mușcă buzele să nu urle când sângele începu din nou să-i circule normal.

Apoi încercă cu stângăcie să se maseze.

— Vino, făcu Enrique, o să te alinți mai târziu...

Îi întinse lui Hubert o pușcă Kalașnikov și o traistă cu vreo șase încărcătoare.

— Fii atent, îi recomandă el. E încărcată... Mai aprinse o clipă lanterna pentru a-i permite lui Hubert să-și fixeze traista la centură. Enrique avea și el o armă asemănătoare și, pe lângă pistol, centura lui era împodobită cu o întreagă provizie de grenade.

— Ani eliminat santinela care făcea de pază în fața colibei, dar mai sunt și altele în tabără.

Se apropie de ușă și aruncă o privire în exterior.

— Drumul e liber, șopti el. Urmează-mă... Hubert nici nu putea să-și dorească altceva.

Strecurându-se unul în spatele celuilalt printre colibe, cei doi ajunseră la o potecă care abia se zărea din cauza întunericului aproape total.

Apoi se îndepărtară, ferindu-se să agite vegetația care îi atinge ușor. Enrique se opri și își apropie capul de cel al lui Hubert.

— La cincizeci de metri înaintea noastră e o santinelă, șopti el. Să nu miști de aici, mă ocup eu de ea...

Cu mâinile încă pe jumătate amortite, Hubert n-ar fi putut să-i fie de nici un folos.

Nu peste mult timp Enrique se întoarse.

— Poți veni, îl anunță el. Pe stânga e un baraj mai important, dar nu ne va fi greu să-l ocolim...

Își reluară înaintarea cu toate simțurile la pândă. *Tigrul* trimisese câteva patrule în jurul taberei ca să descopere o eventuală apropiere a celor din ALNA în timpul nopții. Din nefericire, Enrique nu cunoștea itinerariile pe care acestea urmau să le parcurgă. Pe de altă parte, riscau să dea peste un grup de ALNA venit în recunoaștere.

— Am să-ți explic despre ce e vorba, îi zise Enrique. În caz de încăierare, fiecare pentru el. Trebuie ca cel puțin unul dintre noi să poată da alarma.

În vreme ce se strecurau cât puteau de repede prin vegetația deasă, Enrique începu să-i povestească lui Hubert tot ce aflase de la *Tigrul*.

Abia rezumase operațiunea, fără să intre în detalii, când auziră deodată strigăte de alarmă în urma lor.

— Asta e, zise Enrique suspinând. Știe că am șters-o...

Apoi înjură cu o abundență care ținea de originile lui spaniole.

— *Tigrul* va face tot ce-i stă în putință să pună mâna pe noi, zise el. Acum va câștiga cel mai iute...

Hubert își zise că le trebuia mult să ajungă primii la liziera pădurii.

Și, imitându-l pe Enrique, forță și el pasul.

*

Se crăpa de ziuă.

Hubert și Enrique fugeau mereu, gâfâind din greu, șiroind de sudoare.

Încă nu se vedea liziera pădurii. Dumnezeu știa dacă aveau să ajungă la ea vreodată!

În spate, haita urmăritorilor se apropia.

Mai bine antrenați decât ei pentru deplasarea prin vegetația deasă, rebelii câștigau pe nesimțite teren. De acum înainte nu mai era decât o chestiune de timp.

Fugarii știau prea bine asta. În ciuda eforturilor făcute, erau siguri că vor fi ajunși. Avea prea puțină importanță dacă prinderea lor se întâmpla peste o jumătate de oră sau peste o oră. Nu reușeau să scape de oamenii *Tigrului*.

Continuau totuși cu energia disperării, biciuiți de frunziș și de lianele înșelătoare, alergând imediat ce apărea un spațiu relativ degajat.

Nu mai exista decât o singură soluție pentru ca armata portugheză să fie anunțată la timp de tot ce se uneltea. Ajunși pe punctul de a fi prinși, unul dintre ei va trebui să se sacrifice încercând să-l întârzie pe adversar destul de multă vreme pentru ca celălalt să beneficieze de o amânare incertă.

Era inevitabil!

Începuseră deja să-i audă pe rebeli în urma lor strigându-se unii pe alții pentru a nu se împrăștia prea mult. De îndată ce se făcea ziuă, urmele lor vor fi mai ușor de observat.

Chiar dacă ar fi ajuns la liziera pădurii înainte de a fi prinși din urmă, tot le-ar mai fi trebuit timp ca să ajungă la primul post portughez, până la care mai erau câțiva kilometri.

Numai un miracol îi mai putea salva. Fuga lor fusese descoperită mult prea devreme. Le-ar mai fi trebuit un răgaz suplimentar de o jumătate de oră.

Cu dinții strânși, fugarii își continuară goana refuzând să se recunoască învinși.

Copacii se răriră brusc lăsând locul unui luminiș. Urmă o porțiune de desiș scurt, lungă de vreo sută de metri.

Dincolo, în pantă domoală, se întindeau ierburile înalte prin care Hubert trecuse cu atâta osteneală când sosise la Coa în tovărășia lui Fernando.

Mai departe, covorul vegetal urca la asaltul unei colibe mici în vârful căreia creșteau boscheți de arbuști în jurul unor baobabi uriași.

Stimulați de o speranță nebună, Hubert și Enrique se năpustiră în mijlocul ierburilor înalte, indiferenți la tăieturile cu care se alegeau.

Nu parcurseseră nici trei sute de metri când în spatele lor răsunară deodată strigăte.

Rebelii ajunseseră și ei la liziera pădurii...

De data asta nu mai aveau cum să scape!

Până la colină mai erau încă patru sute de metri. Dacă ar fi ajuns pe culmea ei, atunci ar mai fi avut o șansă în încercarea de a opri valul urmăritorilor.

Dar mai întâi trebuia să ajungă până acolo...

— Eu voi rămâne să-i opresc, îi zise Enrique gâfâind. Tu încearcă s-o ștergi...

— Nici vorbă, îi răspunse Hubert. Tu deții toate informațiile...

Pe când Enrique se pregătea să protesteze, o detunătură dublă se auzi deodată în fața lor.

Un hârâit grav traversă aerul pe deasupra ierburilor. Apoi, aproape simultan, urmă zgomotul caracteristic exploziei obuzului de mortiere.

De pe colină, o mitralieră începu să tragă rafale lungi, bătând liziera pădurii și capătul opus al porțiunii cu ierburi.

Hubert și Enrique încremeniră în aceeași secundă. Nu le venea să creadă. Era prea frumos ca să fie adevărat!

Dar gloanțele care șuierau pe deasupra capetelor lor erau cum nu se poate mai reale...

O porniră din nou la fugă spre colină, întrebându-se cine ar putea să fie acești aliați neașteptați care se iviseră așa de oportun.

Urmă explozia altor două obuze de mortiere și câteva secunde o armă automată ținu companie mitralierei. Un elicopter se ridică brusc din spatele colinei. Prin portiera laterală, fugarii zăriră țeava lungă a unei mitraliere de 12,7 în spatele căreia se afla un trăgător cu cască. În vreme ce elicopterul executa un viraj grațios pentru a se menține în afara zonei de foc a armelor care trăgeau dinspre colină, mitraliera lui mătură sistematic banda de

iarbă pe care pătrunseseră rebelii.

Deodată se auzi o voce amplificată de un megafon.

— Luați-o mai spre dreapta, avertiză ea în franceză. În fața voastră terenul e minat...

Fără să încerce să înțeleagă ceva, fugarii își schimbă rapid direcția de înaintare. Câteva clipe mai târziu ajungeau nevătămați la poalele colinei.

Câțiva parașutiști portughezi ieșiră din găurile individuale unde se adăpostiseră pentru a-i ajuta să urce panta.

Fără să-și fi revenit de tot din emoție, fugarii se lăsară duși până la unul din baobabi sub care își instalase comandamentul un căpitan în ținută de camuflaj.

La celălalt capăt al văii se produse debandadă. Puținii rebeli care supraviețuiseră se întorseseră în grabă, refugiindu-se în interiorul pădurii. Elicopterul continua să se rotească deasupra ierburilor în căutarea vreunui rebel încăpățânat...

Căpitanul se prezintă. Se numea Joao de Santos Rente.

— Cred că vă datorăm multă recunoștință, zise Hubert mulțumindu-i, abia trăgându-și sufletul. Cum de ați fost aici chiar la momentul potrivit?

Ofițerul zâmbi.

— Noaptea trecută, un mic comando s-a infiltrat în pădure, explică el. Prin radio ne-a semnalat fuga și direcția în care o porniseți. Am venit aici și ne-am instalat pe poziții cu speranță că nu veți fi prinși din urmă înainte...

Fugarii se uitară unul la altul. Nu părea prea complicat...

— Ar trebui să intrăm în contact cu locotenentul Pimentao de la Siguranța militară, zise Hubert.

Căpitanul zâmbi din nou.

— Locotenentul Pimentao vă așteaptă la Carmona, le spuse el. Va veni un elicopter care vă va duce acolo. Locotenentul crede că aveți să-i povestiți o sumedenie de lucruri interesante...

Hubert și Enrique schimbă din nou o privire elocventă.

Până la urmă nu era nevoie de prea multă vorbărie ca să înțeleagă că portughezii se folosiseră de ei!

— Cum de-ați știut? întrebă totuși Hubert.

— V-am urmărit tot timpul pas cu pas, explică căpitanul. Așa cum am făcut și cu acel comando din MPLA căruia i-am descoperit prezența la Luanda...

Ofițerul dădu din cap făcând un gest care ar fi putut fi luat drept un gest de scuză.

— Eram informați practic oră de oră, continuă el. Dacă ați putut trece atât de ușor, asta s-a întâmplat pentru că noi am vrut-o. Lăsând comando să ajungă la Coa, speram ca lupii să se mănânce între ei...

Întinse mâna spre liziera pădurii supravegheată în continuare de elicopter.

— În Coa sunt prinși ca niște șobolani... Și dacă vor încerca să iasă, suntem gata să-i primim...

XIII

Eulalia făcu ochii mari de mirare recunoscându-l pe Hubert în pragul ușii.

— Tu! exclamă ea cu neîncredere. Credeam că...

Hubert se uită la ea pus pe glume.

— Ți-ți-ți, făcu el. Sunt sigur că mă așteptai. Altfel nu ți-ai fi pus cea mai frumoasă rochie.

— Dar...

Hubert o împinse ușor în interiorul garsonierei și închise ușa în urma lui.

— Haide, sufletele, îi zise el, nu mai fii atât de surprinsă. Să nu-mi spui că locotenentul Pimentao nu te-a anunțat...

Tânăra scutură din cap.

— Nu înțeleg...

Hubert începu să râdă.

— Ești cel mai încântător agent dublu pe care l-am întâlnit vreodată, zise el.

Se aplecă să-i atingă ușor buzele cu un sărut.

— Dacă PIDE ar mai fi avut încă trei-patru ca tine, n-ar mai fi existat rebeli de multă vreme...

Eulalia se încruntă nedumerită.

— Pimentao ar fi putut să mă anunțe că te-a informat, se plânse ea de parcă ar fi gândit cu glas tare.

— Nu mi-a spus nimic, sufletele...

Conștientă că a căzut într-o capcană, tânăra se făcu roșie la față.

— Liniștește-te, continuă Hubert. Ghicisem mai demult...

Ea îi aruncă o privire plină de reproș, deloc convinsă.

— Cum asta?

— Este foarte simplu, răspunse Hubert. După ce siguranța militară m-a pus în libertate, n-am fost nici măcar un moment supravegheat. Totuși, locotenentul nu avea cum să-mi lase frâu liberă fără să știe ce voi face. Dovadă că a știut tot timpul, în aceste condiții, numai tu sau Fernando îl puteați informa atât de bine...

Se întrerupse o secundă.

— Pe de altă parte, în seara în care m-am întors, ai făcut o

greșeală, continuă el. Când Fernando m-a amenințat că mă va uide pe loc, spre el și nu spre mine ai îndreptat pistolul pe care-l aveai în mână...

Eulalia își mușcă buzele.

— Ei bine, ai dreptate, recunosc eu ea.

Păru că ezită, apoi schiță un pas în direcția lui Hubert.

— Nu-mi porți prea mult pică, nu-i așa? se interesă ea cu o voce în care se simțea o fărâmă de neliniște.

Hubert scutură din cap.

— Deloc, o asigură el. Dar în schimb o să-mi faci un mic serviciu. Vei da un telefon în locul meu.

Văzând că fata se uita la el fără să înțeleagă, Hubert preciza:

— Un șantaj foarte urât... Îți voi explica...

*

Noaptea căzuse de multă vreme pește *llha*.

Era plăcut. Un corn de lună apăruse deasupra orizontului. Ramurile cocotierilor foșneau ușor în adierea domoală a vântului.

Restaurantele în aer liber închiseseră deja. Doar câteva localuri, din partea de sud a peninsulei mai erau încă deschise.

Mașina galbenă a Eulaliei era oprită la marginea șoselei ce ducea la micul sat de pescari situat la extremitatea nordică.

Fata se afla la volan.

Locul era pustiu.

Peste tot domnea un calm desăvârșit. Un observator deosebit de atent abia dacă ar fi remarcat, cu un sfert de oră mai devreme, zgomotul slab al unei bărci cu motor trăgând la mal la mică distanță de locul acela.

O umbră apăru deodată sub un cocotier, scrută întunericul, parcurse pe furiș vreo zece metri și se lipi de alt copac.

Trecu un minut. Silueta apăru din nou și începu să înainteze în tăcere.

În mână ținea o armă.

Hubert apăsă pe trăgaciul pistolului. În ciuda amortizorului de zgomot fixat la țeava, împușcătura păru că face un zgomot enorm.

Necunoscutul scoase un strigăt de surpriză și durere, își duse mâna validă la încheietura rănită și înjură.

Se întoarse brusc cu intenția s-o ia la fugă. Hubert ieșise deja din ascunzătoare.

— Stai! strigă el făcând în așa fel încât să-i taie omului drumul. Altfel te trezești cu un glonț în picior!

Înțelegând că pierduse partida, celălalt se opri din alergat.

Era Lester Watson...

— Bună seara, zise Hubert. Se opri se la cinci pași ținând pistolul îndreptat spre el.

— Așa, continuă el, voiai să asasinezi o biată fată fără apărare, sub pretextul că ți-a cerut cinci mii de dolari ca să tacă...

Watson se strâmbă de durere încercând să-și protejeze cât mai bine mâna rănită. Fața își pierduse toată trufia și fruntea îi lucea de sudoare.

— Ești nebun, zise el cu o voce răgușită. Ce vrei?

Hubert râse scurt.

— Cu pistolul voiai probabil doar să te aperi de țăntări?

Reprezentantul CIA nu răspunse.

— N-am avut niciodată încredere în dumneata. Felul în care te-ai năpustit la hotelul meu ca să te joci de-a teroarea nu se potrivea deloc cu rolul pe care îl aveai. Nu numai că exagerai prea mult, dar un diplomat cu post oficial la Luanda cu siguranță că nu s-ar fi comportat așa...

Făcu o mică pauză.

— După aceea mi s-a părut ciudat că nu-ți puneai în aplicare amenințările, continuă Hubert. Am început să-mi pun întrebări. Printre altele, cine era suficient de bine plasat ca să cunoască cu precizie locul unde-și va stabili tabăra de vânătoare Jonathan Weaver și să anunțe grupul de comando conduse de *Tigru*. Informația o puteai obține cu atât mai ușor cu cât cumulai funcțiile de reprezentant CIA și de atașat la consulatul general.

Watson rânji.

— Delirezi, bătrâne! făcu el. Ar trebui să te îngrijești...

— După masacrarea lui Weaver și a celor care îl însoțeau, ai bănuț că Washingtonul va trimite pe cineva să ancheteze, continuă cu răceală Hubert. Dar te-ai gândit că vei fi prevenit sau că trimisul cu pricina va lua legătura cu tine. Și ai început să te neliniștești văzând că nu apare nimeni.

Watson păru că vrea să spună iar ceva, apoi se răzgândi.

— Când ai aflat că un ziarist francez progresist a venit la Luanda, continuă Hubert, ți-ai amintit că asta era una din acoperirile favorite ale celor de la CIA când voiau să-și infiltreze agenții în organizațiile rebele. Și ai trimis după mine trei tipi care să-mi scotocească actele.

— Un adevărat roman! zise cu ironie Watson. Nu ești degeaba ziarist.

— Dar asta nu-ți era de ajuns, continuă Hubert imperturbabil. Presupun că ai întrebat la Washington și că ți s-a răspuns negativ. Te-ai trezit atunci în fața unei probleme delicate: sau eram într-adevăr un ziarist, sau eram de la CIA și asta dovedea că cei de la Washington te bănuiau. Așa că ai încercat să mă intimidezi forțând nota. În mod logic, în acel moment ar fi trebuit să-mi dau masca jos, evitând astfel să-mi complici prea mult sarcina.

Watson se mulțumi să aprecieze cu un suspin:

— Absurd...

Hubert nu reacționa.

— Până aici puteam să-ți pun atitudinea pe seama stângăciei, zise el. La început așa mi-am și zis. Din nenorocire pentru tine există însă un lucru pe care nu puteai să-l prevezi...

Întoarce o secundă capul.

— Nu eram singurul care mă ocupam de acest caz, iar *Tigrul* a vorbit....

Watson tresări cât se poate de clar.

— Minciuni!

— Firește, nu ți-a pronunțat chiar numele, admise Hubert, Dar indicațiile pe care le-a furnizat erau suficiente ca să ne orientăm spre tine. Acum toate începeau să se potrivească de la sine...

Hubert făcu un gest vag.

— Pentru a fi pe deplin convins, i-am cerut curajoasei Eulalia să-ți telefoneze și să-ți ceară cinci mii de dolari, conchise el. Și ai venit...

Watson se simțea copleșit.

— *Tigrul* s-a lăsat închis în Coa, reluă Hubert. Dacă ALNA nu-l lichidează, armata îl va lua în primire când va încerca să iasă de acolo. Cât privește răzmerița, trebuie să-ți spun că nu are nici cea mai mică șansă să reușească. Portughezii știu totul și și-au luat toate măsurile.

Tăcu câteva clipe.

— Acum vom încheia socotelile între noi...

— Mă veți... omorî? se bâlbâi, Watson.

— Nu înainte de a-mi fi spus pentru cine lucrezi...

Enrique apăru și el în spatele lui Watson. Reprezentantul nu avu răgazul să facă nici cel mai mic gest, un fel de laț îi căzu pe umeri în vreme ce Enrique îndepărta ușor brațele.

— Am cumpărat această coardă de pian în după-amiaza asta din cel mai bun magazin din Luanda, îi explică el. E nouă-nouță și

taie mai bine decât briciul. Dacă miști, riști tare mult să-ți pierzi capul....

Watson scoase un gălgâit înfricoșat.

— Scoate-mi asta, gemu el.

— Pentru cine lucrezi? repetă Hubert. Enrique trase ușor de extremitățile coardei astfel încât oțelul să înceapă să muște din pielea fragilă a gâtului.

— Ar trebui să te hotărăști acum, îl sfătui el. După aceea va fi prea târziu...

Sudoare curgea șiroaie pe Watson. Nu-și mai ținea nici mâna rănită.

— Un grup de industriași americani, bâigui el. Voiau să-l suprime pe Weaver pentru a împiedica investițiile în Angola... Au acorduri încheiate cu AIPIA... După independență, MPLA le-ar fi acordat monopolul exploatării bogățiilor miniere... Nu e vorba numai de fier, petrol și diamante... Mai este și uraniu și...

Brusc, Watson își pierdu cunoștința și căzu cu fața în jos.

Enrique se aștepta și slăbi coarda la timp.

— Teribil cât de sensibili au devenit oamenii! se plânse el. Știu o vreme când...

Hubert îl întrerupse.

— O să-mi povestești altă dată amintirile tale, zise el.

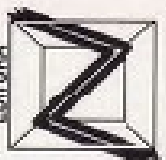
Se apropie și îl apucă de picioare pe Watson.

— Ajută-mă să-l duc, adăugă el. Găsim noi un loc liniștit pe coastă. Mai are încă o mulțime de lucruri să ne spună.

— Ai dreptate, îl aprobă Enrique. Aici e o plajă mult prea frecventată. Nu trebuie să dea peste el un copil când sapă cu lopățica...

Cuprins

I.....	3
II.....	10
III.....	22
IV.....	29
V.....	39
VI.....	48
VII.....	57
VIII.....	65
IX.....	73
X.....	81
XI.....	90
XII.....	99
XIII.....	112
Cuprins.....	117

"O altă grenadă incendie al doilea cort. Cu corpul aprins de fosfor, un negru fi-ni afară urlînd de moarte. Alergă vreo douăzeci de metri, răspîndind un miros îngrozitor de carne carbonizată, și încercă cu disperare să scape de foc rostogolindu-se pe jos în mijlocul unui nor de fum.

Cu un rîs stălstru, unul din oamenii lui Kassinga îi înfipse maceta între umeri. Imediat doi din tovarășii lui îl imită cu ferocitate, lovindu-l întruna pînă cînd omul se transformă într-o masă însîngerată incapabilă să mai urle."

MPLA este o organizație de rebeli, refugiată în Zambia, de unde face incursiuni dese în Angola. Ea trimite un grup de comandă, sub conducerea unui negru bambundu supranumit Tigru, pentru a cuceri Luanda, capitala Angolei.

Eforturile conjugate ale celor de la CIA și armatei portugheze îl vor împiedica pe Tigru să ducă la îndeplinire singeroasa operațiune finală?

JACK BRUCE

UMBRA TIGRULUI

ISBN 973-9127-08-8

lei 3000